

la rambla

setmanari d'esports i d'actualitats

Barcelona, 17 de març de 1930

Any I. — Número 6

Redacció i Administració: Via Laietana, 48 — Telèfon 14355

Impremta: Barbarà, 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

DEL MOMENT

La crida dels catalans de França

Els catalans de França, que hem trobat a Occitània la nostra segona pàtria, demanem als catalans de Catalunya, que ajudin els seus germans del Llenguadoc, que han sofert el desastre de l'aiguat més gran de la història. — J. Fontbernat, Jaume Miravittles, J. Rebull, Pere Garrós, Josep Vilà, Enric Fontbernat.

Heu-vos ací la crida — premiosa i emocionada — que els catalans de França adreçen a Catalunya des de les columnes de LA RAMBLA. Heu-vos ací la crida que, en aquesta hora de dolor de la terra germana, els catalans no poden deixar d'escollir.

La tragèdia de l'aiguat s'ha endut pobles sencers de l'Occitània; s'ha endut centenars d'habitants i milers de vides humanes; s'ha endut, riada avall, llargues anades de treball i de sacrifici. Les clares torres germanes de l'altre banda del Pirineu, plethriques de llum i de vida, s'han convertit, sota la tragèdia d'una inundació sense precedents, en un vast cementiri de desolació. França, traspalada, ha parat socorsos, amb un gest unànime, a les terres venudes per l'aiguat. I ha pagat veure, amb horror, que les seves forces de l'Estat no eren encara suficients per fer front a la catàstrofe colossal dels pobles del Migdia.

Països del Migdia, terres d'Oc, germanes de Catalunya. El sol, les vinyes i la mar són els nostres. La història és la nostra història. L'esperit és el nostre esperit. Per això, els catalans que han trobat sota aquells cel·lars germans una segona pàtria, criden avui els catalans del Pirineu engà. Criden en demanda d'un gest de fraternitat, d'irradiador de llum i de vida.

LA RAMBLA s'honora de fer-se ressò d'aquestes veus. I espera confiadament en Catalunya.

Una subscripció a favor dels damnificats fora, potser, de resultats problemàtics i a llarg termini. Per això LA RAMBLA — i està segura de trobar al seu costat tota la Premsa de Catalunya —, d'acord amb els amics de França que signen la crida, proposa que sigui tramessa, de moment, a Tolosa, una de les nostres primeres Còpies de sardanes. És segur que amb uns quants concerts i audicions populars de sardanes a la capital occitana, produïm, l'èxit seria grandíssim i la xifra recaptada molt alta. En aquest sentit podem aconseguir el diputat per Tolosa a la Cambra francesa, i vice-president de la comissió d'Instrucció pública, M. Henry Aurial, i el president de la Federació Regionalista francesa, M. Charles Brun, han acollit la idea amb entusiasme, i estan disposats a actuar tot seguit en l'organització dels festivals.

Més encara: els esmentats senyors han aconseguit que, a París, sigui cedid el Teatre de l'Òpera per a un concert de gala, i els jardins del Trocadéro per a una gran audició popular, o sardanes d'una Còpia de sardanes. La Premsa francesa ens donaria també tota mena de facilitats per a la propaganda. La popularitat que gaudeix la música catalana a França permet d'assegurar un gran èxit. I en molts sentits.

I res més. La idea està llançada, seria una alta llig per a certs sectors de França que, de vegades, no han estat prou generosos per nosaltres. El projecte, pensem, és viable. Catalunya hauria d'atendre les despeses del desplaçament de la cobla. No dubitem que, quant a honoraris, trobaríem tota mena de facilitats en els músics de gòtics de sardanes. ¿Seria demanar molt, demanar a les nostres primeres Corporacions — Diputació i Ajuntament — que patrocinessin l'organització d'una cobla a Tolosa i a París? ¿Seria esperar molt, esperar que els nostres diputats, els nostres regidors — avui ja comencen a ésser nostres — propugnin la realització del projecte? Les cares terribles d'Oc, fent dret a esperar, de la terra germana de Catalunya, aquest gest cordial.

LA RAMBLA

Això s'acaba. Les dues incògnites que no estaven del tot aclarides ho foren ahir.

Definitivament, l'Athletic de Bilbao és campió de Lliga (primera divisió), i l'Europa, també definitivament, resta en darrer lloc.

Aquests dos fets, aclarits, lleven bona part d'importància a les dues jornades que manquen celebrar-se, tot i havent-hi entremig — i a vuit dies vista — un Barcelona-Espanyol, sempre transcendental i apassionant.

Els resultats d'ahir — ens referim especialment als dels partits en els quals intervingueren equips de Catalunya — foren normals. No pas per les xifres del marcador, sinó per la designació de vencedors i batuts. En efecte, tothom — siguem sincers — esperava (esperar no vol pas dir desitjar) que el Barcelona perdria a Sant Mamés, que l'Europa perdria a Madrid i que l'Espanyol guanyaria a Sarrià. El que ja no s'esperava d'una manera tan general era que el Barcelona, a Bilbao, aconseguís un resultat tan honorable com el quatre a tres d'ahir, després d'una reacció èpica, formidable; ni que l'Europa fos batut d'una manera tan sorollosa a Chamartín, ni que la victòria de l'Espanyol arribés a ésser tan difícil.

El Racing de Santander, vencedor novament en el partit d'ahir, s'allunya d'una manera definitiva dels últims llocs. L'Athletic de Madrid va perdre. La seva situació, però, no és pitjor ni millor que ho era abans d'ahir. Els tres punts d'avantatge que porta a l'Europa li asseguren, a pendular-se, l'èxit del cas — no gaire probable — que l'equip madrileny perdi els dos partits que li manquen i que, simultàniament, l'Europa guanyi — i això és encara menys probable — els dos que té pendents.

El Barcelona ha sucumbit a Sant Mamés. Ha sucumbit, però, de la manera més digna, més honorable que podia sucumbir. Totes les nostres notícies asseguren que al camp de Sant Mamés s'ha jugat el millor partit de la temporada, un dels millors que s'han vist en aquell camp, on tants se n'han vist. El prestigi

del Barcelona, després d'aquesta desfeta, restarà enrobustit que després de moltes victòries. No podria perdre's d'una manera més digna el campionat.

Ara, l'única situació crítica és la de l'Europa. Si no ve una ampliació de la primera divisió (i no cal dir com ens alegraria que s'acordés)

LA JORNADA ESPORTIVA

Barcelona i Athletic de Bilbao jugaren ahir el més formidable partit de la temporada

L'Athletic, vencedor, és segur campió: L'Europa és segur darrer classificat: L'Espanyol va vèncer l'Arenes per un gol

EL POBRE JUGADOR DEL BARÇA

Per Castanyer

—Amic lleó, m'has rebentat. Jo que volia demanar un vot de confiança als socis... Ara aquestes mosques se'm menjaran de viua en viua.

El Barcelona ha sucumbit a Sant Mamés. Ha sucumbit, però, de la manera més digna, més honorable que podia sucumbir. Totes les nostres notícies asseguren que al camp de Sant Mamés s'ha jugat el millor partit de la temporada, un dels millors que s'han vist en aquell camp, on tants se n'han vist. El prestigi

del Barcelona, després d'aquesta desfeta, restarà enrobustit que després de moltes victòries. No podria perdre's d'una manera més digna el campionat.

Ara, l'única situació crítica és la de l'Europa. Si no ve una ampliació de la primera divisió (i no cal dir com ens alegraria que s'acordés)

el tenim de cap a la segona. Això, en l'aspecte moral, serà una forta sotragada per al cercle gracienc, però no creiem que sigui de conseqüències tan fatals, com algú ha suposat, en l'aspecte econòmic. Ja ens vagarà, però, de parlar-ne.

L. A. B.

L'OFICIAL DE TORN

—Li sembla, senyor Llagostera, que això dels 14 dies de suspensió de sou tirará endavant?

—Em sembla que sí, amic Marriano, i ho aprovo.

—Doncs jo no sóc del parer de vostè. No ho aprovo.

—M'estranya. ¿Vostè no veu que si la idea dels jugadors del "Barça" hagués prosperat hauríem arribat pitjor que a Rússia amb els Soviets?

—Estic conforme que si els jugadors haguessin guanyat s'hauria establert un precedent divertidíssim i a tots els equips els haurien hagut de fer les juntes a mida. Però no oblidí que ara no parlem d'això i que únicament li dic que no trobo bé això de la penyor.

—Ja em dirà per què.

—Molt senzill. Ja Junta va guanyar, no? Es com quan un amo guanya una "huelga" als seus obrers. ¿Que ha vist cap amo que en un cas d'aquests castigui els treballadors a no cobrar? No, sinó que els diu: "Ja veieu que no teníeu raó. Tothom es pot equivocar en aquest món". I els obrers tornen al treball, l'amo allarga la mà als que moments abans li feien la guerra i hi torna a haver pau.

—I en total no passa res?

—Això mateix. No passa res, perquè uns i altres donen l'afer per li. Quiddat i no se'n recorden mai més i fan per manera que els de la banda contrària tampoc no se'n recordin.

L. A. B.

INADMISSIBLE

Amb el pretext que se celebrava una assemblea de delegats del F. C. Barcelona, dijous passat, des de les deu de la vetlla a les quatre de la matí de divendres, tingué lloc a la Sala Montserrat un dels espectacles més deplorables que hom registra en la història de les ja massa famoses assemblees del club campió de Catalunya. No farem cap comentari especial, perquè ens sentiríem avergonyits en haver de dir, en lletres de motllo, moltes de les coses que allí varen passar i que varen sentir-se.

Volem, però, remarcar que els tacs continuats a l'honorabilitat d'uns consocios que es permeten el luxe de pensar amb el seu propi cap i dir les coses tal com les senten, és intolerable.

Hem estat els primers a censurar l'actitud de revolta dels jugadors de Barcelona. Llur procediment protestatari el trobem, si més no, inoportú.

Comprenem, també, la desesperació d'uns senyors els quals després de lliurar notes a la Premsa de fer declaracions dient que no passava res, els fets els desmentien d'una manera ben terminant. Comprenem aquesta desesperació, filla de la sensació del ridícul.

Però ni una cosa ni l'altra justificuen ni tan solament expliquen el que algun director acatà tres consocios d'èsser els inductors del moviment d'indisciplina (indisciplina que mai no havíem vist amb tanta intensitat i generalitat) dels jugadors de Barcelona.

Aquesta, diguem-ne lleugeresa, és tan intolerable per al que va enir el valor d'acuar-los públicament, com la dels altres companys de Directiva que varen callar, fent-se solidaris així de l'acusació. Únicament es varen portar com cal, el senyor Domènec qui va manifestar públicament la seva disconformitat, i el senyor Roca que ho va fer privadament. El procedir dels altres no és cavalleriol ni tampoc propi de "gentlemen". Entenguin-ho bé: ni de "gentlemen". Per avui, prou.

EL MARTIRI DEL SENYOR GUIXA

L'ex-terrorific i ex-federatiu a estones, senyor Guixà, té un turment cruel que no el deixa viure. Aquest turment és la desigualtat que damunt d'ell pesa, que no el deixa anar a les assemblees a discutir i a demanar la paraula i donar-se importància.

Per això el senyor Guixà el dia del festival pro-Rini, al segon quadre, que és el de l'Assemblea, es va voler desfogar i va demanar la paraula i va voler fer un acudit que no va fer gràcia perquè va ésser dit extemporàniament. En compensació, amb aquesta intervenció el senyor Guixà va malbaratar un acudit que hauria fet gràcia al públic.

Sort que, afortunadament, l'èxit de l'obra no depenia que el senyor Guixà s'hi fiqués o deixés de ficar-s'hi.

LA PAVERIA D'EN BOSCH

Ahir en el partit de l'Arenas un defensa, voluntàriament o involuntàriament, tocà a Bosch. Ell, tot ofès, es girà furios amb intenció de rebolcar el contrari, però com que l'altre era un tros més fort que ell, el que anà per terra, sense que el bilbaí ho fes a propòsit, fou Bosch. Un cop a terra Bosch tot era fer gestos desesperats perquè, com que havia caigut dintre l'arena, s'hi sentien i marqués el penal, que fa els espanyolistes reclamant.

Villena, però, féu el cor fort, i cent-se fer-ne cas de les lamentacions de Bosch i els crits del públic, no parà el joc.

(Acabarà.)

modestament i tenia una barba que hauria estat negra, però que el pèl ja anava tornant-se gris i era de rostre molt pallid. A més, se'l veia molt agitat i la mà li tremolava en lliurar la carta a Stawton. Per què paraules varen canviar-se. El mossò només havia entès "temps". Després sortiren en direcció cap a l'Strand.

—I Stawton no va rebre cap carta durant el dia?

—Només un telegrama, cap allà les cinc de la tarda. Es trobava en aquesta mateixa cambra, i quan va obrir el telegrama vaig quedar-me esperant per si hi havia resposta. En efecte, va redactar-la, però ell mateix va anar a portar-la a telègraf. Sí, la va escriure aquí en aquesta mateixa taula, amb llapis, millor dit, no, amb tinta.

Holmes s'aixecà, col·li el bloc d'impressos, i acostant-se al balcó per veure-ho millor, murmurà: —Es llàstima que no hagi escrit amb llapis, perquè tal vegada d'aquesta manera s'hauria conegut en la fulla de sota, per poc que hagués apretat. Però provarem pel paper xupé.

I arrencant-ne una fulla de les diverses que tenia la carpeta, aviat va descobrir un geroglífic que allí s'havia assecat. Posà la fulla a contrallum i ens fou fàcil llegir:

No ens abandonen pas, per Déu! —Aquesta frase és l'única que queda del que va escriure Stawton. Com podedeu veure, aquí es noten els senyals de sis paraules més, però com que eren les primeres que varen escriure's, van assecar-se abans que les darreres. Aquest prec sembla indicar que al jove l'amenacava algun perill greu i que només la persona a la qual es dirigia podia protegir-lo. A més, fixeu-vos en el prefix "ens", que demostra l'existència almenys d'una altra persona.

Qui diable podia ésser sinó l'home?

La ciutat demostrà ahir, a Montjuïc, en el concert de l'Orfeo Català, que no necessita la tutela policíaca per a mantenir-se en una actitud de correcció i de serenitat. Encara que les persones puguin comptar-se, com ahir, en molts milers

EL CAMPIÓ DE RUGBY

(Continuació del núm. 4)

Després d'una estona de silenci, li preguntà Holmes:

—I què heu fet?

—He telegrafiat a Cambridge preguntant si l'havien vist per allí; no he tingut resposta fins ara.

—Però tenia temps d'anar a Cambridge?

—Agafant el tren d'un quart de dotze, sí.

—Però és que teníeu alguna raó que us fes sospitar que havia de prendre aquella direcció?

—Cap, certament. També vaig telegrafiar a Lord Mount-James.

—I què té que veure aquest Lord en l'afer?

—Crec que és el parent més pròxim de Godofred. Em penso que oncle seu...

—No té pares?

—No, és orfe.

—O molt m'enganyo o aquest Lord Mount James és un dels homes més rics d'Anglaterra, no?

—I tant...

—I, a més, és oncle del vostre amic?

—Just, i crec també que el seu hereu únic. Es un vell de vuitanta anys i que sofreix terribles atacs de gota. Però, tot i les seves riqueses i que tot el diner passarà a mans de Godofred quan es mori, crec que mai li ha donat un ral, tan enormement avar que és.

—I no us ha respost al telegrama?

—Tampoc.

—Per què podia el vostre amic anar a veure Lord Mount James?

—Oh, em fundo en què feia dos dies que el notava molt preocupat. Si es tractava de qüestions monetàries, és probable que una vegada més intentés acudir al seu oncle, per bé que a ben segur hauria de tornar-ne escorregut com cada vegada. Si realment ha fet això, serà perquè no tenia altre remei, perquè d'afecte no m'hi tenia pas, gaire, al vell.

—En fi, hagi anat a un lloc o altre, hem d'escatir el motiu d'aquesta vi-

sita nocturna que l'ha fet fugir precipitadament.

El rugbyman es deixà abatere.

—No sé, no sé, però a estones sembla que em torni boig.

—I no us han donat les senyes d'aquest home que va portar la carta?

—No pas gaires; només m'han dit que vestia molt modestament i que portava una barba negra.

Holmes va aixecar-se, donà unes quantes passes per l'habitació i, deturant-se davant l'atleta, va dir-li:

—Sortosament avui tinc el dia lliure i puc consagrar-me del tot a aquest afer. Però cal que m'hi ajudeu.

—I què s'ha de fer? — preguntà Overton, fent un bot.

—Primer de tot, no comptar per a res amb Stawton, per al partit de

demà. Si, com heu dit abans, és un home esclau dels esports, cal que sigui molt poderosa la causa que l'obligui a abandonar-vos, i, per tant, res no fa creure que es presenti abans de demà.

Després, m'acompanyareu a l'hotel perquè jo faci algunes gestions.

El capità de l'equip de Cambridge va decantar el cap tot descoratjat.

II

Holmes féu cantar fàcilment, el mossò de l'hotel. El subjecte que havia portat la carta s'havia presentat poc abans de dos quarts d'onze. Vestia

modestament i tenia una barba que hauria estat negra, però que el pèl ja anava tornant-se gris i era de rostre molt pallid. A més, se'l veia molt agitat i la mà li tremolava en lliurar la carta a Stawton. Per què paraules varen canviar-se. El mossò només havia entès "temps". Després sortiren en direcció cap a l'Strand.

—I Stawton no va rebre cap carta durant el dia?

—Només un telegrama, cap allà les cinc de la tarda. Es trobava en aquesta mateixa cambra, i quan va obrir el telegrama vaig quedar-me esperant per si hi havia resposta. En efecte, va redactar-la, però ell mateix va anar a portar-la a telègraf. Sí, la va escriure aquí en aquesta mateixa taula, amb llapis, millor dit, no, amb tinta.

Holmes s'aixecà, col·li el bloc d'impressos, i acostant-se al balcó per veure-ho millor, murmurà: —Es llàstima que no hagi escrit amb llapis, perquè tal vegada d'aquesta manera s'hauria conegut en la fulla de sota, per poc que hagués apretat. Però provarem pel paper xupé.

I arrencant-ne una fulla de les diverses que tenia la carpeta, aviat va descobrir un geroglífic que allí s'havia assecat. Posà la fulla a contrallum i ens fou fàcil llegir:

No ens abandonen pas, per Déu! —Aquesta frase és l'única que queda del que va escriure Stawton. Com podedeu veure, aquí es noten els senyals de sis paraules més, però com que eren les primeres que varen escriure's, van assecar-se abans que les darreres. Aquest prec sembla indicar que al jove l'amenacava algun perill greu i que només la persona a la qual es dirigia podia protegir-lo. A més, fixeu-vos en el prefix "ens", que demostra l'existència almenys d'una altra persona.

Qui diable podia ésser sinó l'home?

La ciutat demostrà ahir, a Montjuïc, en el concert de l'Orfeo Català, que no necessita la tutela policíaca per a mantenir-se en una actitud de correcció i de serenitat. Encara que les persones puguin comptar-se, com ahir, en molts milers

modestament i tenia una barba que hauria estat negra, però que el pèl ja anava tornant-se gris i era de rostre molt pallid. A més, se'l veia molt agitat i la mà li tremolava en lliurar la carta a Stawton. Per què paraules varen canviar-se. El mossò només havia entès "temps". Després sortiren en direcció cap a l'Strand.

—I Stawton no va rebre cap carta durant el dia?

—Només un telegrama, cap allà les cinc de la tarda. Es trobava en aquesta mateixa cambra, i quan va obrir el telegrama vaig quedar-me esperant per si hi havia resposta. En efecte, va redactar-la, però ell mateix va anar a portar-la a telègraf. Sí, la va escriure aquí en aquesta mateixa taula, amb llapis, millor dit, no, amb tinta.

Holmes s'aixecà, col·li el bloc d'impressos, i acostant-se al balcó per veure-ho millor, murmurà: —Es llàstima que no hagi escrit amb llapis, perquè tal vegada d'aquesta manera s'hauria conegut en la fulla de sota, per poc que hagués apretat. Però provarem pel paper xupé.

I arrencant-ne una fulla de les diverses que tenia la carpeta, aviat va descobrir un geroglífic que allí s'havia assecat. Posà la fulla a contrallum i ens fou fàcil llegir:

No ens abandonen pas, per Déu! —Aquesta frase és l'única que queda del que va escriure Stawton. Com podedeu veure, aquí es noten els senyals de sis paraules més, però com que eren les primeres que varen escriure's, van assecar-se abans que les darreres. Aquest prec sembla indicar que al jove l'amenacava algun perill greu i que només la persona a la qual es dirigia podia protegir-lo. A més, fixeu-vos en el prefix "ens", que demostra l'existència almenys d'una altra persona.

Qui diable podia ésser sinó l'home?

modestament i tenia una barba que hauria estat negra, però que el pèl ja anava tornant-se gris i era de rostre molt pallid. A més, se'l veia molt agitat i la mà li tremolava en lliurar la carta a Stawton. Per què paraules varen canviar-se. El mossò només havia entès "temps". Després sortiren en direcció cap a l'Strand.

—I Stawton no va rebre cap carta durant el dia?

—Només un telegrama, cap allà les cinc de la tarda. Es trobava en aquesta mateixa cambra, i quan va obrir el telegrama vaig quedar-me esperant per si hi havia resposta. En efecte, va redactar-la, però ell mateix va anar a portar-la a telègraf. Sí, la va escriure aquí en aquesta mateixa taula, amb llapis, millor dit, no, amb tinta.

Holmes s'aixecà, col·li el bloc d'impressos, i acostant-se al balcó per veure-ho millor, murmurà: —Es llàstima que no hagi escrit amb llapis, perquè tal vegada d'aquesta manera s'hauria conegut en la fulla de sota, per poc que hagués apretat. Però provarem pel paper xupé.

I arrencant-ne una fulla de les diverses que tenia la carpeta, aviat va descobrir un geroglífic que allí s'havia assecat. Posà la fulla a contrallum i ens fou fàcil llegir:

No ens abandonen pas, per Déu! —Aquesta frase és l'única que queda del que va escriure Stawton. Com podedeu veure, aquí es noten els senyals de sis paraules més, però com que eren les primeres que varen escriure's, van assecar-se abans que les darreres. Aquest prec sembla indicar que al jove l'amenacava algun perill greu i que només la persona a la qual es dirigia podia protegir-lo. A més, fixeu-vos en el prefix "ens", que demostra l'existència almenys d'una altra persona.

Qui diable podia ésser sinó l'home?

La ciutat demostrà ahir, a Montjuïc, en el concert de l'Orfeo Català, que no necessita la tutela policíaca per a mantenir-se en una actitud de correcció i de serenitat. Encara que les persones puguin comptar-se, com ahir, en molts milers

modestament i tenia una barba que hauria estat negra, però que el pèl ja anava tornant-se gris i era de rostre molt pallid. A més, se'l veia molt agitat i la mà li tremolava en lliurar la carta a Stawton. Per què paraules varen canviar-se. El mossò només havia entès "temps". Després sortiren en direcció cap a l'Strand.

—I Stawton no va rebre cap carta durant el dia?

—Només un telegrama, cap allà les cinc de la tarda. Es trobava en aquesta mateixa cambra, i quan va obrir el telegrama vaig quedar-me esperant per si hi havia resposta. En efecte, va redactar-la, però ell mateix va anar a portar-la a telègraf. Sí, la va escriure aquí en aquesta mateixa taula, amb llapis, millor dit, no, amb tinta.

Holmes s'aixecà, col·li el bloc d'impressos, i acostant-se al balcó per veure-ho millor, murmurà: —Es llàstima que no hagi escrit amb llapis, perquè tal vegada d'aquesta manera s'hauria conegut en la fulla de sota, per poc que hagués apretat. Però provarem pel paper xupé.

I arrencant-ne una fulla de les diverses que tenia la carpeta, aviat va descobrir un geroglífic que allí s'havia assecat. Posà la fulla a contrallum i ens fou fàcil llegir:

No ens abandonen pas, per Déu! —Aquesta frase és l'única que queda del que va escriure Stawton. Com podedeu veure, aquí es noten els senyals de sis paraules més, però com que eren les primeres que varen escriure's, van assecar-se abans que les darreres. Aquest prec sembla indicar que al jove l'amenacava algun perill greu i que només la persona a la qual es dirigia podia protegir-lo. A més, fixeu-vos en el prefix "ens", que demostra l'existència almenys d'una altra persona.

Qui diable podia ésser sinó l'home?

La ciutat demostrà ahir, a Montjuïc, en el concert de l'Orfeo Català, que no necessita la tutela policíaca per a mantenir-se en una actitud de correcció i de serenitat. Encara que les persones puguin comptar-se, com ahir, en molts milers

modestament i tenia una barba que hauria estat negra, però que el pèl ja anava tornant-se gris i era de rostre molt pallid. A més, se'l veia molt agitat i la mà li tremolava en lliurar la carta a Stawton. Per què paraules varen canviar-se. El mossò només havia entès "temps". Després sortiren en direcció cap a l'Strand.

—I Stawton no va rebre cap carta durant el dia?

—Només un telegrama, cap allà les cinc de la tarda. Es trobava en aquesta mateixa cambra, i quan va obrir el telegrama vaig quedar-me esperant per si hi havia resposta. En efecte, va redactar-la, però ell mateix va anar a portar-la a telègraf. Sí, la va escriure aquí en aquesta mateixa taula, amb ll

A CAN RABIA

L'Espanyol vencé d'eficilment l'Arenes de Bilbao, per 1 a 0

En el primer partit del Campionat de Catalunya de Futbol Amateur el Sans vencé el Barcelona per tres gols a un

El camp de la carretera de Sarrià presentava bon aspecte pel que a la concurrència de públic es refereix. Tres quarts d'entrada a les populars i menys d'una meitat a la tribuna, constituïa tota la massa que acudí a Can Rabia per presenciar l'únic partit de Lliga que se celebrà a la nostra ciutat.

Era poc públic, és veritat, per celebrar-se el partit en les circumstàncies esmentades, però cal reconèixer que l'interès del partit no s'ho valia.

Abans de jugar-se el partit entre l'Arenas i l'Espanyol, se celebrà el primer partit del Campionat de Catalunya de futbol amateur, el qual es juga per eliminatòries. El seu vencedor representà a Catalunya al Campionat peninsular que per primera vegada es jugarà enguany, el qual segurament començarà el mes d'abril vinent.

En el partit que varem veure jugar ahir no tot fou entusiasme, com s'acostuma a dir quan es tracta d'aquests amateurs. Varem veure coses molt boniques, com ho fou el tercer gol del Sans, ben digne dels equips professionals.

L'equip del Sans, que en tres ocasions havia estat batut, al camp del Sol de Baix, per l'equip que ahir fou vençut, palesà potser millor conjunt: alguna millor individualitat.

Els blau-grana, mancats d'una davantera eficaç, perderen moltes ocasions de marcar, i acabaren la partida eliminats del torneig, la qual els priva ja, almenys per aquest any, l'aspiració al títol que començaren a disputar ahir.

Els equips foren:
BARCELONA: Montserrat; Bertran; Mascaró; Valls; Crispí; Penya; Llecha; Franco; Vila; Cambra i Bonilla.

SANS: Domènech; Martínez; Torres; Llopis; Sibques; Gutiérrez; Castells; Alejo; Pedrerol; Ibáñez i Casadesú.

Castells, Pedrerol i Alejo marcaren els gols del Sans, i Cambra els del Barcelona.

Molt fredament començà la partida principal de la tarda. L'Espanyol sortí al camp convençut d'ell mateix, en pla de guanyador. En canvi, l'Arenas se'l veia tot el contrari. Potser impressionat per aquell 8 a 1, que no fa quinze dies que l'Espanyol obtingué damunt el Madrid, sortí en pla de vençut. Vençut moralment.

Per això els primers moments del partit foren d'efranc domini espanyolista: de franca retirada dels blau-grana bilbaínos, que sense preocupar-se d'atacar es dedicaren a defensar-se.

Amb tot un contricant així, l'Espanyol jugà a plaer, a plaer, relativament, fins arribar davant la porta on els era impossibilitada tota pugada perillosa. Prova d'això en fou que tota la primera part l'Espanyol dominà completament; ni per remei la bola entrava dintre de la xarxa defensada per Zarrionandia i els dos defenses, més els tres mitjos i dos davanteres. Totes les bales anaven fora, unes enviades pels davanteres espanyolistes i altres, les més, pels que defensaven l'Arenas; la millor prova d'això és en assenyalcar que la primera part acabà amb l'escor de un gol a cap, i onze còrners a un, favorable a l'Espanyol.

El gol, l'únic gol de la tarda, l'acon-

seguí Gallard, cinc minuts abans d'acabar la primera part, en ocasió que Alamo carregà a Zarrionandia, revolcant-lo per terra. Gallard arrojà la bola i, sense portar, poc li costà d'aconseguir el gol que més tard els havia de donar la victòria i els punts corresponents.

La segona part transcorregué més igualada. L'Arenas, potser convençut ja que la potència de l'Espanyol no era tanta com volien reflectir els vuit gols a un aconseguits damunt el Madrid, es veieren en cor de lluitar per la victòria. I tota la segona part es bateren a l'ofensiva; cal dir que ho feren força bé, molt bé pel que

CHAMPAGNE

Ayala & Co

Chateau d'Ay (France)

respecta a l'atac, com pel que es refereix al remat a gol. Ahir la manca d'un Yermo es notà en tot moment. Si ahir a la davantera de l'Arenas hi hagués jugat un Yermo, altre hauria estat el resultat, i no certament favorable a l'Espanyol.

Els pocs atacs que féu l'Arenas donà la sensació de gran perill, però no hi havia aquell element rematador que hi ha d'haver en tota línia davantera.

ZARRIONANDIA!

Aquest fou l'heroi d'ahir a la tarda. Un amic nostre ens deia, en sortir els equips al camp: "Pobre Zarrionandia, quants que n'hauràs d'encaixar!" Ell l'havia vist jugar més que nosaltres, i potser emetria aquest judici amb sobrant de raó. Però nosaltres, després del partit d'ahir, també amb sobrant de raó, hem de dir que si l'Arenas se'n va amb l'honorat resultat d'un gol a cap, ho deu a Zarrionandia. Ell fou l'heroi de la tarda. Va treure totes les bales que la intenció que és de suposar li enviaren els davanteres blau-blancs. Amb un estil no molt depurat, ell va reduir a la mínima expressió la derrota que hauria pogut ésser molt copiosa.

Arbitrat Vilena, i potser hauria pogut fer-ho una mica millor. Però en general estigué encertat.

Els equips foren:
ARENAS DE BILBAO: Zarrionandia; Turrez; Arieta; Clauure, Urrusti, Bilbao; Saro, Ribero, Gurruchaga, Menchaca i Echevarria.

ESpanyol: Zamora; Saprissa, De Mur; Trahal, Soler, Tena I; Ventolrà, Gallard, Alamo, Padron i Bosch.

Si de l'Espanyol hem de distingir a algú ho farem per Saprissa i Gallard. Per l'Arenas, ja hem dit el què de Zarrionandia, i la distinció potser cal fer-la extensiva per la seva actuació, a la segona part, a Menchaca.

XAVIER DELCLOS

Catalans: Diumenge vinent se celebrarà el miting Pro-Amnistia al Palau de Belles Arts. Teniu el deure d'anar-hi

A SAN MAMES

EL BARCELONA VA PERDRE PER 3 A 4

El partit amb l'Athletic de Bilbao fou d'una emoció insuperable. --- L'equip blau-grana efectuà una actuació formidable, i el públic va ovacionar els jugadors catalans. --- Gorostiza fou l'autor de la victòria. Del Barcelona, Guzman va destacar de tot el conjunt. --- El joc fou molt correcte i el públic també. --- Després de marcar l'Athletic tres gols seguits, el Barcelona empatà abans de la mitja part. --- El gol decisiu fou marcat deu minuts abans d'acabar el partit

Impressió del nostre redactor especial

Bilbao, 16 (conferència telefònica). --- El partit entre el Barcelona i l'Athletic de Bilbao era esperat arrel amb una expectació formidable. Hom considerava la topada entre catalans i biscaïns com la gran final del Campionat de Lliga, car de guanyar l'Athletic, el títol, de fet, passava a les seves mans, encara que perdés els altres dos partits que té pendents.

UN PLE A VESSAR

El camp de San Mamés oferia un aspecte imponent. Milers d'aficionats s'h'an quedat sense poder adquirir entrada. La recaptació ha estat de 50.000 pessetes, xifra que ací, a Bilbao, és un record.

UN PARTIT MEMORABLE

La topada entre el Barcelona i l'Athletic ha estat una cosa memorable. La gent esperava un partit emocionant, disputat, brillant. Totes les esperances han estat satisfetes amb escreix. La lluita ha estat brillantíssima, d'una emoció poques vegades igualada, i sobretot, correcta, formidablement correcta.

El públic de Bilbao no havia tingut la sort, en tot el Campionat de Lliga, de presenciar cap gran partit. Més encara, de veure cap partit net. Aquesta vegada ha vist totes dues coses. I el públic ha quedat tan satisfet de l'actuació de l'equip blau-grana, que en acabar-se el partit l'ha ovacionat xarrosament, amb una ovació de les més grans que es recorden ací.

COM VA JUGAR-SE EL PARTIT

L'Athletic, al cap de deu segons d'haver començat el partit, marcà el primer gol de la tarda. Fou degut a un gran xut de Lafuente, que l'Uriach deturà, però sense retenir la bola, i Chirri rematà a la xarxa.

Poc després, a conseqüència d'una jugada d'Unamuno, marcà Gorostiza el segon gol. Aquest gol — al nostre entendre i al de molts altres espectadors — fou aconseguit en offside, però el senyor Melcon no ho entengué així.

L'Athletic aconseguí un tercer gol per mitjà de Lafuente. Fou un gol formidable. El millor de la tarda. Un xut fantàstic.

Amb tres gols en contra del Barcelona, semblava que la cosa estava decidida. L'equip blau-grana, però, no es va desanimar gens. Ben al contrari, es mantingué en tot moment a un nivell equivalent al del seu adversari, fent joc igual.

Tant fou així, que en menys de cinc minuts aconseguiren els jugadors catalans, en una reacció formidable, difícil d'explicar, igualar el marcador. Diego fou l'autor del primer gol. Bestit el del segon, i Arocha el de l'empat. La mitja part arribà amb el resultat d'empat a tres gols. En retirar-se els jugadors catalans, es coltaren la segona gran ovació de la tarda (la primera l'escoltaren en fer llur aparició).

LA SEGONA PART

El joc, a la segona part, no fou tan viu, tan ràpid com a la primera, cosa molt comprensible si es té en compte l'esforç formidable realitzat durant els primers cinquanta-cinc minuts.

No li hagué tanta rapidesa, però hi hagué més emoció, encara. No és possible una lluita més emocionant que la de la segona part d'aquest partit.

La victòria el mateix podia decantar-se a favor dels uns o dels altres. Per tal que hi hagués de tot, fins hi hagueren els imprevedibles xuts al pal...

Deu minuts abans d'acabar el partit, però, va decidir-se la victòria pels bilbaínos. Fou degut a una jugada del formidable Gorostiza, el qual aprofità una fallada de Walter per a internar-se i xutar. Llorenç (qui substituïa a Uriach, lesionat en començar-se la segona part) no pogué fer res per a evitar el gol.

Aquesta jugada — no cal dir-ho — va engrescar d'una manera extraordinària el públic. Tot amb tot, els darrers minuts tingueren una emoció insuperable. Fins que el senyor Melcon no assenyalà la fi del partit, hom no donà per definitiva la victòria atlètica.

COMENTARIS

El públic ha estat formidablement correcte. Ha tributat al Barcelona quatre grans ovacions. La primera,

en sortir al camp; la segona, en acabar-se la primera part; la tercera, en reaparèixer per a començar la segona part, i la quarta, verament formidable, sincera, emocionant de debò, en acabar-se el partit.

Podem assegurar que el Barcelona ha sortit de San Mamés batut, però cobert de glòria i de prestigi.

De la comparació d'actuacions potser en deduiríem una superioritat, una lleu superioritat, del Barcelona. Guzman ha jugat el més formidable partit de la seva vida. El mateix han fet Martí (qui marcà molt bé a Gorostiza) i Castillo, per cert molt correcte. De les dues línies de defenses, ha estat millor la del Barcelona. Walter, sempre avençat, i Zabalo, més endarrerit, s'han compenetrat admirablement. La davantera també ha fet una gran exhibició. Els millors, Diego i Ferrera, sens dubte.

De l'Athletic, el millor en aquest partit, com en tants d'altres, ha estat Gorostiza, el formidable exterior, al qual deu avui l'Athletic la victòria.

Dels porters, tots tres han actual amb encert Izpizua, el substitut de Blasco, però, ha semblat una mica impressionat per la importància del partit.

L'arbitre, llevat de l'apreciació del segon gol — que nosaltres i molta gent hem considerat offside —, ha estat acceptable.

Al vespre, els jugadors del Barcelona han estat obsequiats per l'Athletic amb un sopar, durant el qual ha estat la nota dominant la companyonia i fraternitat entre tots dos cercles.

S'han donat visques al Barcelona, a Catalunya i a l'Athletic, i tothom ha palesat intensa satisfacció per haver presenciat el més gran partit de la temporada.

CHAMPAGNE
Ayala & Co
Chateau d'Ay (France)

tic amb un sopar, durant el qual ha estat la nota dominant la companyonia i fraternitat entre tots dos cercles. S'han donat visques al Barcelona, a Catalunya i a l'Athletic, i tothom ha palesat intensa satisfacció per haver presenciat el més gran partit de la temporada.

L'OPINIO DEL SENYOR GUTIERREZ ALZAGA

Ha dit que està satisfet de la victòria aconseguida per l'Athletic en el campionat de Lliga, i més encara pel formidable partit que ha tingut lloc a San Mamés, on el Barcelona s'ha mostrat el famós equip d'altres temps.

Considera irregular l'arbitratge i reconeix que el segon gol de Gorostiza, fou marcat en declarat offside.

Aquesta opinió del president basc, és d'una importància innegable.

EL FILM DEL PARTIT

L'expectació que durant tota la setmana es va celebrar al campidivetao miana havia pel partit que ahir diumenge es va celebrar al camp de San Mamés, es traduí tal com hom esperava en una entrada imponent que es pot dir sense por a equi pot dir sense por d'equivocar-se, que va ésser el record de la temporada.

En tot el públic hi havia una gran expectació per veure el joc que realitzaria el Barcelona al camp dels atlètics.

En sortir els equips al camp són acollits amb grans aplaudiments i Melcon, encarregat de dirigir l'encontre, atreguera ambdós onzès de la següent manera:

Barcelona: Uriach, Walter, Zabala, Martí, Guzmán, Castillo, Diego, Gólburu, Arocha, Bestit i Perera.

Athletic de Bilbao: Izpizua, Careaga, Castellanos, Garizurieta, Mitgerza, Roberto, Lafuente, Iraragorri, Unamuno, Aguirrezabala II i Gorostiza.

Als 45 minuts d'haver xiulat Melcon el començament de l'encontre, recull Gorostiza un balon en clar "offside", el qual no senyala Melcon fora de joc. Unamuno recull el balon i remata. Uriach espera tan fluixament, que Chirri, ben col·locat envia a les malles per primera vegada.

El Barcelona queda astorat d'haver concedit l'arbitre madrileny el gol, car el fora de joc de Gorostiza era clar i terminant. Segueix el partit interessantíssim i als 16 minuts i en un moment en què els catalans pressonaven a

Chirri, recull un balon que tramet a Gorostiza. Aquest ho cedeix a Unamuno i Unamuno torna a enviar-se'l a Gorostiza qui en un "offside" molt més clar que en el primer gol i senyala pel jutge de línia, xuta creuat i imparable i assoleix el segon gol. Co ja hem dit, si clar va ésser l'"offside" del primer gol, molt més ho va ésser el del segon punt atlètic. El públic, és clar, no va protestar, ja que afavoreix l'equip de casa.

Els jugadors catalans, amb aquests dos gols, aconseguits d'una manera tan desastrosa, es desillusionen, i el domini de l'Athletic és més intens. Al cap de 23 minuts, i en una magnífica arrencada de la davantera atlètica, Lafuente fa una immensa jugada que acaba amb un xut formidable que bat novament Uriach.

Aquest tercer gol, magnífic en tots conceptes, és acollit amb l'ovació que es mereix.

Poc a poc el Barcelona va entrant en joc, destacant els admirables avenços de l'ala esquerra, formada per Bestit i Perera, que burlen tan com volen a Garizurieta. Als 35 minuts, un canvi de joc de Bestit és recollit per Diego, el qual s'interna magníficament i encara que Izpizua fa una sortida valenta, llançant-se als peus del jugador català, no pot impedir que la pilota arribi a la xarxa, i el Barcelona s'apunti el primer gol.

Aquest gol anima extraordinàriament l'equip català, que desabellida un joc magnífic i molt correcte. Dos minuts després del gol anterior, Castellanos cedeix còrner. L'exceuta Diego, i Bestit passa de cap a Arocha tan magníficament, que aquest jugador no ha de fer res més que desviar fluixament amb el cap i aconseguir el segon gol català.

Cada vegada juga més el Barcelona, i el més remarcable és la seva netedat i correcció en el joc, palesant d'una fàlsid mestriola el que ha d'ésser el joc de futbol, i al cap de 38 minuts, en una magnífica arrencada de Perera i Bestit, perillósíssima com totes les que han fet durant aquesta primera part, acaba amb un magnífic centre de l'extrem dreta català que Bestit, d'esplèndid cop de cap, envia a la xarxa, obtenint així el tercer gol. La jugada ha estat magnífica i no és aplaudida com es mereix.

Amb el resultat d'empat a tres acaba el primer temps, durant el qual el Barcelona ha causat immensa impressió, car després de tenir tres gols en contra, dos d'ells aconseguits en clars fora de joc, ha sabut sobreposar-se i fer una magnífica exhibició que lògicament li ha valgut l'empat d'aquest primer temps.

En el segon temps, i al cap de tres minuts de joc, es lesiona Uriach i és substituït per Llorens.

Segueix el joc magnífic, sobretot per part del Barcelona. Les jugades de perill per a l'equip català són aclarides amb gran encert per Walter, que defensa amb admirable entusiasme, energia i correcció, no sols el seu lloc, sinó el del seu company Zabala, que encara no està en condicions per a actuar en aquesta mena de partits, quan més gran era la tensió nerviosa en el públic per veure l'admirable joc que desabellava l'equip català al qual ja gairebé se'l donava per vençedor, una admirable jugada de l'ala dreta de la davantera atlètica acaba en un canvi de joc de Lafuente, que recull Gorostiza i d'un xut imponent aconseguí el quart gol, que és el de la victòria.

I malgrat de què el Barcelona es llança amb gran entusiasme per tal d'aconseguir l'empat, arriba el final de l'encontre amb el triomf atlètic, per quatre gols a tres.

A MADRID

En el camp de Chamartin, el Titular venç a l'Europa, per 6 a 1

La primera part acabà amb el resultat d'un gol a cap a favor del Madrid

Al camp de Chamartin, i amb una regular entrada, s'ha celebrat el partit Real Madrid - Europa de Barcelona. Ha acabat amb la victòria de l'equip campió de la regió Centre per 6 a 1.

Aquest tanteig no és just, car si bé el Madrid es mostrà en tot moment molt superior a l'Europa, exceptuant els primers i darrers minuts del partit, jugaren els madrilenys sense entusiasme, sobretot la tripleta interior.

Fou una veritable llàstima que Rubio, que ahir sortia disposat a fer una de les seves grans exhibicions, com ho proven les primeres jugades en què intervingué, totes magnífiques, i entre les quals cal destacar aquell gol magnífic, als set minuts d'haver començat l'encontre, e va trobar sense interiors, i a més, amb una forta patada a la cara, co que féu que tota aquella aparença de voler fer un gran partit, es convertís en la desgana i l'apatia què ens té acostumats el jugador. N'evantí, fins que es revifà novament als darrers minuts.

La línia, més normal de l'equip blanc, fo ula línia de migs, en la qual els tres components: foren un gran partit, i, al nostre entendre, el més fluix fou, sense que fixó vulgui dir que va estar mal, En Lope Peña.

La defensa, regular, encara que Torregrosa ahir es tornà a afiançar en el lloc de defensa dreta.

Vidal va intervenir poc, però el gol que li marcaren fou del més abrd que hom es pot pens, per a un porter de categoria.

L'Europa va tenir ahir, al primer temps, una actuació bastant bona. Torrença va intervenir força sovint i amb molt d'encert.

La defer, va estar segura, però la línia de migs que altres vegades us ha semblat el millor de l'equip de Gràcia, ahir no resplendí gaire degut, sens dubte, a què Obiols fou seriósament tocat, des del primer moment.

La davantera tot i la seva gran voluntat no féu grans jugades i únicament el veterà Cross fou perillós no solament pel seu coneixement de joc, sinó per la seva rapidesa, més destacable per la lentitud de la resta dels seus companys, més joves que ell.

L'arbitratge d'Insausti es pot catalogar entre els bons a pesar que el públic en saltar al camp l'obsequi amb alguns xiulets que foren contrastats amb picaments de mans per demostrar que ací no ens interessava la bona o dolenta actuació del senyor Insausti el diumenge abans. En la d'ahir com a àrbitre cal lloar-la, puix que seguí el joc de prop, xiulà les faltes amb gran sentit comú, i en fi féu un perfecte arbitratge en aquests temps en què tan difícil es veure la bona actuació dels àrbitres.

Sur l'Europa, i als nou minuts una jugada d'aquest immens artista del

CHAMPAGNE
Ayala & Co
Chateau d'Ay (France)

futbol anomenat Gaspar Rubio, que després d'uns regateigs clàssics i pràctics llançà un tret a més de dotze metres que entrà a la xarxa europeista com una exhalació i valgué al Madrid el primer gol. La gent no aplaudí el gol com calia, puix que suposem fou degut a la sorpresa experimentada per tan immensa jugada. En els primers

El triomf de l'Athletic no és just, malgrat d'haver jugat un excel·lent partit, però el Barcelona jugà molt més que ells, mereixent lògicament la victòria, puix els dos primers gols atlètics només es deuen a una desastrosa vista de Melcon.

Izpizua va esta rbé tota la tarda. Els defenses Careaga i Castellanos, molt esbojarrats, encara que valents i amb gran seguretat, però els desconcertà la rapidesa de la davantera catalana.

Els mitjos acceptables; Garizurieta fou el pitjor, no sabem si per les seves facultats o per marcar l'ala Perera-Vestit, que fou el millor de l'equip català.

El més remarcable dels mitjos atlètics, Roberto.

En l'atac, l'ala esquerra magnífica, essent Chirri el veritable cervell, i ajudant els mitjos amb entusiasme i coratge.

moments tot són jugades a càrrec de Rubio, totes amb encert, que no aprofiten els seus doos anteriors.

El llevanti rep un cop de peu a la cara. La línia mitja juga amb gran voluntat i bastant encert, i l'Esparza destaca en les tallades de joc. Morera desfa una jugada iniciada per Rubio en el moment culminant. Gale en el seu lloc nou d'extrem esquerra fa una bona exhibició; no així Cosme, tot i la seva gran voluntat.

El públic el crida amb força freqüència. Al final del primer temps i en un moment de decantament de la línia mitja madrilenya, l'Europa domina, però sense mostrar-se perillósos en el xut. Acaba el primer temps amb un gol a cap a favor del Madrid.

Tot just començat el segon temps, en una de les jugades de Rubio fetes amb tanta facilitat, llença un xut que enganya el porter europeu i que val al Madrid el segon gol.

Es desinfla l'equip madrileny i als dotze minuts Gironès escapa per la seva línia i llença un centre que Cros, en postura difícil remata flux i al centre de la porteria, i davant l'astorament de la concurrència Vidal es queda parat i la bola penetra a la porteria madrilenya, aconseguint l'Europa el primer gol.

Segueix pressionant ara l'Europa que força un còrner, que es tret sense conseqüències. El partit entra en una fase ensopida en la qual només es veuen patades sense to ni so. A la davantera madrileny l'únic perillós ara és Galé, que amb voluntat i valentia broda esplèndides jugades.

Als vint minuts una altra jugada de Galé val al Madrid un còrner. El tira el mateix jugador i rebufla flux Soligó. Recull novament Galé i envia una centrada amb temple i Rubia remata amb el cap. Florença aclareix deficientment i Lazcano aprofita per enviar per tercera vegada la bola a la porta europea.

Moments després hi ha un incident entre Gamis i Rubio, per haver donat una patada Gamis a Rubio mentre aquest era a terra. Insausti s'imposa i segueix el partit. Una bona pugada de Rubio dona ocasió a tres còrners seguits contra l'Europa. Rubio torna a entrar en joc i fa una magnífica jugada que remata Morera i para Florença. Admirable jugada del Madrid que remata Galé topan el xut en Soligó.

Als 38 minuts, una centrada de Gale recull Cosme, que passa imparable el quart gol. Els catalans demanen mà que l'àrbitre, amb gra d'encert no concedeix. L'Europa perd la moral i es deixa dominar pels jugadors de la Cort. Als 41 minuts, i a un avanç de tota la davantera madrilenya, la bola va als peus de Gale, que d'un formidable xut aconseguí el cinquè gol madrileny, i ja en ple desconcert de l'equip foraster, Cosme remata d'un cop de cap una centrada de Lazcano, que incomprendiblement Florença no para, aconseguint el Madrid el sisè i últim gol.

Moments després acaba el partit. Els equips es van arreglar de la següent manera:

Europa (Samarreta amb escapulari): Florença, Soligó, Biqueres, Obiols, Lloya, Gamis, Gironès, Uriach, Escric, Cros, Vestit i Gironès.

Al segon temps, Obiols permutà el guesto amb Ramonzuolo, per lesió des del començament del partit.

El Madrid, amb samarreta morada i pantalons negres, s'alinià de la següent forma: Vidal, Torregrosa, Quésada, Prats, Esparza, Lope, Peña, Lazcano, Cosme, Rubio, Morera i Gale.

Restaurant RIERA

Passeig de Gràcia, 100
Telèfon 75075

EL PREFERIT DELS GOURMETS

Salons propis per a banquets
Servei per coberts i a carta

Recepció diària d'ostres

Gorostiza, magnífic, encara encara que els seus dos primers gols foren fàcils, per estar en clar fora de joc.

Unamuno, brau i amb gran voluntat, però desencertat i pesat, i Lafuente, sense que fos

CAVES A GUARDIOLA DE FONTRUBI
PENEDÈS - ESPANYA

Per Canaletes diuen...

Que l'Arocha ha fet saber a uns amics que es vol casar.

Que la xicota que sembla que serà la muller de l'Arocha és la mateixa que festejava amb ell aleshores que aquest illu aquells guants blancs tan sensacionals.

Que els amics de l'Arocha no se saben avenir que un xicot tan asenyat com ell vulgui fer el mal pensament de casar-se.

Que a Canaletes, diumenge al vespre, hi havia En Massoni.

Que no hi va anar precisament a cantar el "Rigoletto" sinó a assabentar-se del paper que havia fet l'Europa.

Que el quatre a tres del Barcelona ha causat bona impressió entre els socis.

Que eren molt pocs els que esperaven un resultat tan honoràble.

Que després del partit d'ahir, l'Atlètic és campió de Lliga.

Que sempre val més que ho hagi estat l'Atlètic que no pas un altre que tots coneixem i que no cal que diguem.

Que ja comencen a fer-se gestions per tal d'ampliar la primera divisió.

Que diumenge vinent a Les Corts hi hauran sorpreses.

Que l'Europa, a Madrid, no hi té sort.

Que, ben mirat, en té en ben pocs llocs.

Que la victòria de l'Espanyol, en

el partit d'ahir, no va engrisar els seus partidaris.

Que no és cert que, per ara, En Sastre es vulgui casar.

Que les llistes d'esportius que demanen l'amnistia són nombrosíssimes.

Que de resultes del festival aprofitat d'En Rini, En Vila es vol dedicar al teatre.

Que la companyia que va representar "L'honor del barri", ha rebut proposicions de diverses localitats, per anar-hi a fer "bolos".

Que la reaparició d'En Samitier no es veu, per ara, gaire propera.

Que a l'Europa no saben com trobar una davantera que faci gols.

Que l'Espanyol, amb una mica més, no és a temps de guanyar l'Arenes.

Que a Canaletes no s'hi veia, ahir, cap europeista.

Que a la Barceloneta va ésser estrenada la comèdia "Gent de barri", del porter del Barcelona Colà.

Que degut a l'èxit assolit, l'autor té el projecte de llançar aviat un drama d'ambient futbolístic.

Que com la cosa s'ho valdrà hom sap que consta de set actes i un epilòg.

Que el nedador Artigues, vestit de soldat està fent forolla entre l'element femení a la Plaça de Catalunya.

Que a primers del mes d'abril el C. N. Atlètic inaugurarà el seu nou estatge.

un dels seus dies clàssics, té en el seu haver el magnífic gol tercer, del qual fou autor.

El Barcelona, com a conjunt, causà una gratíssima impressió, jugant amb una gran correcció i netedat, que tots reconegueren després d'haver vist el joc dur i aspre de l'Espanyol i de l'Europa quan passaren pel camp de Sant Mamés.

El porter Uriach, fins que es lesionà, estigué immens, i Llorens, malgrat d'estar molt desentrenat, posà gran voluntat i enfortí en les seves intervencions, encara que cal reconèixer que l'ajuda una mica la sort.

La defensa, enorme, sobre-sorrint Walter, que, com abans d'èiem, cobrí les piges del seu company Zabala.

Els tes i els esmorzars de LA PEROLA, el Restaurant de moda a l'Exposició, amb el bon temps tornen a cobrar llur animació i brillantesa ORQUESTRA VERDURA

La línia mitjana, bé; però amb un defecte: que sortí des del primer moment convençuda que només havia de defensar, i jugà, per aquest motiu, bastant retardada. Quan en el segon temps es convenceren que també podien ajudar la davantera, demostraren tots llur admirable classe.

Ja hem dit que de la davantera el millor fou l'ala Perera-Vestit. Tota ponderació per a aquests dos jugadors resultaria pàl·lida amb llur admirable actuació. Totes les vegades que s'ho proposaren, desbordaren no solament el mig Garizurieta, sinó la defensa atlètica, i els moments de veritable perill sempre arribaren per aquest costat.

Cal advertir que Perera, des del primer temps estava fortament local, i, per tant, mancat de facultats.

Arocha, en el centre, esgué

només que acceptable i sobretot malament en rematar, i el mateix podem dir de Goiburu, que malgrat de la seva enorme cohejança i bona voluntat, pecà d'individualista i retardat en els xils.

Diego cobrí amb gran encert el lloc de Piera, i és el seu millor elogi.

L'arbitratge de Melcon va ésser desastrosos en el primer temps. Els dos gols primers de l'Atlètic foren "off-sides" clars i sobretot en el segon el jutge de línia li va fer senyes i aixecà la bandera perquè xiulés el fur de joc de Gorostiza, sense que atengués aquestes indicacions. En el segon temps es va tranquil·litzar quelcom i si bé sense arribar a fer un esplèndid arbitratge, es defensà bonament.

Al final de l'encontre vam parlar amb algunes personalitats futbolístiques que presenciaren el partit.

El senyor Sunyol, president de la Federació Catalana ens va dir el següent: Estic molt satisfet pel joc descabellat pel Barcelona. Ja sabem per endavant que l'Atlètic era un equip molt perillós i molt més jugant a casa seva, pel tancat final de quatre a tres és sumament eloqüent i més havent assolit els seus dos primers gols en la forma que ha vist tothom. Per tant, crec que moralment el Barcelona mereix la victòria.

El senyor Plantada ens diu, com el senyor Sunyol, que està molt content i que el segon gol de l'Atlètic no el va veure bé per estar fixant-se en el línia que agitava la bandera amb insistència per tal d'assegurar el fora de joc de Gorostiza.

Verament aquest quatre a tres és tot un poema. Gutiérrez Alzaga, president de la Federació basca, es mostra encisat i diu que és el millor partit que ha presenciat aquesta temporada. Que el Barcelona va fer un joc correctíssim i de molta tècnica, però que l'equip bilbaí es mostrà més perillós. Creu que la victòria és justa.—Noti Sport.

El sol serà el vostre convidat si decidiu festejar la vostra boda al RESTAURANT DEL PARC

TROFEU "LA RAMBLA"

A SANT BOI

MANRESA, 2 - SANTBOIÀ, 2
Corresponent al torneig LA RAMBLA es jugà aquest encontre al camp del Pujol. Fou de baixa qualitat i pròdig en trompades i accidents.

Espectacle per desgràcia ja massa freqüent, que diu molt poc a favor del futbol i de l'esport en general. El causant de tot (si és cert que es pugui culpar algú del desgavell d'ahir) fou l'àrbitre, que amb la seva passivitat influí molt a què els jugadors cometessin tota mena d'irregularitats fins que vingué l'inevitable, que fou l'expulsió de Martí II i Guàrdia per haver-se agredit mútuament en mig d'una veritable batalla campal. Car no foren ells sols que s'agrediren! Discussions, intervenció de l'autoritat, etcètera, etc.

Continuaren amb penes i treballs, i l'àrbitre donà per acabat el partit cinc minuts abans de l'hora reglamentària, la qual cosa fou protestada per part del Manresa, que, segons sembla, ho féu constar en acta.

Com ja hem dit més amunt, el partit fou de baixa qualitat, i no obstant això fou molt mogut i jugat amb molt d'entusiasme per ambdós bàndols. La primera part dominà més el Santboià (i en ella foren els dos gols) i la segona dominà en absolut el Manresa, que assolí materialment els seus adversaris i en la qual aconseguí l'empat i amb un xic més la victòria.

Del Manresa, a la primera part jugaren tots molt malament; el pitjor potser fou Corrons, que li entraren dos gols d'una manera lamentable. A la segona part es rehabilità en unes quantes jugades.

El debutant Castells féu un bon partit, mitjanament secundat per Martí I; els mitjos, molt fluïxos tots tres, i dels davanterers molt bé Pequerul, Balaguer i a estones Galobari i dolents en grau màxim Serra i Codina.

El Santboià començà molt bé i acabà força malament. Als deu minuts de començar l'encontre aconseguí marcar els seus dos gols aprofitant dues badades de Corrons; es mereixien altres gols, però aquells...

Es distingiren Millan, Elies i Marly. Jugant brut es distingiren Guàrdia i els dos defenses.

Els gols els feren Avellanet i Castanyera a la primera part, pel Santboià; els del Manresa els feren: el primer, Codina, i el segon, Serra aprofitant un batibull davant de porta.

Actuà de col·legiat Sauri, imparcialment, però amb poca energia per suprimir el joc brut.

Els equips eren: Manresa: Corrons, Castells, Martí I, Delgado, Martí II, Tort, Galobari, Pequerul, Serra, Codina i Balaguer.

Santboià: Marly, Lacal, Ppig, Cifuentes, Elies, Barratxina, Millan, Calvera, Guàrdia, Avellanet i Castanyera.

A SABADELL

En un partit del tot favorable, el Sabadell venç el Martinenc per sis gols a oap

Decididament sembla que el Sabadell ha entrat en un període de franca recuperació. Les causes que motivaren la recent davallada de l'onze vallesà han anat desapareixent a poc a poc, i avui torna a ésser aquell equip de vàlua indiscutible, sense dubte no inferior al que conquerí el títol de campió de la segona categoria preter.

La victòria aconseguida ahir pel Sabadell és certament per un marge de gols ben notable, però cal advertir que està d'acord amb el descabellament del partit; en tots moments el circel sabadellenc donà la sensació d'un millor conjunt i de més potència que el seu contrincant, el qual obligà a batre's francament a la defensiva.

La reaparició del seu mig centre titular, Gràcia, fou ben afortunada, malgrat evidenciar aquest un cert desentrenament. El nou davanter centre que arribà a l'equip Sabadell contribuï a donar bon xic més d'impetuositat al quintet atacant, que és precisament el que li faltava. També debutà un portier nou, del qual no podem dir res perquè a penes entrà en joc. Els altres jugadors actuaren gairebé tots en forma excel·lent, i potser remarcada, com a millor encara la tasca de l'exterior Mata i els defenses.

El Martinenc féu un encontre mig-grat; ens féu l'efecte que l'embarbanyat del seu contrincant el desconcertà, i li féu perdre ben aviat la

bona moral que sol tenir. Vista la diferència de puntuació de l'actual torneig entre el Sabadell i el Martinenc, fins és comprensible que l'onze del Sant Martí Sortís al camp una mica refiat, i entre això i trobar el contrari en un dels seus millors dies, s'explica l'actuació fluïxeta que tingué.

Durant la primera part el Sabadell marcà quatre gols, els quals foren entrats de la següent manera: el primer fou obra de Mata, en finalitzar una bonica combinació entre ell, Sala i Pérez; al cap de pocs estona Pérez escapà per l'exterior, s'internà, i d'un xut col·locat entrà el segon; Satxo efectuà una jugada semblant a l'anterior, però pel centre, i fou el tercer gol sabadellenc, i finalment un penalty valgué el quart gol.

En el segon temps, que fou de característiques semblants al primer, el Sabadell aconseguí dos gols més, entrats per Bertran i Sala.

Aquella passivitat tan pròpia dels davanterers sabadellencs davant de gol ahir no es veié per enlloc, i si això equivalgués a un canvi de norma o de tàctica, és indubtable que el Sabadell donaria molt a fer.

L'arbitratge, a càrrec d'Espelta, molt desigual, i sovint francament dolent.

Composició dels equips: Sabadell: Gamisans, Morral, Roure, Codina, Gràcia, Costa, Mata, Bertran, Satxo, Sala i Pérez.

Martinenc: Cervat, Barcons, Cusó, Climent, Pujals, Barratxina, Cases, Chertia, Tonijon, Moragues i Fandos.—P. F.

A MATARO

Iluro, 2 - A. O. Vilanova, 1

En aquest partit, jugat ahir a la tarda, els de l'Iluro varen dominar durant tot el temps de joc, però els Alumnos Obrers saberen defensar-se complidament.

La primera part va acabar amb un empat a zero. Als vint minuts de la segona part l'empat era ja un gol. Aleshores la cosa es va embrutar, va haver-hi agressions, invasió del camp i altres accidents.

L'àrbitre suspengué el partit quan l'Iluro va fer el segon gol perquè els de Vilanova allegaren "offside".

La Copa Barcelona

F. C. BADALONA, DOS; F. C. BARCELONA, ZERO

Al camp de Badalona tingué lloc aquest partit, el qual havia despertat molt d'interès entre els aficionats de la veïna ciutat, la qual cosa motivà que el camp es veiés força concorregut, especialment en les localitats preferents.

Tal com s'havia anunciat, la Directiva del Badalona va encomanar la instal·lació d'aïts-parlants, que contribuïren a que l'interès es veiés augmentat; l'encontre que des de Bilbao es radiava contribuï en més d'una ocasió a distreure'ns força, ja que fou prou després d'acabada la tasca ràdiofònica que l'encontre que presenciàrem agafà un caire plenament interessant.

Abans d'aquest partit tingué lloc un encontre entre els equips del Güell F. C. i Espanyol, de les eliminatòries per a la Copa Amateur, que acabà amb la victòria del primer per un gol a zero, molt merescut,

Dimecres, festivitat de Sant Josep

A les quatre de la tarda

Club Deportivo Alavés
Futbol Club Barcelona

Camp de Les Corts - Entrada general, 2'20 pessetes
Inclòs recàrrec Exposició

pel més gran entusiasme que en la lluita saberen posar els defensors del Güell contra la major tècnica i fins domini dels espanyolistes.

A les quatre trenta-quatre el senyor Santoré xiulà el començament de l'encontre per a la Copa Barcelona. Els equips s'arreglaren de la següent manera:

F. C. Badalona: Linares, Borràs, Rafa, Cristó, Font, Mota II, San-

güesa, Castro, Forgués, Garriga i Teixidor.

F. C. Barcelona: Solà, Bussot, Solà, Pedrol, Burguete, Carulla, Campabadal, García, García (M.), Buj i Seman.

Començà la partida amb una bella arrencada del Barcelona, que morí gràcies a una bona intervenció de Borràs.

Durant una bona estona el joc es

AMER PICON

APERITIU UNIVERSAL
A base de taronja i quina

L'AMER PICON és denominació pròpia i la seva marca registrada i patentada per la casa PICON I COMP.

Exigeixi's sempre l'ampolla original, rebutjant la imitació

L'HOMENATGE A JOSEP AREVALO
La presidència del banquet celebrat a l'Orient

descabellà al mig del camp i poc a poc el Badalona es va anar imposant, gràcies a una ferma tasca dels mitjos; d'aquests el més fluïx fou Cristó, pel costat del qual es produïren moltes incursions barcelonistes, que no tingueren efectivitat en el marcador degut a la poca penetració dels davanterers blau-grana.

Als vint minuts es produí la bella Badalona, el qual l'obtingué el davanter Forgués en rematar una bona combinació entre Castro i Sangüesa. Tots tres jugadors rebieren una formidable ovació dels concurrents.

Solà en aquesta jugada es trobà sorprès pel xut de Forgués, que encertà a engegar-lo just a l'angle superior, al qual no arribà Solà, malgrat d'una excel·lent estrada.

El Barcelona reprengué el joc amb entusiasme, i per pocs moments demostrà tota la gana del bonic joc que és capaç de descabellar.

Acabà la primera part amb aquest resultat, i mentre el nostre interès pels fets que s'estaven descabellant a Bilbao es venia emplantant d'optimisme, prodigat del que anàvem sabent.

Represa la partida, el Badalona continuà en pla de dominador, i no marcà novament degut a diverses inexplicables fallades de Forgués, que ja fa alguns partits demostra molta irregularitat, bona prova d'una manca absoluta d'entrenament; almenys nosaltres no sabem trobar altra explicació a les repetides equivocacions sofertes per l'equipier badaloní.

Després de belles jugades dels barcelonistes, en una de les quals el Badalona es lliurà de veure's la porta foradada gràcies a una bonica parada del reservista Linares, Sangüesa encertà a trametre per segona vegada la pilota dins la porta del Barcelona, gràcies a l'encert en rematar una bona jugada que entre ell i Castro descabellaren des del bell mig del camp en recollir una bona passada de Font.

I entre tenebres acabà aquest partit amb belles arrencades d'uns i altres, arrencades que tan aviat en una com a l'altra porta semblava que donarien feina a l'encarregat del marcador; malgrat tot això, no esdevingué, i el partit acabà amb el resultat esmentat de dos a zero a favor del Badalona.

El senyor Santoré, com a tònica general, es mostrà bé, encara que pel caire d'absoluta noblesa ni sap si hi havia dret a esperar-ne una mica millor; d'aquesta general noblesa és forçós que en traquem unes clàssiques "cosetes" de Carulla, que mai arribarà a perdre.

En conjunt el joc del Barcelona fou desequilibrat, i després de grans jugades es produïren fallades estranyes, en moltes ocasions produïdes per un excés individualisme d'alguns dels seus davanterers; en aquesta tasca Buj fou un dels que més s'hi distingiren, i n'abusaren molt sovint. Campabadal i García, davanter centre, foren els millors de la davantera; dels mitjos, Burguete molt bé; no tant, de bon tros, Pedrol i Carulla.

El tercer defensiu, bé, a seques; és tot l'efecte que mereixen.

Del Badalona, que començà desigual i evidenciant manca de conjunt, no podem fer distincions, i qui sap si n'hauríem de fer referent a Forgués, pel desigual que el veïrem; tots els altres, bé; no ens arribà a convèncer la nova adquisició badalonina, Rafa, que debutava davant dels seus antics companys.

Torneig d'eliminació

A SABADELL

L'Atlètic és batut en el seu propi camp, pel Terrassa, per quatre a un

L'Atlètic i el Terrassa lluitaren enèrgicament per a l'obtenció dels corresponents punts, degut a la importància que pes a ells tenia aquest partit.

El que en sortís vencedor, restava molt ben situat per a classificar-se pel torneig que s'apropa, mentre que el vençut s'allunyava, no poc, de tota possibilitat.

El Terrassa demostrà fer-ho millor, i sobretot tenir més punteria en els trets a gol, i això li permeté arribar al descans amb tres gols a zero a favor seu.

La segona part, que fou quelcom interior a la primera, quant a bon futbol, demostrà més clarament la superioritat del Terrassa, degut, principalment al nerviosisme que s'apoderà d'alguns jugadors de l'Atlètic en veure's la partida perduda, nerviosisme que adhuve els feia emprar un joc no del tot correcte, especialment González.

L'Atlètic ens féu l'efecte d'un equip poc entrenat, i semblava com si per endavant ja es considerés impotent per a sortir aïrós de la lluita.

El Terrassa guanyà merescudament, i demostrà moltes més energies que eno pas el seu contrincant.

En Poquera, qu'efeià d'àrbitre, pecà d'un excés de tolerància amb el joc incorrecte, i a aquest procedir es degué algun incident que es produí.

Els equips eren: ATELETIC. — J. Rossinyol, Guarro, Vilallana, González, Colungo, Estrada, Gomis, Huerva, Canet i Julià.

TERRASSA. — Uldemolins, Vila, Bartomeus, Cadafalch, Santillana, Sebastià, Valls, Castro, Mitjans, Sanmartín i Cluselles.

NO OBLIDEU
que el millor present
per a
Sant Josep
és una
Gramola
La trobareu a
**Unión Musical
Española**
PASSEIG GRACIA, 54
Discos i aparells
LA VOZ DE SU AMO
ODEON - REGAL
POLYDOR - SONORA

Majestic Hotel
I RESTAURANT
Coberts a preu fix i a la carta.
Orquestra. Salons especials.
Bodes, banquets i festes

FREIXENET

EL MILLOR XAMP.NY

Caves a
Sant Sadurní
d'Anoia

Delegació i dipòsit
PRINCESA, 20
Teléfon 11953
Barcelona

Que la lesió que patia Gràcia, el mig centre del Sabadell, pot donar-se per guarida.

Que amb el reforç d'En Gràcia el Sabadell torna a tenir pretensions.

Que el Sabadell ha combinat un equip per a prendre part en els campionats amateurs d'Espanya.

Qu alguns elements ciclistes de Sabadell fan gestions per a reanimar l'esport del pedal en aquella localitat.

Que a Reus s'ha format un Comitè comarcal d'Atletisme compost del triumvirat Vidal, Mas i Marco. Pobres federatius! Dos atletes directius per necessitat, per manca de dirigents!

Que l'atletisme domina el futbol, i que segons sembla el conegut defensor del Reus Deportiu, Planxa-dell, el 23 deixarà les sabates de futbol per les sabatilles de claus.

Que la Junta directiva del Club històric de Reus ha pres mesures radicals, entre les quals cal esmentar el nomenament de capità del reserva a favor d'En Manresa, atleta del Reus Atlètic Club.

Que els Velòdrom reusencs, vist l'èxit pluriel de Sanja, aplacen inaugurar la temporada a fi de no quedar eixuts, però d'armilla, ja que allí de les coses de ciclisme en saben un niu.

Que alguns, de tanta satisfacció, acudiren tot seguit a donar-se de baixa.

Que el dia que s'hagi de celebrar el partit a benefici de la senyoreta Angela Iglesias hi haurà més d'una sorpresa al camp palamosí.

Que l'ex-jugador palamosí "senyor Cunyat" ha tornat de França carregat de glòria.

I que segons sembla es troba en forma excel·lent.

Que corren rumors que el Palamosí anirà a jugar uns partits a França. (Que no els passi el mateix que amb l'anar a Barcelona i a l'estadi de Montjuïc!)

Que el Fígures s'està preparant per a les properes lluites del Campionat de Catalunya de la Lliga Amateur.

Que segons els programes del Girona en la visita que els féu la Unió Esportiva Figueres, havia canviat de nom i es deia Figueres S. C. i que el Girona es proclamava campió de professionals gironins per l'article 29. Tot era perquè els aficionats anessin a l'Estadi a veure la pandera que encolomaven als "amateurs". Total: que acabà amb un empat a un gol i que els gironins aprengueren de debò.

Que alguns maliciosos de Girona han arribat a posar en un periòdic satíric d'esports que els de Figueres no són "amateurs"... Deuen pensar que totes les Juntes són com la de la Unió Esportiva de Girona, sempre atenta a vetllar pels interessos del Club.

Que el dia de l'enterrament de la

L'esport a les Comarques

A VILAFRANCA
F. C. Vilafraça, 0
Atlètic Club del Turó, 1

L'esmentat partit fou jugat al camp d'aquest darrer, corresponent al torneig de campions del grup. Fou vençut el Vilafraça per la mínima diferència. Fa temps que no hem vist l'únic il·lustrat p. n. t. e. m. r. a. V. e. n. el joc de l'Atlètic del Turó, i esperem veure'l per formar-nos en un judici més segur, encara que creiem que el Vilafraça al seu camp el guanyarà per un marge més ample. Dels partits jugats en aquest torneig el Vilafraça porta guanyats dos partits, un al Granollers i un altre a la Unió A. d'Horta, i de perduts tres, el d'avui, el de Granollers i el de la Unió A. d'Horta. Els partits foren perduts en camp contrari, i dos d'ells per la mínima diferència. Per tant, de superioritat en veiem una mica més al Vilafraça que als altres equips. Com a rival més directe té la Buscal.

sardina, al local de la Unió Esportiva Figueres va funcionar per primera vegada un nou aparell de ràdio. La gentada que escoltava les peces modernes d'En Pineda, Cor-selles, Juandó, etc., fou nombrosa; fins el pare Parés, perquè li tocaren una peça que no li agradà, anà a queixar-se al propietari del cafè, senyor Dunjó. Ja és brometa, ¿?

Que el ball organitzat a honor dels jugadors que tan brillantment van conquerir el títol de campions de la Lliga amateur, Unió Esportiva Figueres, va ésser esplèndid. Un èxit de taquilla i de gentada. Això és el que convé.

Veritat, directius figueres?

Que malgrat de falta gairebé vint dies per als partits eliminatòris Espanyol-Alfonso, aquest Club volia ajornar el partit del Trofeu "La Rambla" amb el Balears, a fi de conservar en millor forma els seus jugadors per al dia que vagin a Palma els de Can Ràbia.

Que la Directiva en massa del Balears s'oposà a l'ajornament, i davant aquesta decisió, no mancaren raons serioses i paraules grosses entre directius balearics i realistes.

CHAMPAGNE
Ayala & C.º
Chateau d'Ay (France)

com també cartes "quilomètriques" publicades en la Premsa local.

Que el Balears no volgué l'esmentat ajornament perquè ultra veure amb bons ulls el Trofeu "La Rambla", tingué molt en compte que una gitana pronosticà a un soci, que aquest partit seria guanyat per l'onze blancblau.

Que per als reserves i "infantils" enviats per l'Alfonso a "Son Canals" contra el primer del Balears, un soci ha encarregat dotze biberons, i un altre ha manifestat que no cal puix que tots ja mengen sopetes.

MANUFACTURES CATALONIA
Penal de San Miguel de los Reyes

OBJECTES ARTÍSTICS
EN CEL·LULOIDE

A TARRAGONA
Escola Industrial, 35
Gimnàstic (mixt), 18

Els de l'Escola Industrial, que semblen disposats a prendre part en les lluites de basket, han jugat un partit amb un equip mixt del Gimnàstic. El resultat fou favorable als de l'Escola Industrial per 35 punts contra 18.

Els equips eren integrats així:
Escola Industrial: Odena, Pallach, Garcia, Ros i Iglésies.
Gimnàstic: Roca, Larin, Huguet, Fernández i Porta.

Regiment d'Almansa, 3

Al camp de la carretera de Tarragona tingué lloc aquest partit que interessà força al públic. Ja de bon començament els de l'Almansa atacaren de ferm, però els del Catalunya, principalment, els mitjos, que foren els primers de donar mostres de més serenitat davant del fort atac dels tarragonins, començaren a re-partir joc donant lloc a que tot l'equip jugués més coordinat donant la impressió d'una superioritat que aviat es deixà sentir en el resultat, ja que en poc temps Fornés aconseguí dos gols, l'últim anulat molt encertadament per l'àrbitre; no així un tercer aconseguit pel mateix jugador, que ho fou injustament i motivà per això protestes. En un atac en el qual intervingué tota la davantera del Catalunya, que no aconseguí marcar per fatalitat, l'Almansa incorregué en penalty que, molt ben tirat per Gascón, aconseguí el segon i darrer gol vàlid per als propietaris del terreny. La primera part acabà amb aquest resultat.

Després del descans es presentaren els equips completament desconeguts, ja que l'Almansa de dominat i propens a un desastre si continuava el joc com la primera part, va passar a dominar i amb veritable coneixement de joc la davantera aconseguí la victòria per la més petita diferència. Falten solament deu minuts per acabar-se el partit quan el Catalunya reacciona i domina fins a acabar, sense aconseguir marcar. Fins el partit amb el resultat de dos a tres favorable a l'Almansa.

El partit transcorregué amb un tren formidable, tot ell molt interessant. Cal remarcar, per part dels tarragonins, l'actuació de Fontanella, que fou molt bona.

CHAMPAGNE
Ayala & C.º
Chateau d'Ay (France)

lles, Yngles i Queralt. Pel Catalunya, Delfin, Gascón, Fornés (una nova i valuosa adquisició) i Ferrer.

Sota les ordres de González, el qual tingué una actuació força deficient, encara que molta voluntat i un complet amateurisme, s'arregleren els equips amb la següent forma:

Almansa: Franch, Yngles, Montserrat, Fontanella, Martínez, Gortell, Aiguader, Lliteres, Esquirol, Sanxo i Queralt.
Pel Catalunya Nova: Delfin, Ferrer, Font, Barruller, Gascón, Torrell, Castelló, Fornés, Llorenç, Vilena i Emil.

A LES BORGES

Partit a benefici de la vídua i fill de Martí Vilanova

Diumenge passat se celebrà un partit entre l'equip local i un del Centre d'Esports de Lleida, els quals s'havien prestat generosament a contèndir en forma amistosa a benefici de la vídua i el fill de Martí Vilanova. El fet d'haver anunciat llur assistència l'esposa i la filla de Francesc Macià féu que tot el poble es congregà al camp. L'alcalde responia de l'ordre i tanmateix hom adoptà unes precaucions enormes, i la senyora i filla de Macià arribaren sense anunciar prèviament l'hora, gairebé d'incongnit.

En entrar al camp, la senyora i la filla de Francesc Macià són ovacionades a peu dret per la multitud. Tot-hom es descobreix, i són acompanyades a la tribuna presidencial entre visques estentòries. Prenen seient junt amb una nodrida comissió de senyores de diferents personalitats locals.

Els capitans dels respectius equips els ofereixen una preciosa toia de flors. Nova ovació, i elles saluden el públic, emocionades. L'entusiasme creix. Es fa un silenci sepulcral. La filla del venerable diputat tirà el kik-off. El partit es jugà entre el

A OLOT
Olot F. C. 2-F. C. Argentina, 3

Una tarda deslluïda de futbol degut al fort vent, que feia impossible controlar el cuir, la qual cosa, prevista ja pel públic, féu que no es peronés al camp en la quantitat d'altres dies.

El sortej, desfavorable a l'Olot al començament de la partida, féu esgotar aquests jugadors que no estan bregats a lluitar contra elements. Resultat de la bona defensa del marc, un punt en contra, aconseguit per Coll.

Els atacs de l'Olot són mancats de perill per la porta forastera. Quan s'esperava la reacció local en el segon temps, aquests deixaren entreveure de bon començament la manca d'impetuositat degut a l'esforç de la primera i el no ésser ajudats pel vent i sol que no amaina i facilita als argentonins la defensa. L'Olot s'apunta dos gols obra de Puig i de penalty un d'ells, després de malmetre unes

CHAMPAGNE
Ayala & C.º
Chateau d'Ay (France)

bones ocasions per marcar i decantar el partit a favor seu. L'Argentina en dues de les poques vegades que arriba a la porta local bat el seu defensor per mitjà de David i Dalmau, i el seu conjunt deixa bona impressió al públic olotí.

Els millors foren els defenses i l'àrbitratge del local Segura.

Els equips eren: Estrada, Alsina II, Om, Mora, Canadell, Calvet, Clos, Clos II, Planes, David i Dalmau pels guanyadors i Bernades, Castells, Prunés, Massó, Güell, Pau II, Puig, Vidal, Coromina, Pau I i Oliver per l'Olot.

Per a la diada de Sant Josep està anunciat el partit de torneig local entre l'Indústria i C. Fontanella, que promet ésser un dels interessants d'aquesta competició.

A la pàgina 12:
Josep M. Massip al Director General de Presons. Cal parlar així, pels nostres germans en presó

La primera part acabà amb un resultat de tres gols a cap favorables al S. C. Santa Bàrbara.

Començat de bell nou el joc amb una melée davant la porta canareva, és aprofitada per Caire per a fer el quart gol per als forans.

El cinquè gol també fou obra del mateix jugador.

Poc temps després és castigada la U. S. Canareva amb un penalty, que Cid converteix en gol.

Fineix aquest partit amb un resultat de sis gols a dos.

Els gols dels canarevenos foren obtinguts tots dos a la segona part.

SANT FELIU DE PALLAROLLES
F. C. Hostolenc, 2

C. E. Castellfollit, 4.
Diumenge passat, al magnífic camp d'herba que posseeix el F. C. Hostolenc, se celebrà un encontre entre aquest equip i el Centre Esportiu Castellfollitenc, de Castellfollit de la Roca.

A la primera mitja part, el

Els partits
Bascònia - Catalunya
poden donar-se per concertats

EL PRIMER, A BARCELONA, EL 22 DE JUNY

Bilbao, 16. — Les gestions realitzades pel senyor Sunyol, president de la Federació Catalana de Futbol, han estat coronades per l'èxit.

Pot donar-se com una cosa concertada la celebració dels partits Bascònia-Catalunya, interromputs durant aquests darrers anys.

El primer dels esmentats partits tindrà lloc a Barcelona el dia 22 de juny, i el segon a Bilbao, el dia 1 de gener vinent.

Castellfollit marcà dos gols, i els locals un.

Aquest resultat es va repetir a l'altra mitja part.

El porter del Castellfollit actuà molt bé i impedí la victòria dels locals parant tres penaltys amb què fou castigat el seu equip.

L'àrbitre ho va fer bastant malament.

AVUI

S'ha posat a la venda el **REPORTATGE SENSACIONAL** de

Els exil'a's de la Dictadura

FRANCESCO MADRID

PREU: 4 Ptes.

Administració i venda: **LLIBRERIA ANTONI LOPEZ - Rambla del Mig, número 20**

EXPOSICIO DE BARCELONA DE 1930

OBERTURA DEL RECINTE

Dies feiners, a les deu del matí Dies festius, a les nou del matí

TANCAMENT DEL RECINTE

Dies feiners, a les nou de la nit Dissabtes, vigílies de dies festius i dies festius, a les deu de la nit

PREUS D'ENTRADA

Dies feiners . . . 2'10 ptes. -- Dies festius . . . 1'05 ptes.

Dissabtes i vigílies de dies festius, a partir de les 2 de la tarda, 1'05 ptes.

NOTA: En aquests preus va inclòs l'impost de Protecció a la Infància.

Palau Nacional

Obert cada dia, des de les deu del matí a les quatre de la tarda

Entrada: 1'05 ptes.

Palau de l'Art Modern

Obert des de les deu del matí fins a les quatre de la tarda.

Entrada gratuïta

Poble Espanyol

Obert cada dia, des de les deu del matí a les nou del vespre.

Dissabtes, vigílies de dies festius i dies festius, obert fins a dos quarts de deu de la vetlla.

Entrada ordinària: 1'05 ptes.

Els altres Palaus oberts al públic podran ésser visitats cada dia, de deu a una del matí i de tres a vuit de la tarda.

Pavelló Reial

Obert cada dia, de deu a una del matí i de tres a set de la tarda.

Entrada gratuïta

Palau de les Missions

Obert cada dia, de deu a una del matí i de tres a vuit de la tarda.

Entrada: 0'50 ptes.

El públic podrà contemplar cada dia les fantàstiques il·luminacions i els jocs d'aigua.

Dies feiners, d'onze a una del matí i de quatre a sis tarda. Dies festius, de deu a una del matí i de quatre a sis tarda.

Brollador il·luminós i cascades en combinacions alternades. Cada dia, de sis a vuit del vespre.

Gran Parc d'Atraccions

ENTRADA D'AUTOMOBILS AL RECINTE

Dies feiners . . . 4 pessetes

Dies festius . . . 2 "

NOTA: Els passis gratuïts d'entrada

a al recinte són vàlids fins a nou avís.

Visiteu la nostra Exposició dels nous models 1930

Monasix i Monastella

6 cilindres

Vivasix i Vivastella

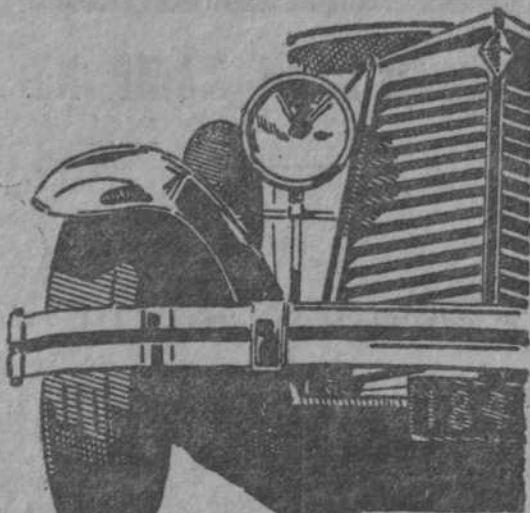
6 cilindres

10 cv. 4 cilindres

RENAULT

EXPOSICIO I VENDA

Avinguda Alfons XIII, 405 i Córcega, 293-295

EL BARCELONA I L'AM-
NISTIA

En nom de LA RAMBLA un amic nostre va fer gestions prop d'uns significatius directius del Barcelona perquè permetessin tenir al Club unes llistes pro-amnistia i revisió pro-Garraf perquè poguessin ésser omplides de les signatures dels directius, socis, jugadors i dependents que volguessin signar.

El nostre amic no va poder recórrer i aleshores perquè se li va contestar textualment que el Barcelona no podia ni volia fer política.

I bé, dijous en l'assemblea de delegats un d'ells, el senyor Lladent, va demanar que s'acordés que el Barcelona s'adherís a la humanitària campanya dels esportius, i aleshores un directiu va contestar que la Junta ja pensava proposar-ho. Definitiu!!! Nosaltres, però, estem contents perquè el que volíem era que el Barcelona no sigui una nota discordant en res.

UNA BELLA GESTA DEL
C. N. B.

La Junta Directiva del C. N. B., fent-se ressò dels desigs dels seus associats, ha tramès al president del Consell de ministres una respectuosa telegrama sol·licitant una més ampla amnistia i revisió del procés de Garraf.

Aquesta gesta del C. N. B., primera iniciativa esportiva que ha fet tal cosa, bé mereix un sincer elogi i és de desitjar que els altres clubs prenguin exemple.

MASSA AVIAT O MASSA
TARD

Ahí a la tarda molta gent va telefonar a l'Europa preguntant el resultat de Madrid. Els responíem: —No sabem res, encara. D'aquí a una estona tindrem conferència i els ho podrem dir.

Al cap d'una estona (quan ja s'havia celebrat la conferència) els que tornaven a trucar es trobaven que no responia ningú. Ja era massa tard. A l'estatge de l'Europa no hi quedava ningú.

EN RAFA JA NO ES DEL
BARÇA

Així almenys ho hem de creure, puix que ahir va jugar amb el Badalona contra l'equip blau-grana.

Ara comprovem el perquè d'alguns aclariments.

DUEL VIOLINISTIC

L'estrada del Palau de la Música Catalana va perdre per moments la seva rànica gravetat artística per a metamorfosar-se en un veritable ring.

Les olímpiques sirenes de pedra i rajols d'estorben totes presentint la força dramàtica d'un combat d'emoció tan intensa com el que els grans violinistes Manén i Costa preparen.

Fins ara els pigils s'hon limitat tan sols a iniciar la primera reverència, tot palesant l'alta categoria de llur característic bon gust amb la profunda escampadissa de programes i cartellons i la fina redacció d'annuncis i gaulettes.

Malgrat, però, d'emprar identitats procediments i recursos ben similars, la lluita ha pres ja des dels primers instants una ton forta embranzida que, malgrat de la seva noblesa, fa ténier per a quan arriba el cas a cos la impossibilitat de poder complir amb un arbitre prou equinime.

PALAU MUSICA
CATALANA

Dia 25 de març, a la tarda,
els grans concerts

JOAN MANEN

amb la col·laboració de

JOAN PADRO

Manista, i Orquestra de
Camera, de Sabadell. Es-
trena de dues obres per a
violí i orquestra de Beetho-
ven i Manén — Localitats
Unió Musical Espanyola,
Passeig de Gràcia, 54.

ELS CAMPIONATS DE LLIGES

L'ALÇA DE LA PESSETA LOGICA:

Més coix, més dò ars PER MENYS PESSETES

Un automòbil "GARDNER"

A SANTANDER

El Racing, en derrotar l'Irún, assegura la seva posició

Ahí al camp del Sardinero, davant molta expectació per la importància decisiva que el partit tenia per als locals, jugaren el Racing de Santander i el Real Unión d'Irún en partit de la primera divisió de la Lliga.

En guanyar el local per quatre gols contra dos tranquil·litzen llurs partidaris. Ara la lluita per a ostentar el fanellet vermell queda limitada a l'Atletic de Madrid i a l'Europa, de Barcelona.

A les ordres de l'àrbitre Areses els equips formaren de la següent manera.

Real Unión: Emery, Urtizborea II, Mancisidor, Casiano, Maya, Villaverde, Sagazazu, Regueiro, Urtizborea, Alfaro i Garmendia.

Racing de Santander: Jove, Pico, Mendaro, Hernández, Ocos, Larrinaga i Toron.

Els primers moments del partit són d'actuació tènica per totes dues parts. Els santanderins llancen un córner contra els irundarres sense conseqüències i comencen a apretar de valent.

Als 16 minuts els irundarres marquen el primer gol per mitjà de Ro-

guero. Un minut després, en una avançada del Racing, empat.

Després d'aquest gol dominen els irundarres.

Als 32 minuts Ortizborea en una bona jugada marca el segon gol dels irundarres.

El domini irundarra s'intensifica; no obstant abans d'acabar el temps els mutanyencs estan a punt d'aconseguir un gol, però quan la pilota ja era a la ratlla de gol Urtizborea II impideix que el gol fos una realitat.

Amb el resultat de dos a un acabà el primer tps.

En sortir els jugadors al segon temps foren ovacionats els irundarres i esbronzats els de l'equip local, però aquests, encoratjats a la sortida els desfan dels defenses contraris i Loredo marca el gol de l'empat.

Des d'aquest moment no hi ha al camp més que un equip. El Racing juga a plaer a enorme velocitat i com en les grans tardes. Tres minuts després del gol anterior Cladera aconsegueix el tercer.

Als 30 minuts el constant tiroteig fou fructífer per mitjà d'un oportú xut de Torón.

L'arbitratge, bo.—Noti-Sport.

Resultats

Primera divisió

Espanyol-Arenas	1-0
Ath. Bilbao-Barcelona	4-3
R. Madrid-Europa	6-1
R. Santander-R. Unión	4-2
R. Societat-Ath. Madrid	2-0

Segona divisió

Ibèria-D. Alavès	1-0
C. Leonesa-D. Coruña	3-2
Sevilla-València	4-0
Leonesa-S. Gijón	3-0
R. Oviedo-R. Betis	4-1

Puntuació

Primera divisió

	I. G. E. P. Gols	F. C. P.
Ath. Bilbao	16	10 6 0 56 23
Barcelona	16	10 1 5 49 27 21
Espanyol	16	8 2 6 31 20 13
Arenas	16	7 2 7 41 20 16
R. Madrid	16	6 3 7 39 35 15
R. Unión	16	5 5 6 42 46 15
R. Societat	16	3 4 7 31 31 14
Santander	16	7 0 9 30 50 14
At. Madrid	16	5 2 9 28 44 12
Europa	16	4 1 11 20 41 9

Segona divisió

Ibèria	16	5 9 2 22 13 19
S. Gijón	16	8 3 5 26 24 19
D. Alavès	16	7 4 5 37 19 18
Sevilla	16	8 2 6 37 20 18
València	16	6 4 6 35 41 16
R. Oviedo	16	7 2 7 33 39 16
R. Múrcia	16	6 3 7 29 42 15
D. Coruña	16	5 4 7 29 34 14
C. Leonesa	16	5 3 8 26 36 13
R. Betis	16	5 2 9 27 36 12

A SEVILLA

EL TITULAR VENÇ EL VALÈNCIA, PER 4 A 0

Sevilla, 17. — Ahir a la tarda, al camp del Sevilla, atapeït de públic, se celebrà el partit de segona divisió València F. C. - Sevilla, que finalitzà amb la victòria de l'equip local per 4 a 0.

A les ordres del madrileny Garcia Sotelo, formaren els equips de la següent forma:

València: Cano, Melichon, Pasarin, Sedeño, Molina, Amorós, Rino, Picolin, Vilanova Costa i Sánchez. Sevilla: Ezizagurre, Monje, Sedeño, Rey, Abad, Arroyo, Roldan, Benítez, Campanal, Carreño, Ibrán.

Als primers moments d'aquest partit, dominà el Sevilla, i va marcar dos gols, i després el joc va transcorrer igualat i sense interès, amb contínues protestes del públic.

Als deu minuts, Campanal fa una gran passada a Carreño, qui xuta des de lluny, i aconsegueix el primer gol. Cinc minuts després, un centre d'Ibrán es recollí per Benítez qui el passa a Campanal, el qual, a un metre, xuta i aconsegueix el segon gol.

La segona part és quasi tota ella de pressió andalusina i el partit comença desinteressant principalment degut a l'escandol que originen els incondicionals del Sevilla. Aquest amor porta alguns d'ells a llançar pedres sobre el porter valencià, molestats, segons sembla, perquè Cano ha deturat alguns trets dels davanters sevillans.

L'àrbitre, energic, suspèn el joc quan això succeeix i demana l'auxili de la Guàrdia civil.

Repres el joc, el Sevilla s'apunta el seu tercer gol als deu minuts.

d'aquesta part, gràcies a Campanal, qui corona una magnífica jugada amb un formidable tret al marc.

Continuen dominant els andalusos, però no tornen a marcar fins als 35 minuts, en el qual moment, Benítez, fa una passada a Campanal, i aquest empalma la pilota a la mitja volta, bat per quarta vegada el porter Cano.

El partit acaba amb la victòria del Sevilla. El marcador senyala 4 punts a cap.

L'equip valencià, per a abandonar l'Estadi amb la completa integritat, féu adoptar algunes precaucions a les autoritats.

Garcia Sotelo dirigí el partit amb energia i amb bona vista.

Sobresortiren, per l'equip foraster, Cano i Pasarin, i pel local, Campanal i Sedeño.

A OVIEDO

El titular derrota el Betis

Ahí, al terreny de Teatinos, el R. Oviedo va batre el Betis per quatre gols a un en partit de la segona divisió de la Lliga.

Els equips es formaren així: Betis: Pedrosa, Tondo, Jesúsín, Regueiro, Angelillo, Adolfo, Altuna, Enrique, Suárez, Herrera i Aranda.

Oviedo: Oscar, Calicho, Trucha, Justo, Tomás, Avilesu, Tamargo, Abdón, Urrutia, Polón i Fernández.

Montero arbitrà bé.

En el primer temps els sevillans jugaren a favor del vent. Als set minuts Abdón marcà el primer gol.

Deu minuts més tard Fernández assolí el segon.

Als vint minuts els sevillans marcaren el seu gol per mitjà d'Enrique, tatge sevillà perquè de seguida.

El primer temps acabà tres a un a favor dels locals.

En el segon temps als cinc minuts els sevillans incorregueren en penalty per falta de mig centre, tirant-lo fora Polón.

I el darrer punt fou aconseguit als 25 minuts. Una falta sevillana en mig del camp i Polón envià el balon a la meta.

Del Betis es destacaren Angelillo, Herrera i Aranda, i de l'Oviedo la danterera i els mitjos.—Noti Sport.

A LEON

La Cultural guanya el Deportivo de Betis per 3 a 0

Al camp de la Cultural Leonesa, ahir a la tarda es va celebrar un accidentat partit entre l'equip propietari del terreny i el Deportivo de la Corunya.

El col·legiat cantàbric, Simon, fou qui arbitrà el partit.

Guanyà l'equip local per 3 a 0, però el partit fou molt interessant, per no comparatxar quan ell arribà el Deportivo de la Corunya.

El millor de l'equip local fou la danterera i de l'equip de corunyes, l'ala dreta. L'arbitratge de Simon, fou dolent des del començament al final.

El públic, bastant incorrecte, però en tingué bastant la culpa l'àrbitre amb els seus desconforts.

Els jugadors corunyesos romangueren després d'acabar el partit una bona estona al vestuari, pel temor d'ésser agredits per alguns espectadors massa excitats.

Els equips foren:

C. Leonesa: Sion, Sion II, Castella, Vázquez, Moro, Isidro, Ruviera, León, Colinas, Leoncito i Plantaleón.

Deportivo: Isidro, Noriaga, Alejandro, Julio, Esparza, Farfanes, Torres, Ramón, Elias, Hilario i Rubio.—Noti-Sport.

A SARAGOSSA

L'Alavès perdé per la mínima diferència davant l'Ibèria

Ahí a la tarda, al camp del Torrero, van jugar un partit de lliga l'Ibèria i l'Alavès.

El partit va caracteritzar-se per l'actuació dels defenses, puix ambdues parelles van estar espléndides, que van contrarrestar amb l'actuació de les respectives dantereres, que van estar qui més fatals.

A les línies mitges, el millor ju-

al Deportivo Alavès, el mig centre.

A la primera part van empatar a zero.

En el segon temps als vint minuts incorregueren en córner els defenses alavesos. L'Ibèria marcà el gol.

El partit fou molt dur. Arribas tallà el que va poder i tingué una bona actuació. Tant els alavesos com l'Ibèria desperdiciaren grans ocasions de marcar.

Els equips foren:

Alavès: Beristain, Ciriano, Quinceo, Rey, Antero, Urquidí, Crespo, Calero, Olivares, Albéniz i Modesto.

En el segon temps canviaren l'alienació els danterers de l'Alavès, que formaren Modesto, Crespo, Olivares, Calero i Albéniz.

Ibèria: Jaumandreu, Sauca, Ferrando, Epelde, Estanis, Carbia, Epelde, Tomasín, Zorroza I, Zorroza II i Sarachaga.—Noti Sport.

A MURCIA

El Real Múrcia bat, per 3 a cap, l'Sporting de Gijón

Al camp de la Condoming se celebrà ahir el partit R. Múrcia-Sporting de Gijón. Dirigí la lluita Vilaltami.

Gijón, amb assistència d'un delegat de la Nacional, a petició de l'equip asturià. Dirigí la lluita Vilalta amb els jugades de línia catalans senyors Baró i Boada, també per haver-lo sol·licitat l'equip asturià.

La primera part va ésser d'intens domini murcià, que realitzà un joc magnífic en la seva línia danterera, especialment per l'ala esquerra. La majoria de les jugades no tingueren l'oportunitat rematada i per això el tantatge no augmentà en les proporcions a què es va fer mereixedor l'equip local. Als dotze minuts el R. Múrcia marcà el primer gol. Continua la pressió local i moltes vegades els danterers arriben davant la defensa asturiana. Als 40 minuts el segon punt.

Al segon temps surt l'Sporting amb gran decisió i domina durant deu minuts, però passat aquest temps, com que no han tingut resultat, es desanimen i novament torna la pressió local.

Als 20 minuts d'aquest segon temps, el Real Múrcia aconsegueix el seu tercer gol. Acabada la jugada, Pena s'acará amb Julio, i sense solta ni volta, li dona una forta patada al pit, que començava per una estona l'extrem murcià.

El públic cap al final am' les naturals mostres de protesta, però després de "car" i "craig", el joc continua normalment i l'equip murcià domina.

Als deu minuts darrers, el murcià es de l'equa a llançar pilotes a fora.

Amb la victòria just del Real Múrcia, per tres a cap, acaba el partit.

S'han distingit a l'Sporting la línia de migs, al principi del segon temps, L. Pena, Suárez i Vicens.

I pel Real Múrcia, Garcia, Prieto, «Bños II i tota la línia danterera. Vilalta, bé.

«Is eq'» foren:

Sporting: Luis, Quirós, Pena, Sánchez, Menéndez, Rodríguez, Adolfo, Jerez, Vicente, Pin i Nani.

R. Múrcia: Garcia, Escute, Virgili, Giera, Prieto, Baños II, Julio, Morales, Antonio, Garcia de la Puerta i Sans.

No cal enraonar massa, ni fer manifestacions exagerades; es precisa, si, fer-se sentir i atendre als quatre vents i atèndre a les resultes, si el que constitueix el propi pensar està en pugna amb el criteri dels més, que no vol pas dir que sempre sigui el millor, i per sobre de tot, el que cal és sinceritat, que per contrària que sigui una idea, mai no pot desprestijar-se si obeix a la ferma convicció del que la sosté.

Companyes, prepareu-vos, heu sentit? m'havet entès? No som ja un objecte més o menys bonic, d'ornament o de regal. Hem estat o ens han tingut com un criteri, una voluntat sense concreció, però ara això s'ha d'haver acabat i hem de mostrar-nos de forma perfectament cristallitzada.

ENRIQUETA SECULI

Catalans: Diumenge vinent se celebrà el míting Pro-Amnistia al Palau de Belles Arts. Teniu el deure d'anar-hi

L'ex-dictador Primo de Rivera

MORI AHIR, A PARIS, VÍCTIMA D'UNA EMBOLIA

La notícia, per inesperada, produí ahir general sensació. A les 10³³ del matí morí a París, víctima d'una embòlia, l'ex-dictador Miguel Primo de Rivera.

Sembla que els disgustos naturals d'aquest darrer període — segons ha manifestat un dels seus metges — havién agreujat considerablement la malaltia diabètica que patia, fins que li han portat la mort. Per cert que aquesta l'atrapà, sembla, mentre treballava probablement en la redacció dels centenars de quartilles de que han parlat aquests dies els diaris.

Les UU. PP. que queden s'afanyen a prendre acords davant la gravetat de les circumstàncies, endolant als balcons i recollint signatures. A la U. P. de la Rambla el Sr. Gassó féu un discurs molt trist i enallà les dots del general finat, i el canonge Montagut cantà una absoluta molt oportuna.

Sembla que es prepara al cadàver de Primo de Rivera un enterrament solemne.

(Déu l'aghi perdonat).

Nota. — Volríem comentar les circumstàncies i les derivacions que pot representar la mort de Primo de Rivera en relació amb la liquidació de la Dictadura, però ens falta temps material per fer-ho. En el pròxim número parlarem d'aquest afer, ara més interessant que mai.

LES DONES I EL MOMENT POLITIC

Ara que l'actualitat política va desvetllant la consciència i desentumint fins als que, sense barrejar-se amb la forma catòlica de desgovern ja passada, havien dit "ja s'ho faran", és hora que els que mai no hem sentit aquesta indiferència política ens comencem d'arreglar en el lloc que els nostres sentiments i la raó ens aconsellen.

I tenint en compte que aquest moment s'ha de procurar que sigui decisiu, cal tenir present que les dones som una opinió i un nombre que s'ha de considerar en la vida política present i futura del nostre país, encara en estat verge, el mirent tots els altres països que van a l'hora, res d'avancaments, sinó el moment present. Totes i cada una de nosaltres hem de preparar-nos per saber obrar en el moment propici.

Es hora, dones de casa nostra, que acaben de no opinar per compte propi; és hora de fer sentir, a casa i a fora, que ja som capaces d'entendre'ns i de saber el que volem; és hora de reclamar els drets que innegablement tenim i que lleis antiquades ens han negat, i és més hora encara de fer política pàtria, cara a cara i no per reflex. Es hora que animem els nostres homes que ho demostrin amb llurs actes, amosats, prou de paraules, que és el que s'ha fet fins ara, i encara d'a'magat.

No cal enraonar massa, ni fer manifestacions exagerades; es precisa, si, fer-se sentir i atendre als quatre vents i atèndre a les resultes, si el que constitueix el propi pensar està en pugna amb el criteri dels més, que no vol pas dir que sempre sigui el millor, i per sobre de tot, el que cal és sinceritat, que per contrària que sigui una idea, mai no pot desprestijar-se si obeix a la ferma convicció del que la sosté.

Companyes, prepareu-vos, heu sentit? m'havet entès? No som ja un objecte més o menys bonic, d'ornament o de regal. Hem estat o ens han tingut com un criteri, una voluntat sense concreció, però ara això s'ha d'haver acabat i hem de mostrar-nos de forma perfectament cristallitzada.

ENRIQUETA SECULI

Catalans: Diumenge vinent se celebrà el míting Pro-Amnistia al Palau de Belles Arts. Teniu el deure d'anar-hi

Ja és imm'nent!!!
l'estrena al

Coliseum

El desfile
del amor

per
MAURICE CHEVALIER
I JEANETTE MAC DONALD

VEUREU ESCOLTAREU
FILM SONOR PARAMOUNT.

BAIXA DEL DOLAR

LOGICA:

Més cotxe, més dòlars PER MENYS PESSETES

UN CAMIO "REPUBLIC"

Aigua de Rocallaura

El manantial més ric del món. — Si

articles i reportatges

Els esportius i l'amnistia

Segona llista de LA RAMBLA

Ricard Cabot, Enric Serrallera, J. Vidal, S. D. Júpiter, F. C. Martinec, Rosend Pich, Josep Arévalo, R. Llardent, J. Rius, F. C. Santibó, F. C. Vendrell, Tarragona Futbol Club, Rosend Pich i Salarich.

Dr. Carbonell, Rafael Cardona, Josep Guixà, Dr. Lluís Oller Tintoré, F. C. Atlètic Vallenc, F. C. Martinec, Grup Deportivo Aguila, Damià Escuder Rigau, Francesc Costa, Artur Llorens, Empar Llofríu, Rafael García, Anton Boronat, Marian Guillel, J. M. Porta, Melcior Hernández, Modest Juan, Josep Matos, F. Lasplazas, Vicents Bruno, Eusebi Magrinyà, Joan Pons, Pere Sanyer, Josep Vidal, Rafael Corbí, Julià Grana, Julià Oriols, S. Martínez, Joan Ramírez, Joan Gisbert, Leonard Almazán, Antoni Ventura, Antoni Zapata, Dòmènec Puig, Agustí Bladé, Eduard Gener, F. Ferrer Caselles, E. Gavilan, Josep Sánchez, Joaquim Muñoz, Miquel Cora, Frederich Julià, Miquel Madrell, Josep Creus, Antoni Castells, Francesc Boda, Jaume Castells, Marian Ametlla, Salvador Soler, Joan Tàpies, Josep Miró, Francesc Prat, Miquel Cros, Agustí Calió, Josep Grau, Josep Badia, Josep Rovelló, Daniel Prusi, Lluís Abiron, Josep Mero, Josep García, Jaume Enric, Baldomer Porta, Simó Martí, Josep Pont Castells, Lluís Cardona, Joaquim Zenon, Antoni Pérez, Bartomeu Pi, Pasqual Bertran, Ramon Forcadell, Laureà Valenzuela, Miquel Pradó, Antoni Sanjaou, Ramon Sabador, Antoni Perrelló, Joan Macó, Francesc Aguilera, Antoni Vidal, Josep Sabater, J. Abelló, E. Cavallols, Salvador Perrelló, Enric Quintero, Gabriel Martín, Josep M. Escudé, M. Naani, Joaquim Lluís, Albert Canals, Carlos Noguerol, Josep Casanoves, Salvador Madorell, Joan Bayna, Robert Gispert, Francesc Riba, Manuel Valera, Julià Ruiz, Marian Giménez, Eusebi Solanich, Enric Romero, Andreu Minous, Emili Fort García, Joan Cros, Pepeta Ricart, Jaume Ros, Joan Serra, Jaume Fabregat, J. M. Reig, Jaume Prat, B. Sales, Joan Oliver, Annetta Lloveres, Francesc Bigorra, Marguerida Serra, Jaume Miralles, Rosa Lloberes, Ramon Ramon, Joana Arrufat, Ramon Bosch, Ernest Martorell, Palmira Colom, Antoni Ventura, Lluís Vinyes, Antoni Serra, Teresa Palmera, Joan Ramon, Domènec Lloveres, Lluís García.

CLUB DEPORTIU "JUPITER"

Junta directiva: President, Bartomeu Vidal; secretari, Pere Jordà; tresorer, Ramon Serra; comptador, Salvador Iscla; vice-secretari, Sabastès. Vocals: Albert Retoret, Jacint Sans, Jaume Janer; Joaquim J. Gil, Isidre Palou.

Manuel Barca, J. Macip, Josep Font, Joan Jordà, Emili Embueng, Emili Doñaque, Miquel Puerto, Joan Bagué, Ventura Vals, Joan Adrover, Joan Fresquet, Vicents Gómez, Enric Cantalejo, Manuel Roca, Andreu Navarro, Modest Sutorra, Josep Borras, Josep Fortuny, Blai Prieto, Josep Guixà, C. Almirall, Josep Soler, Antoni Bernat, Francesc Vilagran, Vicents Moliner, Joan Aymenrich, Manuel Esteve, Pilar Mestre, Basili Sabatés, Manuel Puchal, Josep Torrents, Francesc Puig, Josep

Riera, Josep Campos, Joan Vendrell, Ramon Martí, Aureli Moliner, Jaume Esteve, Maria Desplat, Antònia Grau, C. Desplat, Josep Gorriz, Josep Blanch, Antoni González, Josep Salvador, V. Labèrnia, Miquel Mas, Rosalia Desplat, Concepció Desplat, Ramon Mateu, Lluís Triguera, Miquel Cardona, Miquel Gómez, Domènec Farull, Pere Tomás, Joan Ors, Sebastià Tora, Martí Puig, Manuel Fruto, Amadeu Navarro, Magí Marimon, Jaume Recasens, Pere Bosch, Francesc Moleres, Miquel Borràs, A. Coma Roura, Manuel Soriano, Sebastià Ibañez, Vicents Gómez, Manuel Esteve, Joan José, Josep Fernández, Lluís Grau, Carles Perelles, Pere Solanes, Vicents Castillo, Josep Molina, Félix Avancés, Univers García, Josep Guaitard, Domènec Calpe, Agustí Ventura, Pere Soler, Anicet Melis, Rafael Guarnier, Josep Armengol, Enric Enrich, Miquel Saló, Josep Barceló, Antoni Domènech, Ramon Camps, Baptista Ramia, Joan Cantarell, Jaume Duixó, J. Velin, Joan Güell, Felicià Pérez, R. Castells, Andreu Gombau, Vicents Embuena, Joan Roda, Isaias Garrido, Joan Antoni Ortiz, Joaquim Soler, Joan Soler, Joan Bofill, Josep Mari, Gerard Prieto, Valentí Prades, Jordi Rovira, Eduard Ramisa, Eduard Falcó, Guzman Vidal, P. Ruiz, J. Gilbert, Maria Llorente, Ramon Giménez, Josep Sabater, Jaume Sala, Joan Martínez, Agustí Soler, Angel Custario, Jaume Mateu, Felicià Joan, Serafi Soler, Josep Soler, Alfons Santmiquel, Jaume Espinal, Joan Roca, Antoni Jiménez, Pere Benítez, Blai Jiménez, Miquelà Francis, Manuel Enrich, Josep Domènech, A. Castro-Rial, Joaquim Soriano, Pasqual Cicera, Miquel Montferrer, Vicents Ibañez, Roseta Soler, Daniel Gibert, Antoni Blanch, Salvador Morelló, Joan Sanchis, Agustí Llorens, Josep Sanyer Solà, Benvenut Belmonte, Josep Sanyer Romagosa, Martí Sanyer Romagosa, Antoni Carbó, Cándid Vernet, Joaquim Pujol, Antoni Blanch, Salvador Morelló, Salvador Sopinya, Ramon Janer, Baptista Gombau, Lluís Ferrer, Josep Campos, Francesc García, F. Mercier, Baptista Lorés, Maria Font, Enric Branca, Maoni Giménez, Isabel Navarro, Joanaeta Aguilera, Josefa Morales, Mercè Mira, Roser Miralles, Rita Carbonell, Maria Brau, Antoni Serra, Leopold Giménez, Esteve Gibergas, Sebastià Miró, Joan Solsona, Rafael Albar, P. Rodríguez, Josep Conamassa, Joan Poch, Carles Solà, Esperança Solà, Josep Francàs, Antoni Cabot, Francesc Adelantado, M. Llenas, Francesc Santafé, Consol López, Ramon Caturres, Andreu Bosch, Joan Estrada, A. Valls Camps, J. Santamaria, Pere Rosell, Felip Sales, Fermi Fabregat, Joaquim Lluill, Teresa Canales de Lluill, Frederic Caranilla, Rafael Sala, Samuel Oliva, Eduard Olavide, Jesús Santafé, Carles Casanoves, V. Cantarell, Ramon Guixà, J. Viladós Brotons, J. Danés, Josep Gasques, Pere Cases, Antoni Morales, Vicents Navarro, Manuel Montané, Bertran Tobenya, Enric Guasch, Josep Bosch, Josep Beltran, Josep Estremera, Teresa Compte, Rafael Brau, Josep Brau, Patrici Brau, Josefa Brau, Francesc Janer, Josep Gallofré, Francesc Poblet, L. Gallardo de Cavanillas.

Educació física femenina o esport femení?

Arreu sentireu a dir—i qui més qui menys n'està convençut—que la dona és físicament inferior a l'home i menys adaptable als exercicis físics que no pas ell. Tanmateix aquesta afirmació és massa general i categòrica per a ésser exacta. El rendiment en força és característic de la musculatura nua i conglomerada de l'home; el múscul llarg, fi i resistent és el que dona suavitat i gràcia als moviments femenins. Aquesta diferencial condició anatómica ens explica el perquè quan el treball muscular és adequat i proporcionat a la qualitat de la fibra muscular, tant l'home com la dona s'adapten perfectament a l'exercici físic; i llavors aquesta en treu una força, una resistència i una bellesa ben seves, que fan ridícules les comparacions amb l'altre sexe. Si la dona és feble, doni la culpa a la seva cultura física nul·la, deficient o mal orientada, i no a la inadaptabilitat a l'exercici físic.

Núlia, perquè ací són poques les noies que s'eduquen físicament. La tradicional sedentarietat de llurs aïns, que no els permet comprendre la utilitat de l'exercici muscular, incomprensió que sumada a la vetusta concepció del pudor, en contradicció amb l'escassa vestimenta i els models moderns, són les causes de l'abstenció gènica, que priva a la dona de la garantia de salut, de normalitat anatómica i funcional del sexe, de l'harmonia de la forma, inútilment cercades per altres mitjans que no són més que camuflatges.

La cultura física és ací insuficient, perquè sovint sols és un entrenament o un mitjà per a enganyar-nos en el compliment del deure físic si no assolim la màxima perfecció de força i de forma de què és capaç un individu, segons les seves dotes físiques. La majoria dels centres educadors solament dediquen a la formació física les sobres del temps esmerçat en altres ocupacions, i encara amb mires a un lluit de final de curs que doni la sensació d'una pedagogia moderna, prescindint, però, dels exercicis que més contribueixen a una sana i vigorosa feminitat. I hom es pregunta si realment són coneguts els dits exercicis. Per saber-ho caldria fer un recompte dels que es practiquen pel desenvolupament de la musculatura abdominal i pelviana en general i de cadascun de llurs grups. D'aquesta musculatura, abdominal origen de tantes anomalies antiestètiques del ventre i de tants trastorns digestius. D'aquests músculs pelvians, dels quals no se'n pot parlar més que envoltant-los d'un vel prou espès per a no ferir susceptibilitats malaltisses, i que en el silenci pudorós són els causants de la majoria dels eternals conflictes de l'amor humà per llur atòrria, fàcilitat i escassa vitalitat, de les quals en són una conseqüència: la inadaptació anatómica, la inconsciència genital i les desviacions sexuals. I en aquesta, com en altres qüestions, les causes morals o psíquiques, aportades per certs intel·lectuals per a explicar tots els drames de la vida humana, queden reduïdes a una qüestió purament material o d'ordre mèdic, i en aquest cas concret ben esclarida després de les comunicacions dels doctors Dartigues i Lefur a la Societat de Medicina de París.

Caldrà també posar en clar els exercicis que s'utilitzen per a corregir els viciis arquitectònics de l'esquelet, tan freqüentment adquirits per la noia durant el període d'instrucció intel·lectual, per als defectes dels segments del cos, per a la majoria, l'obesitat i els moviments malstruts; els que contribueixen a la bona actitud del cos sense perjudicar la plàstica delicada del tòrax femení, els que desenvolupant i afilant les funcions nervioses són un fre per a l'emotivitat tan freqüent i tan exaltada en la dona moderna, i finalment quins són els procediments emprats per a la perfecció de la forma i de la bellesa femenina. No tardaríem gaire a quedar convençuts que la cultura física femenina és insuficient. I dic cultura, i no educació física, perquè aquesta utilitza diferents procediments, seguits amb mètode i amb graduada progressió, dels quals només es fan servir ací els que més plauen.

Mal orientada la nostra cultura física femenina perquè sotmetre la dona als mateixos procediments de tècnica, d'aparells, de pesos, d'esport i d'esforç muscular que l'home és un greu error. Tot esforç sostingut útil al múscul nu és conglomeraat és origen de fatiga ràpida per part de l'organisme, que es mou per mitjà d'uns múscles llargs i fins. La continuïtat de l'esforç que engendra fatiga, desmolla l'organisme de la dona. Per aquest motiu és un greu error l'anys de conrear els esports per tal de plasmar el tipus de dona independent amb aires de masculinitat; aquest desplaçament del cànon físic i moral femení, com que no deriva d'una normalitat fisiològica, no serà mai una garantia de salut, de normalitat sexual ni d'equilibri moral.

L'educació física té totes les aparençes d'una parenta pobre al costat de l'esport—diu el doctor Ricard Koln. Però cal afegir, per part nostra, que la seva pobresa és d'escala i d'exhibició, no de resultats; en el fons la seva pobresa ofereix, desinteressada, la riquesa física i moral de les col·lectivitats disciplinades al parent ric; a l'esport ric d'emotivitat, d'individualisme, d'indisciplina, perquè tria els camps, els asos, els idols amb què ha de satisfer la nerviositat dels espectadors. Molta gent es consideraria denigrada si se li demanés l'execució d'exercicis rítmics; per a ells les recompenses i el públic ho són tot; obtenir una victòria a qualsevol preu al davant de la galeria és el fi desitjat; sense públic ja no hi ha esports.

Els esports, fins els reputats com a més complets, són insuficients per a descabellar suauement, harmònicament i completament l'organisme. L'esport deforma més que no pas forma, i quan, en tractar-se de naturals ben dotades, dona bons resultats és per la llei de les sinèrgies, per la qual no es pot posar en funció una part de l'organisme sense que en participi tot el conjunt. L'esport requereix, encara, un esclat d'energia no exempt de trastorns i d'hipertrofia dels segments que més treballen, difícils de compaginar amb una bona salut i amb una forma estètica.

Ningú que tingui noció de l'exercici pot ésser enemic de l'esport, però abans d'aficionar-se als bons llibres cal aprendre de llegir. Racionalment, doncs, l'educació física, que és l'abc de l'esport, ha de precedir-lo i acompanyar-lo; cal aprendre de respirar, de córrer, calen múscles abans de practicar l'esport.

Dr. J. SOLER I DAMIANS

CICLISME

Una breu conversa-interviu amb els nostres asos J. Espanyol i C. Senon

Per a molts, en el resultat que Senon-Espanyol registraren a París ha estat un fracàs. I cal que advertim als que així pensen que és molt diferent una derrota esportiva a un fracàs esportiu. Els mateixos crítics francesos han reconegut que l'americana del dia 9 fou una cosa extraordinària, i que tots els equips, absolutament tots, es portaren noblement i obtingueren un excel·lent resultat, tenint en compte la lluita ferma que s'entaula entre els competidors.

Cal, doncs, que encoragem els nostres representants internacionals a prosseguir sense vacil·lacions el camí que s'han emprat.

A continuació donem la conversa que hem sostingut amb ells, i de la qual sobresurt un entusiasme sense límits per a les lluites que se'ls preparen.

—Esteu satisfets d'haver pogut actuar a París?

—Sí, molt. Era la nostra diguem-ne embèlida. Tethom reconeix que els corredors que actuen al Vel d'Hiv' pariscen són conceptuats entre els millors d'Europa, i que no tan fàcilment com a molts els pot semblar aconseguir figurar en un bon programa. A nosaltres, però, la sort no ens ha estat falaguera en el debut. Esperem, però, refer-nos i quedar millor a la primera ocasió que se'ns presenti.

—Com esteu d'entusiasmes?

—Nosaltres hem posat en la nostra tornada tota la fe i entusiasme de què som capaços per a quedar bé i fer quedar bé el nostre ciclisme.

—Com veieu el Sis Dies de Saint-Etienne?

—Us fem constar que sortirem amb entusiasmes, encara que desconeixem en absolut aquesta classe de proves, i per tant (feu-ho constar, eh?) som uns "aprençuts". Però pensem que hi ha altres homes que les fan, i per

ESPANYOL

aquest motiu també les podrem fer. Quan ens han contractat, alguna cosa hauran vist en nosaltres.

—Sí. És molt esportiu i altament imparcial. Ací el que guanya és el millor, i tant és que sigui grec com verinell.

SENON

—I quins propòsits teniu per a l'esdevenidor?

—Esteu contents del públic francès? —De moment ja hem signat uns altres Sis Dies a celebrar a Marsella. També tenim altres contractes que esperem enllestir d'un moment a l'altre. Ja us els direm quan siguin fermes, per als vostres lectors de LA RAMBLA.

PERE ABELLA-MASDEU

Al Velòdrom de Sans El Campionat Interclubs. - El F. C. Barcelona i l'E. C. Català, vencedors

Finalment, ahir el temps ens deixà celebrar la segona reunió del Torneig Interclubs, que feia quinze dies que s'anava ajornant per la pluja. Les entitats eren el F. C. Barcelona amb el C. C. Sant Martí, i l'Esport C. Català amb la P. C. Tiberghien.

Hem de fer constar que el públic no era tan nombros com els entusiasmes dels organitzadors es mereixien. I d'això en primer lloc en són responsables les nostres entitats. És a dir, que hom es compromet a prendre part en un campionat i després s'organitzen excursions. Això és un contrasentit dels més grossos. Si ara que les entitats són representades a la pista i que els seus corredors lluiten noblement els socis fan el buit, per a quan esperen palesar el seu amor al ciclisme?

Cal que pensem tots en la responsabilitat que tenim vers l'esport predilecte, i més que ningú, actualment, els socis de les entitats ciclistes.

Es de desitjar una rectificació de criteri en aquest sentit.

Resultats tècnics de la reunió d'ahir:

MATCH S. C. CATALA

P. C. TIBERGHIE

Els equips eren formats així: P. C. Tiberghien: Castel, Ruiz, Astor, Izquierdo i Belda.

La força d'avui, els homes de demà

Una conversa amb el Dr. Josep M. Trias de Bes, professor de l'Universitat

Sempre he tingut la dissort de pertànyer al grup d'estudiants que, tot éssent-ho, es veuen obligats a viure al marge de la vida universitària i no hi tenen cap altre contacte íntim si no són aquells dies del mes de juny, aquells altres del setembre i les moltes o poques referències que pels amics i diàries vénen de quan en quan al meu coneixement. Això m'ha fet viure en aquests darrers anys un allunyament impropri de la meua joventut i, ensems, però, m'ha obligat a mirar el ritme dels meus companys des d'un punt de mira que si bé és isolat, m'ha donat la visió exacta d'un moviment retardat, fet al "ralenti", que és el que ha mogut darrerament la massa escolar en un vibrant crit de protesta. I tot el lliscar d'aquest temps ha afeblit més i més íntimament la meua convicció de l'extrafòrta concepció que existeix entre els universitaris de ço que és esport, de ço que és política i la nulla visió que tots tenim del que podria ésser, esport i política si es jutgessin a bastament bé aquests mots o més ben dit els seus significats.

Brausolejats en incertituds, vagant fora de les lleis trepitjades s'ha trobat l'estudiant en aquests darrers anys en un terreny relliscós i esmunyedís envers les coses planeres; i l'estudiant, al cap i a la fi home jove, s'ha decantat per les més fàcils, per les quals la seva orfandat d'orientació no necessitava altre consell ni orientació que el que elles mateixes comportaven. I heus ací aquesta joventut escolar d'ara, fantàsticament esportiva, políticament sibarita.

Calia ja llavors encègar la força que representava tot un sector de joventut forta i ànima potser un xic esquivada. Però més que mai, ara que no hi ha cautèis per a aquest endegament, cal convertir tot seguit aquesta tasca de profit tan pròxim com insospitat fins avui dia.

He pensat, doncs, que l'opinió d'un home tan català com és el professor de la Facultat de Dret, el doctor Josep Maria Trias de Bes, serviria ben bé prou per començar la nostra tasca que si avui pot semblar d'afinament, prendrà ben aviat tota l'harmonia i consistència de la realitat més esperançada.

El senyor Trias ens respon, pensant, emetent els conceptes amb previsió, delectant-nos en una explicació lligada.

He pogut notar en aquests darrers

S. C. Català: Plaza, Capdevila, Prats, Membrado i Canales. Persecució a la italiana: Vencedor, S. C. Català, a la volta 10. Velocitat: Primera mànega, Astor; segona, Prats; desempat, Prats (del Català).

Carrera a l'australiana: venç, l'E. C. Català a la volta 13.

Persecució per equips: Venç E. C. Català a la volta 9.

Carrera individual, 60 voltes, amb sprints: Membrado, 17 punts; Capdevila, 11; Ruiz, 3 adues voltes; Izquierdo, 3 (a dues voltes); Belda, 2 (a 2 voltes); Astor, 3 (a 3 voltes); Izquierdo, 3 (a 2 voltes); Belda, 2 (a 2 voltes); Astor, 3 (a 3 voltes); Plaza, 11 (a 4 voltes); Castel, 7 (a 4 voltes); Venç, el Tiberghien.

Vencedor del match: E. C. Català, per quatre victòries a una.

MATCH F. C. BARCELONA - C. C. SANT MARTI

Els equips:

F. C. Barcelona: Mural, Espanyol II, Marin, Martret, Pelfort.

C. C. Sant Martí: Aubalat, Costa, Puigdomènech, Ortega i Blanco.

Persecució italiana: Venç el Barcelona, per 20 metres.

Velocitat: Primera mànega, Costa; segona, Costa (del Sant Martí).

Australiana: Venç el Barcelona, a la volta 8.

Persecució pr quips: Venç el Barcelona, a la volta 16.

Carrera individual de 60 voltes amb sprints: Martret, 4 punts, amb una volta d'avantatge als altres; Costa, 4; Aubalat, 40; Espanyol, 9; Pelfort, 6; Marin, 6; Mural, 3; Blanco, 3; Puigdomènech, 2.

Dimecres vinent es farà un match entre el Sant Martí i Tiberghien.

També hi haurà un match omnium entre Campañà i Socarrats.

P. A.-M.

anys — puntualitzant més, en aquests sis anys — un gros increment de l'afició i fins obsessió esportiva entre l'element escolar universitari.

He de confessar, però, que en alguns moments, donat l'apassionament amb què els nostres estudiants es prenen les qüestions esportives, m'havia dolgut d'aquesta fallera que absorbia llurs activitats i llurs entusiasmes. Mireu si n'han passat de coses en sis anys! i de coses que afectaven a sensibilitats les mésessudes no he vist una commoció a la Universitat. És cert que quan el meu empenyament els estudiants de la nostra Universitat es portaren en forma que mai podré agrair-los prou, però era això una manifestació aïllada, gairebé anecdòtica.

Fins a l'any darrer no es manifestà col·lectivament el desvetllar esperançador que ha contribuït en bona part a l'esfondrament de la Dictadura. Els qui intervingueren en l'actuació universitària d'aleshores recordem els esforços fets perquè reaccionés la massa escolar. Sovint els elements entusiastes es lamentaven de l'apatia de llurs companys. Sortosament, però, l'embranchida fou seguida i amb èxit.

Puc citar-vos un grapat d'anècdotes significatives. L'única vegada en aquests sis anys que se'n matirà una comissió escolar a demanar-me particularment festa — jo aleshores tenia la classe a la tarda — va ésser per assistir a un partit de futbol dels anomenats de la màxima emoció, i precisament s'esqueia per aquells dies la deportació del professor Asúa a Chafarines!

En quantes ocasions m'he vist negre per travessar pel pati de Dret convertit en caricatura d'un Estadi! Sento curiositat sempre en observar els diaris que llegeix la gent i naturalment amb doble interès tractant-se d'estudiants, i he notat la majoria exorbitant de premsa esportiva i no pas la pàl·lida...

Res d'això. Jo no sóc enemic de l'esport. Tot al contrari. Em plauria veure l'afició esportiva organitzada com l'he vista a les Universitats angleses i americanes. És més: crec que és una imminent necessitat la implantació de l'esport com un complement de l'educació universitària. L'esport ha d'ésser una part de l'activitat del jovent, i del jovent universitari especialment; però no la part preponderant i fins l'absorbent, com ha semblat fins ara.

Certament és innegable que en l'aspecte de l'esport hi ha el factor polític que hi batega. D'això no en faig cap retrat i fins he de confessar que jo mateix l'he sentit també, però — això és el més perillós — d'això a fer-ne l'únic o el principal cultiu i exteriorització, hi ha un abisme.

Molts es creuen que el deure patriòtic té l'única derivació en l'esplai esportiu. De cap manera. No cal, però, fer-ne culpables els joves d'ara; hi han contribuït en bona part, en la més gran part, les circumstàncies, sobretot el silenci de tota idealitat durant els sis anys darrera.

En aquest ambient els joves d'iniciació viva, d'esperit senzill i donats a tot l'espectacular, han vist l'expressió d'un sentiment, en el triomf d'un Club representatiu.

No vol dir el que acabo d'exposar-li que sigui un pessimista sobre l'actuació futura de les joventuts. Amb llibertat, els nostres estudiants tornaran a preocupar-se per les coses de l'esperit i aguiran les lluites d'ideals, com abans, i amb més força i eficàcia que abans. Potser en la meua generació ens mancà aquest optimisme i confiança en l'esforç propi que donà el cultiu de l'esport.

Tinc fe absoluta en la generació que puja, i l'esport, lluny d'ésser un obstacle, serà un incentiu que prestarà a la lluita la força i disciplina que ell té.

Aquestes breus idees són en tinte la conversa que hem tingut amb el jove professor d'Internacional de la nostra Universitat. Per elles com pot comprendre que treballant tots, una nova època pot començar per a les forces juvenques fins ara llurades d'ordre i manca d'ajut dels seus preceptors.

JOAN MONTSALVATGE

L'HOMME DEL SAC TÈ COMPETIDORS

—Sóc l'home del sac.

—Que no ho sabeu, mestre, què la plaça del fer por us l'ha presa "l'home dels set mil"?

L'Orfeo Català a Montjuïc

Total 1.046'8

MOTORISME

Els quatre cilindres de les motocicletes

Les innovacions que constantment porten a cap les grans fàbriques de vehicles a motor transcendeixen notablement d'un temps ençà a la florent indústria de la motocicleta. L'altre dia parlàvem d'una d'aquestes innovacions que amb molta intensitat va generalitzant-se perquè hom ha vist els seus resultats pràctics: la magneto-llum.

Avui hem de referir-nos a la construcció, cada dia més accentuada, de la moto quatre cilindres, amb els seus inconvenients i avantatges sobre les monocilíndriques o bicilíndriques.

Parlem en primer lloc del quatre cilindres en línia. Així disposat el motor s'obtenen intervals d'encesa separats a cada mitja revolució del cigonyal. L'equilibri no és perfecte, però és bastant bo, degut a la velocitat dels pistons, segons l'acceleració que se'ls dona. Si possem quatre vàlvules (com més petites possibles) ens resultarà fàcil d'obtenir una ampla àrea de vàlvula per a la capacitat total.

El que més preocupa als constructors d'aquests models és el refredament, sobretot per als dos cilindres del mig que queden un xic amagats i l'aire no hi circula amb la facilitat que ho fa en els cilindres extrems. Procurant espaiar-los s'evita en part aquest petit defecte, però com més separats es posin més s'ha d'allargar el total, i això és un dels més grans inconvenients d'aquesta mena de motors, tota vegada que el cigonyal ha d'ésser més llarg i per tant més propens a la vibració.

El més pràctic ens sembla que és la culata hemisfèrica amb vàlvules decantades, formant un angle d'uns 90 graus aproximadament, si bé té l'inconvenient del poc espai que queda per a les bugies i és difícil de trobar-ne d'una mida a propòsit.

Podríem evitar aquest inconvenient utilitzant dos arbres d'excèntrics i col·locant la bugia en el centre de la culata, si bé resultaria d'un cost un xic crescut. Tot això seria per fugir del cigonyal llarg. Si s'ha de construir una moto, la tendència de la qual sigui el poc cost de fabricació, no hi ha més remei que posar els cilindres espaiats i el cigonyal llarg, tenint, però, bon compte que aquest sigui ben gruixut, amb tres suports almenys i un càrter suficientment resistent.

Degut a tots aquests inconvenients s'ha pensat molt encertadament en el refredament per aigua. De moment sembla que això sigui pràcticament impossible, degut al pes del radiador més el del líquid, però no és així, puix que si tenim

en compte el pes que representa el cigonyal, més el de la major llargada que ha de tenir el bloc, tindrem gairebé equilibrats els pesos abans dits d'aigua i radiador amb l'escurçament de les peces esmentades, i també poden ésser alleugerides de pes perquè en el refredament per aigua poden ésser construïdes amb parets més primes.

Tenim després els motors construïts amb quatre cilindres oposats. El model més senzill d'aquesta mena és aquell que porta el cigonyal amb dos colls i els cilindres oposats directament. En aquests motors podria disposar-se el conjunt de manera que dos cilindres poguessin ésser fesos amb la meitat del càrter, i llavors les dues unitats exactament iguals s'unirien, invertides, per a formar la quasi totalitat del motor.

També pot aplicar-se el quatre cilindres en V, el refredament del qual pot ésser resolt amb qualsevol dels procediments descrits, amb

preferència el fet per mitjà de l'aigua.

Creiem que de tots aquests models el més pràctic per al refredament per aire és el de cilindres oposats, i per al refredament per aigua, el quatre en línia, si bé l'equilibratge d'aquest tipus no pot ésser perfecte si no s'utilitza un dispositiu com l'esmortidor Lanchester, i gairebé podem assegurar que serà el motor definitiu o almenys el que més probabilitats té d'ésser-ho, per als vehicles de dues rodes.

A. FIGA

CAMIONS AUTOMOBILS

Concessionari per a les províncies de Barcelona i Girona
JOAN FLOTATS
 Tamarit, 95 i 97 - Tel. 31508
 BARCELONA

AVIACIO

L'Aeroport de Barcelona

Es un tema verament explotadíssim, però que de no ésser així potser la idea de la construcció d'un aeroport, tal com li correspon a la ciutat de Barcelona, aniria esfuïtant-se tènue fins a arribar a l'horrible final; és a dir, restaria en el més intens oblit.

L'opinió de molts forasters que durant aquest any passat, amb motiu de la grandiosa Exposició, han visitat la nostra ciutat, han quedat forçosament sorpresos en contemplar el nostre aeròdrom, que ben poques capitals, si és que n'existeix alguna, el poden envejar.

Realment, sembla inconcebible que per la inexistència de l'aeroport el tràfic aeri sigui tan poc nombrós, influint-hi en gran manera la manca d'aparells per a transport, que per la indústria i importància que avui té Barcelona, unint-se amb la rapidesa que exigeix el modernisme actual, farien del port d'aviació un dels més concorreguts del continent europeu sense exagerar.

Potser molts diran que el d'ara no té la concurrència que faci precisa la instal·lació d'un altre de més modern, amb grans duanes, amb magnífiques instal·lacions meteorològiques i radiotelegràfiques que comuniquin des dels països estrangers els diversos estats del temps, de l'aire i de la mar, el seu gabinet sanatori, i arribi a viure per ell sol; però és que així com el port marítim té una reputació importantíssima en molts llocs del món, no passa igual amb el d'aviació, que si en realitat no és de dolentes condicions, pel que fa referència a molts estrangers és considerat com un dels acondicionats més malament.

Afortunadament, la premsa barcelonina, desitjosa de defensar tot el que pugui ésser beneficiós a la nostra urbs, en diverses ocasions ha prestat el seu concurs, amb el propòsit d'ajudar la resolució del problema que temps ençà es té plantejat i continua ara més que mai, laborant per arribar a la conclusió definitiva, ja que malgrat de tot, ens interessa als ciutadans, com als que intervenen directament en aquest mitjà de transport, perquè tingui sinó ràpida almenys realització.

Ja fa temps que el lloc de l'emplaçament de l'aeroport fou objecte de curós estudi, ja que era necessari de trobar un lloc prop de la capital i que estés en bones condicions.

L'elecció fou d'uns terrenys propers a Castelldefels, però després ferer la seva aparició els inconvenients que eren de preveure: la distància existent entre els esmentats llocs resultava considerable i a més el camp patrocinat estava voltat d'altres muntanyes.

El projecte, doncs, fou desestimat, i aleshores es proposà l'establiment del camp a Hospitalet, ja que els terrenys del Prat, on es pensava també instal·lar-lo, són massa fangosos.

Així, doncs, ens cal esperar el que decidiran els elements designats per a estudiar l'indret on haurà d'ésser emplaçat el futur aeroport.

El preu que hem de fer a aquests terrenys seleccionats és que escolleixin el terreny més apropiat, encara que hagin de distingir-se defensant acèrrimament els interessos

NEUMATICS
INDIA
 SUPERIOR AL MILLOR

No és un neumàtic Standard. Les distintives característiques de la seva fabricació demostren que

Es el neumàtic fabricat per a rodar més i durar més que qualsevol altre, sense cap excepció

Representant General per a Espanya,

A - C A R

Passeig de Gràcia, núm. 99

Rosselló, 234

Telèf 73992 - Barcelona

A. Casajuana

té l'honor de participar a la seva nombrosa clientela i amics que ha instal·lat el seu Saló d'Exposició per a la venda dels automòbils

LINCOLN

l'agència exclusiva dels quals ostenta a l'Avinguda d'Alfons XIII, 482
 Telèfon, 76434 - (Cantonada Travesia Carril)

HOTCHKISS
 6 cilindres

Concessionari
GARATGE EXCELSIOR
 Casanova, núms. 52 i 54
 Telèfon 34653

de Barcelona, perquè si així ho fan compliran amb un deure de ciutadania, i amb la seva elecció sens dubte contribuiran a l'obra del progrés i millorament de la ciutat comtal, tan necessària del suport decidit dels que tenen l'obligació de treballar pel seu respecte i dignitat.

Final: La premsa de Barcelona, integrada per la genuïna representació de molts ciutadans, ja que ha procurat amb entusiasme i decisió la defensa dels interessos de la capital, ha de continuar sense trencar el camí que ha de conduir i aconseguir la realització del projecte, ja que el futur aeroport serà base de conquestes de més importància per a la urbs barcelonina i per a la seva indústria i el seu comerç.

Amadeu Santjaume Guasch

EL NOU SALO "LINCOLN"

Acaba d'obrir les seves portes a la Diagonal un nou establiment, dedicat a la venda d'automòbils.

Es tracta del sumptuós saló instal·lat per l'experimentat automobilista senyor Amat Casajuana, introductor del "Ford" a la Península, per a dedicar-lo a exposició i venda dels famosos cotxes "Lincoln".

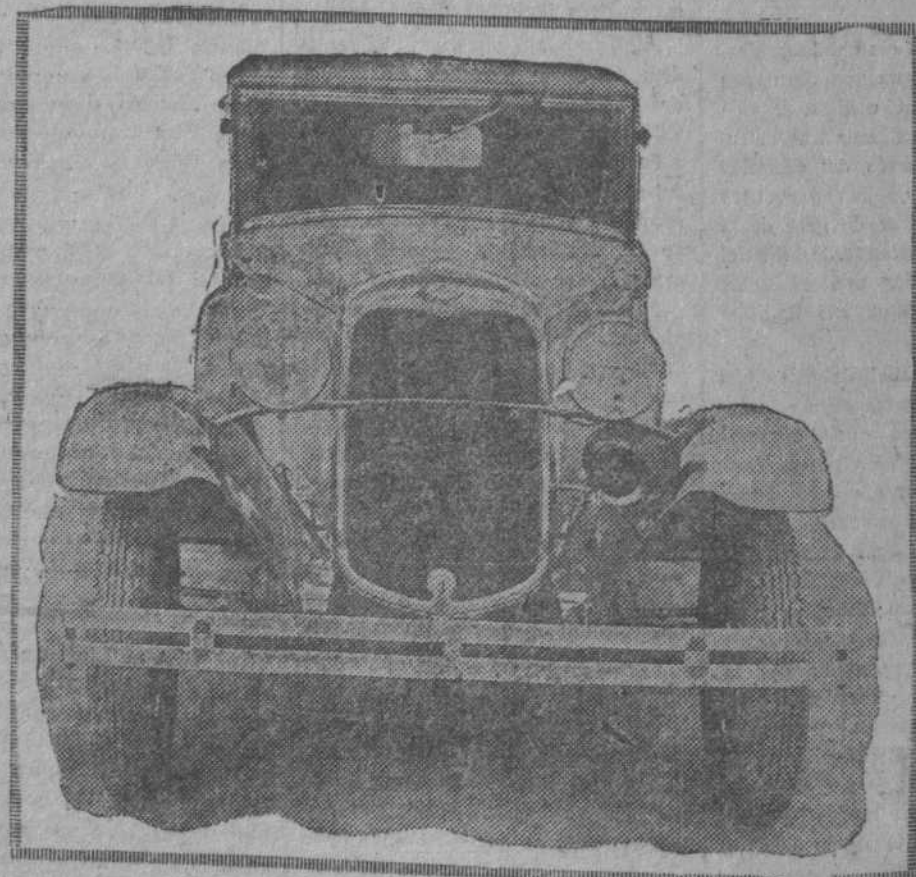
Aquest nou local, que ha estat decorat amb tot luxe, fou inaugurat di-

mes a la tarda. Assistí a l'acte nombrosa i distingida concurrència, entre la qual figurava un nodrit grup de dames i senyorettes que, amb llur formosor i distinció, donaren gran relleu a la festa, als quals féu els honors la distingida senyora de Casajuana.

Unànimes foren els elogis tributs als cotxes exposats, que eren: una "Limousine", un "Sedan 7 places" i un "Sedan 5 places", carrosseria Lo Baron.

El senyor Amat Casajuana i el d'aquesta secció "Lincoln", senyor Lluís de Vela, secundats pel personal de la casa, atengueren els invitats, dels quals rebieren moltes felicitacions per l'encert amb què han sabut habilitar el local, així com també per l'elecció dels cotxes presentats. A aquestes felicitacions unim la nostra, molt sincera, ensens que fem vots pel feliç èxit d'aquesta nova iniciativa del senyor Casajuana.

1930

A. Casajuana - Diputació, 279 - Barcelona

LA CAMPANYA PRO-RINI

El festival del teatre Novetats aconseguí un èxit sorollós

Una curiosa instantània obtinguda moments abans de la representació. Entre altres, Zamora, Samitier, Perera i Alcoriza

Un èxit, efectivament, superior a les esperances dels organitzadors. Cal, dir, només, que s'agotaren totes les entrades i localitats i que foren alguns centenars els ciutadans que no pogueren entrar.

La sala del coliseu del carrer de Casp oferí un aspecte imponent. Ultra les localitats habituals, el públic omplia els passadissos del teatre.

El programa es descabdellà tal com havia estat anunciat, amb alguna afegidura. Primerament, la companyia del Teatre Novetats, representà, amb la seva acostumada mestria, la deliciosa comèdia d'En Carles Soldevila, "Déu hi fa més que nosaltres". A continuació, un brillant conjunt de professors, obsequià la concurrència amb una audició de música de "jazz". Després, dos aficionats—fóra de programa—recitaren poesies, l'un i un parell de cançons, l'altre.

A continuació, el nostre estimat amic "August Berenguer", llegí unes quartilles a l'acte que se celebrava, i fou molt aplaudit pel públic. Entre altres brillants paràgrafs, digué: "Avui, tots nosaltres som aquí, els uns dalt l'escenari, nosaltres en aquesta sala, perquè en la nostra organització esportiva hi ha una falla. Catalans, gent d'empena i de negoci, homes d'audàcia

directius i periodistes, pugem una nit dalt d'un escenari a fer coses que no són el nostre costum i el nostre treball normal, per a donar lloc a què es recullin unes quantes pessetes més...

MARIAN MARTINEZ "RINI"

Seguidament, hom arribà al "clou" del festival. La representació de "L'honor del barri" (estrena), d'En Dova, interpretada per jugadors de futbol, federatius, directius i periodistes.

Només en alçar-se la cortina, una rialla general esclatà en endevinar la personalitat dels personatges que estaven en escena. I en aquest ambient es desenvolupà tot el sàinet.

varelli i González, del F. C. Barcelona, i a les del "Club Femení d'Esports", en fi, a tothom que d'una manera directa o indirecta, contribuï a l'èxit del festival, sense oblidar els amics Carles Soldevila i "Dova", els quals renunciaren generosament, als drets d'autor. A tots, repetim-ho, gràcies, moltes gràcies.

Hem de remarcar, d'una manera especial, l'interès palesat per tal que el festival tingués l'èxit que requeria la seva finalitat, per part dels nostres jugadors de futbol. Amb un esperit de companyonia admirable, Zamora i Samitier, Alcoriza i Piera, Perera i Cros, i tots els altres que participaren a la representació, es lliuraren amb veritable entusiasme al paper que els fou encomanat.

La liquidació exacta del festival no quedarà enllestida fins d'aquí uns dies. Manquen alguns petits tràmits però podem avançar que el romanent que podrà lliurar-se al pobre Rini passarà de cinc mil pessetes.

Per altra banda, donem per closta la subscripció que havíem obert en aquestes pàgines, amb la mateixa

equips es jugà ahir un encontre, el qual acabà amb el triomf de l'equip del Barcelona.

La Copa Exposició seguí el seu curs, en mig de la indiferència dels nostres aficionats i la dels equips participants, entre els quals no ha aconseguit pas desvetllar el més petit interès.

El Terrassa, després d'un partit dels més dolents que li recordem, tant per la qualitat de joc emprada com per l'escàs rendiment que gairebé en tot el transcurs de l'encontre donà l'equip egarenc, guanyà el Ciència i Arts. Certament, un títol com el de campió de Catalunya que avui ostenta obliga a actuar, si no de manera excepcional, almenys a demostrar una certa superioritat, sobretot tractant-se, com en l'encontre d'ahir, d'un adversari que, tot i ésser de segona categoria, féu passar amb llur entusiasme un mal moment als campions, que finalment, i a les acaballes, pogueren obtenir els dos gols que els donaren el triomf. Celebrarem la no repetició de semblants exhibicions, i més davant la proximitat del campionat peninsular, en el qual, com és sabut, el Terrassa prendrà part amb la representació del hockey de Catalunya.

Al Sol de Baix se celebrà l'altra semifinal entre el Polo i el Junior, partit que acabà amb el triomf dels primers per dos gols a un. Sembla que un dels gols del Polo, el primer, fou obtingut després d'haver sortit la pilota per la ratlla de porteria, ço que motivà serioses protestes dels jugadors del Junior, que més tard ho consignaren en acta, que, com és natural, fou protestada.

Ja tenim, doncs, suposant que la protesta del Junior no prosperi i no sigui l'encontre anul·lat, els finalistes per a aquest torneig de la Copa Exposició: el Terrassa i el Polo hauran d'acabar-se en el partit final, cosa que no trobem del tot encertada, si hom té en compte que aquesta final haurà de celebrar-se diumenge vinent, vuit dies abans del partit semifinal, i aquell partit pot resultar excessivament competitiu i dur per als jugadors campions de Catalunya. Altres temporades es tenia això en compte, encara que aquesta vegada potser en prescindiran.

Avui fa vuit dies el Comitè Regional va prendre un acord en evident perjudici d'un equip modest i entusiasta, que es veié desposseït d'un títol guanyat a pòs. Pensem els senyors federatius que avui deuen tornar a parlar d'aquest afer i que una rectificació, una revisió del mateix, fóra un acte que el faria quedar molt bé a tots els qui no vacil·laran a quedar tan malament com varen saber en l'anterior reunió.

El tercer equip del F. C. Barcelona és el legítim campió de Catalunya i cap d'ells podrà avergonyir-se de concedir-li de nou el seu ben guanyat títol. Altrament no sabríem com qualificar-los i com qualificar les tasques federatives dins del Comitè Regional de Hockey.

MARIUS VALLS

Catalans: Diumenge vinent se celebrarà el miting Pro-Amnistia al Palau de Belles Arts. Teniu el deure d'anar-hi

NECROLOGICA

Joan Rovira i Girau

Dimarts a la nit, gairebé sobtadament, va deixar d'existir el popular reporter gràfic Joan Rovira i Girau, un excel·lent company que gaudia de l'estima general.

La mort del popular fotògraf, va sorprendre encara més dolorosament per quant poques hores abans, l'havíem vist en funcions al Teatre de Novetats, tirant plaques dels artistes que assajaven per a la funció de la mateixa nit.

En Rovira, havia començat a donar-se a conèixer en el ram esportiu entre tots els nuclis del qual comptava amb moltes simpaties; no és, doncs, d'estranyar que en fer-se públic la dolorosa situació en què quedà la muller i els fills del dissortat Rovira, hom hagi pensat en aportar-li alguns socorsos mitjançant una subscripció.

LA RAMBLA, en associar-se al dol de la família i dels esportius, no cal dir amb quina simpatia veurà com prospera aquesta iniciativa que tant pot afavorir uns infants que, al·tament, restarien abandonats.

Atenció, instal·ladors!

PER A TOTA MENA DE MATERIAL ELÈCTRIC a preus immillorables PERE BRESO I COMA Carrer de Santa Anna, 31 Telèfon 15787

BOXA

Panoràmica setmanal

Flix i Torres al "Nuevo Mundo"

Flix i Torres al "Nuevo Mundo"

La vetllada que aquesta setmana ens han servit els organitzadors del Palace, no ha estat interessant com moltes d'altres, ni tan solament ha respost al que des d'ahir, que integraven el programa es podia esperar. Flix va reparèixer davant Merlo, després de les dues intervencions quirúrgiques que han estat causa que no podés defensar el seu títol de campió d'Europa del pes gall. Hem de dir que Flix no ens va convèncer prou, encara. A part de la manca absoluta de precisió que caracteritzà la totalitat dels cops que intentà amb la dreta, no palesà la confiança en si mateix que és per a tot boxador una cosa essencialíssima si vol sortir victoriosa de les seves lluites. Es un defecte que en més d'una ocasió hem remarcat a Flix, la poca confiança que sembla tenir en les seves possibilitats. D'un temps ençà no hem vist Flix lliurar-se a la lluita amb l'interès i la decisió que ho feia abans. I això creiem que és una de les coses que el campió peninsular del pes gall ha de resoldre més aviat, si no vol perdre als ulls dels aficionats la vàlua que hom li atorga, i que nosaltres creiem realment que té.

Merlo no és ni de bon tros el que era. Per això el seu treball davant Flix es va caracteritzar per un desmesurat afany de treure totes les habilitats irregularment per a escapar-se d'un possible fora de combat. Els jutges donaren la victòria a Flix, i la decisió—encertada—fou ben rebuda.

Torres va sortir davant Sevastan. Aquest havia boxat feia vuit dies contra Bartos, a l'Olympia. En aquestes condicions, més tractant-se d'un xicot tan jove, era impossible que donés prou rendiment. Va aguantar els deu rounds, però, en general, defugí sempre el combat, perquè cada vegada que Torres l'arreglava deixava senyal. El català atacà en preferència de dreta al flanc i Sevastan sortí molt castigat. Amb tot, el petit francès va posar en evidència la migrada classe de Torres. Amb les seves fintes i les seves esquivades va posar de relleu que Torres és un xicot que pega fort i que té coratge, però que li manca picardia i coneixements de l'ofici. Esperem que després del combat d'ahir, els organitzadors no vacil·laran en donar-nos un Bartos-Torres que, sens dubte, interessarà als nostres aficionats i ens assenyalarà fins a quin punt Bartos és superior a Torres.

Les activitats d'Uzcudun

Feia dies que els diaris no parlaven de Paulino Uzcudun. Ara, però, ja en tornen a explicar coses i més coses. La més interessant per a nosaltres, és que hom ha aconseguit la signatura de Tuffy Griffith per a un combat revent de la que va perdre Paulino. Això demostra que Billy Gibson vol que l'Uzcudun torni per la seva fama, i aconsegueixi, de mica en mica, recuperar el terreny perdut.

Abans d'aquest combat i per tal de conservar la forma, Paulino farà una tournée pels Estats Units, la qual li produirà, sens dubte, uns bons guanys tota vegada que la seva forma de combatre és la que més plau als aficionats que segurament tindran molt interès a assistir als seus combats.

Referent a la qüestió que tenia pendent del seu combat amb Otto Von Porat, els tribunals l'han fallada a favor seu, i li ha estat retornada la quantitat de 10.600 dòlars que li havien retingut. Per altra banda, es diu també que Arthus, l'antic entrenador de l'Uzcudun, ha manifestat que té molt d'interès en conservar l'amistat del base, i s'assegura que s'han reconciliat. Això produirà—si és veritat—a l'Uzcudun una tranquil·litat del tot necessària si és que vol provar una vegada més d'intervenir en les lluites per al títol que va deixar vacant Gené Tunney.

Al. Brown, campió reconegut

El negre del Panamà, Alphonso Teapilo Brown, tornat al ring, feia temps, ara, que no se sabia res d'ell. Arran de tot aquell embolic que es van armar la Comissió de Nova York i l'American Boxing Association, el millor pes gall del món va semblar com si s'hagués retirat del ring. Ara el telègraf ens assabenta que les dues entitats esmentades s'han posat d'acord i han decidit que el negre sigui reconegut unànimement com a campió mundial de la seva categoria.

No hi ha dubte que aquesta decisió és tot un encert. Alf. Brown és un pugilista extraordinari, que no té igual ni en la seva categoria ni en la immediata superior. En el seu rècord hi figuren set desfetes, però s'ha donat el cas que d'ençà de l'any 1927 el francès André Routsis el va batre en deu represes, no havia tornat a perdre cap més combat—tot i boxar contra les primeres figures dels pesos bantam i ploma—fins que Battling Battalino va aconseguir a Hartford, el dia 19 de juliol de l'any passat, la victòria per punts que li ha donat més fama.

Alís i Oroz a Nova York

Ricard Alís ha posat k. o. a Nova York a Vincent Forgione. Una referència del combat diu que la victòria de Alís va ésser aconseguida al primer round, canvi, una altra assegura que va produir-se el k. o. a la tercera represa. Segui quin sigui la versió exacta, és el cert que l'Alís a Amèrica segueix impressionant bé. Al seu degut temps ja parlarem del combat amb Harry Ebbets i dels comentaris que havien fet els periodistes americans a aquesta lluita. Vincent Forgione és un púgil de poca categoria, però el triomf que damunt ell ha aconseguit l'Alís sembla que ha fet veure als americans que l'ex-campió peninsular és home de punch, i que ben portat pot aconseguir èxits sorollosos. Nosaltres no som exactament d'aquesta mateixa opinió. Creiem que l'Alís és un home físicament acabat, però que mentre li donin combats de poques represes pot seguir fent, perfectament, papers lluites.

Quant a Martí Oroz, la seva darrera performance consistí en un triomf per punts damunt Sammy White, púgil que tampoc no és als anuaris. Creiem necessari fer constar que el combat era a quatre represes només. Amb tot, sembla que el gong salvà, en finalitzar el quart round, a White d'un k. o. imminent.

Carnera i Phil Scott

Si és veritat el que han dit les agències, Carnera no se la passarà pas gaire bé a Amèrica. S'assegura que la Comissió de l'Estat d'Illinois, ha decidit interdir tots els combats que Primo Carnera intenti fer contra homes que no siguin el super-pesat negre George Godfrey, ja que no admetem com a esportiva l'actitud de Carnera de boxar molt sovint amb adversaris qualificats com a "paquets". Es diu, també que la Comissió de Nova York té el propòsit de fer el mateix, i que en general hi ha una marcada predisposició en totes les comissions americanes a intervenir també en aquest afer. Si això es confirma, a Primo Carnera no li quedarà altre recurs que marxar dels Estats Units, ja que ningú que entengui una mica en boxa no li atorgarà cap mica de possibilitat davant el negre Godfrey, sens dubte un dels millors pesos forts del moment.

Referent a Phil Scott, es diu que abans de tornar a Anglaterra, eliminarà definitivament del torneig per

al títol màxim, boxarà amb el noruec Otto Von Porat. Els nostres lectors recordaran segurament les vegades que hem parlat del combat que feren aquests dos homes a Nova York el dia 9 de desembre passat i que s'acabà al segon round per desqualificació del noruec. Com que hi ha molta gent que creu que el cop baix no va existir, aquesta revenja tindrà, sens dubte, molt d'interès, i tal vegada demostrarà al campió horitzontal anglès que no havia d'haver arribat mai a boxar amb Sharkey, perquè Otto Von Porat és prou per a acabar amb el seu prestigi.

QUENSBERRY

Vetllades de boxa a Sabadell

De les vetllades de boxa que d'un quant temps ençà ve organitzant el Boxing Club Sabadell, cap ha assolit l'interès i la importància de la celebrada la darrera setmana.

Els organitzadors tingueren el bon encert de preparar la vetllada a base d'un programa Sabadell-Terrassa, i això a la capital del Vallès sempre és considerat com un esdeveniment.

En tots conceptes aquest acte superà els anteriors; el públic hi acudí en major nombre, i els combats, particularment els darrers, foren força interessants.

El programa constava de vuit combats, sis amateurs i dos amateurs-professionals. Els sis primers anaven a càrrec dels elements del B. C. Sabadell i del Terrassa B. C., i el resultat fou de quatre victòries dels egarencs per dues dels de Sabadell.

Hom notà tot seguit, que els boxadors de Terrassa anaven bon xic més ben preparats que llurs contraris, i àdhuc hi hagué le particularitat que els sabadellencs es veieren superats en envergadura i pes pels terrassencs, i tal vegada aquesta causa fou la que més influí en els resultats finals.

Martínez i Porcadell II, forniren un combat ple d'emoció; Porcadell, co mtois els contrincants que ha tingut Martínez, restà sorprès i desorientat per la boxa ràpida i efectiva d'aquest, i malgrat les enèrgiques reaccions que intentà, no pogué evitar que el sabadellenc li portés avantatge de punts i fos declarat vencedor.

El professional Farràs i l'amateur Muñoz, es propinaren una correcció de pes. La contundència del "punch" del sabadellenc, féu el seu efecte, i sovint ho acusà Farràs, qui no pogué evitar en dues ocasions anar a la lona. Fou proclamat vencedor Muñoz, fall perfectament just.

Monllor, després d'un interessant combat, vencé per punts a l'amateur egarenc Jordán. Aquest boxador ens causà una impressió ben falaguera, i creiem que pot arribar enllà. Degué inclinar-se davant Monllor, degut a la bona classe d'aquest i a la gran experiència pugilística que posseix.

Els altres combats, donaren els resultats següents:

Mompín, perdé per k. o. davant Agramunt.

Lorente, abandonà enfront a Hernández.

Martínez II, perdé davant Sagredo.

Soto, vencé Bidaña.

Perea, perdé enfront Lavèrnia.

Els boxadors anomenats en primer lloc, pertanyen al B. C. Sabadell, i els altres al B. C. Terrassa.

La direcció dels combats anà a càrrec del senyor Stanley, el qual complí en el seu comès.

P. F.

BASTONS

Vegeu els assortits i preus a la fàbrica PASSATGE BACARDI

Rambla - Plaça Reial

STEYR

6 cilindres 2 litres

Nou model 1930

aratge Granvia

CORTS, 484-Barcelona

Sant Josep

GRAN ASSORTIT EN JOIES I PRESENTS DE BON GUST

Mercadé, S. A.

Joieria

46, Passeig de Gràcia, 46

CAMPIONAT DE CATALUNYA

Segons equips Junior - Barcelona, 1-3. Infants Junior - Espanyol, 6-0. Barcelona - Terrassa, 0-3. Semifinals Copa Exposició Terrassa - Ciència i Arts, 2-0. Polo - Junior, 2-1.

COMENTARI A LA JORNADA Ahir prosseguiren els partits del campionat infantil, amb tant d'entusiasme acollit per aquesta classe d'equips, els resultats dels quals esmentem més amunt. També del campionat de segons

informació del cinema

HOLLYWOOD OBSCUR

El drama que la pantalla no projectarà mai

per P. Ventura i Virgili

(CONTINUACIÓ)

Vet ací que aquells pensaments tampoc m'agradaven. Només em quedava un recurs per disposar-me a dormir sense aquelles cabòries al cap. Tot pensant que jo era prou feliç, que no estava en estat d'ésser enganyat per la dona ni per l'amant, ni tractat pels amics i companys, vaig agafar un dels meus anuals de floricultura.

La preocupació per les meves flors ha estat una cosa que mai m'ha deixat. Fins i tot quan vivia al Poverty Row, i quan els pocs centaus que m'arribaven a les mans eren prou justos per a mantenir-me, jo en dedicava algun per a tenir flors a la meua habitació miserable. Moltes vegades, els sis o set dòlars ja esgotats, l'únic que podia satisfer la meua gana era l'olor de les flors. Els dec tan bells moments, tant de satisfaccions, que considero que res com elles poden embellir la vida.

Tenia feia temps la idea de crear una nova orquídia, i en el darrer "week end" passat amb Fred a les Yosemite Falls, havia trobat un original líl·li que havia procurat portar ben acondicionat de la fantàstica Yosemite Valley fins al meu hospitalari jardí. Era un líl·li molt semblant a la flor de lis, però amb unes estranyes estries rosa i marró, i un precís jaspit negrós damunt del rosa. Si fos possible fer una variació d'orquídies, amb aquells tons divins d'exòtica planta, esdevindria més bella. Com tots els homes d'imaginació, ans de tenir els resultats ja havia batejat la flor. L'orquídia nova que esperava al meu jardí es diria Iren Orchíde.

El nou curs dels meus pensaments va calmar els meus nervis. Sempre quan les meves plantes em reprimen, m'oblidava de tot.

Aquella nit vaig reposar perfectament. L'endemà al matí va reprendre'm la tasca de l'estudi. El Don Joan i jo, el seu trapacer crític i contertador dels seus amors, trobava que aquella obra no estava confortable amb cap dels Don Joans famosos de la literatura mundial. Vaig fer aquesta observació al director, que va dir-me que precisament allò seria el que faria més agradable al públic la pel·lícula. El cas és que Barrymore tingui un paper interessant. Ahir vam rodar l'espectacular final. Era una escena bella perquè si. Després hauríeu hagut de sentir Estelle i John. Ell i va fer una escena que el va deixar completament aclaparat. I ell, creieu-me, malgrat de la seva dona i la seva ex-amiga, està boja i enamorat de Dolores Costello. És molt l'encís d'aquesta noi.

M'agrada molt més Helene; té més optimisme. La vida no li donarà res que no vulgui ella; Dolores sembla una sensitiva, sempre està a punt de plorar. Fins quan riu té llàgrimes als ulls.

—Quan vaig deixar acabades les meves escenes d'aquell dia, la feina era poca, perquè Barrymore tenia alguns interiors a interpretar i no em necessitaven; vaig anar-me'n a dinar al Restaurant de l'estudi. Pat. i Ruth Miller, John Miljean, Monte Blue, Conway Tearle, Lunc Marlowe i Mirna Loy feien d'allò més tabola. Aquestes dues darreres "estrelles" treballaven amb mi en la producció de Crosland "Don Joan". En veure'm varen cridar-me alegrement i m'oferiren un lloc al costat d'elles. Darrera meu entrà Elena Costello i Jane Winton; venien amb John Roach, que, com elles i jo, treballava en "Don Joan".

—Avui Allan està insuportable—

va dir Helene amb veu alta i referint-se indubtablement al nostre director, Allan Crosland. No troba res bé. Jo he decidit plagar i no treballar més; ens hem barallat, però, naturalment, no m'ha acomiadat. Ara li faig falta; té massa metres de producció rodats. Si estiguéssim a les primeres escenes ja m'hauria engegat a passejar.

—Veieu, Helene, sou massa impetuosa. S'ha de tenir paciència.

—Si no fos perquè estic divor-

llada. —Ho sentiria sincerament per Irene; la considero tan perfecta que em sabria greu que ho deixés d'ésser.

—Veieu, doncs nosaltres creiem que les flors que Charlie portava cada dia a Miss Rich eren una adoració permanent per part vostra.

—I cal no ho creien pas. Un dia li vaig prometre flors i des d'aleshores entre el jardiner i el criat tenia cura que no falti a la meua paraula.

que tots els homes la defensaven—va dir Mirna Loy.

—Doncs senzillament—va fer Helene Costello—té que ha sabut conservar la seva reputació. Si tantes tinguéssim tant de talent o tanta sort seriem tractades amb igual respecte.

—No cal que us baralleu—va dir Miljean—. Si això de Martindell és veritat, jo me'n congratulo. Els meus assumptes prenen millor caire. Sabeu June on era la cita i a quina hora?

—Sóc indiscreta, però seré ben ximplet si creieu que us ho diré. —La que observareu seré jo i ja us en comunicaré els resultats.

Van fer uns quants comentaris sobre les possibilitats de Martindell i el temperament d'Irene. Fastiguejat, vaig acomiadar-me, tot dient a Kune que a les deu li telefonaria.

En realitat jo no tenia cap dret de disgustar-me amb la Rich perquè fos infidel al seu marit, i vaig procurar prendre'm ho tan gallardament com em fos possible. A les set de la tarda ja era a casa meua. Varem tenir una gran conversa amb el jardiner, i quan més embadalits estàvem amb les nostres flors, Pat va avisar-me que hem cridaven des del telèfon. Pat va afegir mentre anàvem cap el "living room": —Senyor, a les quatre ha telefonat Mister Thompson dient que aquesta nit vindria.

En agafar l'aparell, la veu de Jesse James va deixar-se sentir melodiosa: —Estimat Bill, aquesta nit, després de sopar, vindré, si no teniu compromisos.

crítica breu de pel·lícules

HISPANO FOX PRESENTA PRESENTA "CASADOS EN HOLLYWOOD"

Protagonistes: Norma Terris i J. Harold Murray.

Argument: Basat en una opereta vienesa, molt poc interessant.

Interpretació: En el que es refereix a Norma Terris, fou bona.

Direcció: Marcel Silver.

Comentari: Una música lleugera, i discretíssima acompanya aquesta producció cinematogràfica, que artísticament no ho és tant. No sabem com fer-ho per dir al públic que ha vist aquesta producció que la pel·lícula té interès, que és bona, que ha estat un èxit. Tampoc ens creuran, puix que fins el mateix director de la Fox Film es creuà si diem això que li prenem el pel, cosa que no hem pretès, ni remotament, fer nosaltres, no a ell, sinó a ningú.

Norma Terris, una artista molt gentil i de bella veu, amb la joganera musiqueta de l'Straus (Oscar) són el millor d'aquesta pel·lícula, que argumentalment no val res, però que té apoteosi i tot.

PARAMOUNT FILM PRESENTA "LOS AMORES DE UNA ACTRIZ"

Protagonistes: Pola Negri, Nils Asther, Paul Lukas, Richard Tucker, Nigel de Brulier i Philip Stange.

Argument: Basat en la vida de la gran tràgica francesa Rachel.

Interpretació: Exquisida.

Direcció: Rowland V. Lee.

Comentari: La vida d'aquesta do-

na meravellosa que tot Europa adora pel seu art sublim ha estat portada amb gran encert a la pantalla.

La selecció de Pola Negri per al primer paper n'ha estat un més.

El "cast" masculí ha estat també sàviament seleccionat. Els amors i vicissituds de la vida d'aquesta dona notable, encara que una mica exagerats, tenen prou interès perquè el públic tingui lloc d'admirar en una pel·lícula les infinites aptituds de Pola Negri. Solament alguns petits detalls han estat equivocats, Rachel no era filla de jueus, ni nada a França; Rachel del seu nom de família era Elisa Félix, i va néixer a Múnic (Suïssa) l'any 1820 i morí a França el 1858.

Anxi, doncs, la colla de germans i els pares de Rachel podien existir perfectament sense ésser israelites i el nom de Rachel és el nom de guerra, el nom artístic, que potser Samsó mateix li imposà. En aquests

petits detalls, que equivoquen la idea del públic sobre la nacionalitat de les grans figures de la història i de l'escena, s'hi hauria de posar una mica més de cura. Encara que quelcom exagerat el temperament de la veritable Rachel, estava influït per l'amor a l'art i la seva escassa salut. Pola en fa una obra d'art, i Paramount una bellíssima producció, molt ben presentada.

PROGRAMA ARAJOL PRESENTA "LA CONDESITA AZUL"

Protagonistes: Carme Boni, Vladimir Caidarov, Marlene Dietrich i Ila Meery.

Argument: D'una poca-solta tan acabada que no sabem per què han aplegat artistes tan belles per a tan poca cosa.

Interpretació: Els protagonistes han fet tot el que els ha estat humanament possible per reeixir.

Comentari: Poca cosa favorable al conjunt d'aquesta producció podem dir. D'un ensopiment notable, però molt ben presentada, i amb decorats de molt gust. Carmeta Boni, mancada d'expressió; Gaidarov, en un paper que no és per al seu temperament, i un argument vaudevilles d'una poca-solta accentuadíssima. Heus ací el que a mi m'ha semblat aquesta producció.

CINEMATOGRAFICS ALMIRA PRESENTA "EGOISMO"

Protagonistes: Elga Brink, Miles Mander i Henry Ewars.

Argument: Interessant i molt dramàtic.

Interpretació: Excel·lent.

Comentari: Egoisme és una pel·lícula que sembla un tros de la vida real. La presentació i interpretació són excel·lents; només trobem ex-

cessivament accentuada la nota dramàtica amb tant d'egoisme paternal. Pel demés, només li trobem la gran qualitat de presentar d'una manera valenta, gairebé atrevida, els crims encoberts que la societat executa i accepta com a fets lògics. Aquells costums, però es van esvaïnt. Avui si no es tracta d'una persona jove i de sentiments egoistes ja no poden els pares manejar una filla amb aquella energia que dimana precisament de la passivitat i manca d'èsser d'una dona. Perquè el cas és que avui considerem que l'esposa que accepta les injúries que s'infil·leixen a la protagonista s'ho mereix, perquè està mancada completament de dignitat i sentit de justícia.

Pel demés, "Egoisme" ha agradat al públic, i encara que amb tot l'encarcarament saxó, és una pel·lícula interessantíssima.

ARICIA BRUN

COLISEUM

Avui, tarda, sessió contínua de 4 a 8. A les deu, nou programa de cinema sonor: Noticiari Fox Movietone núm. 20 A; estrena de la cinta sonora M. G. M. UN HOMBRE, per William Haines i Josephine Dunn; estrena de la cinta sonora Gran Luxor Verdaguer EL AMOR Y EL DIABLO, per Milton Sills i Maria Corda.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

FEMINA Cinema sonor amb aparell Western Electric

Avui, dilluns, tarda, de quatre a vuit, i nit, a les deu, exit creixent de la grandiosa revista sonora M. G. M. HOLLYWOOD REVUE, en la qual prenen part les eminents stars de la Metro Goldwyn; Diari Sonor Hearst.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

KURSAAL I CATALUNYA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; la cinta UFA RATON AZUL, per Jenny Jugo i Harry Halm; Reportatge Verdaguer i la cinta Universal EL TESTAFERRO, per Jack Murray i Barbara Kent.

CAPITOL I LIDO CINEMA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i a dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; el film Fox VAGABUNDOS EN EUROPA, per Nick Stuart i Sue Carol; Revista Paramount, i la cinta Verdaguer AMOR POR AMOR, per Mary Astor, Lloyd Hughes i Lluïsa Fazienda.

PATHE PALACE - EXCELSIOR - MIRIA

Avui, dilluns, estrenes: La cinta d'Exclusives Diana EL LOCO CANTOR, per Al Jolson; la cinta M. G. M. ESPEJISMOS, per Marion Davies i William Haines; Còmica i Diari M. G. M. Als Pathe Palace i Excelsior, a més a més, la cinta B. I. P. UN BESO A CUENTA, per Diana Gralla.

estrenes

AVUI VEUREM...

TIVOLI

"El amor i el diablo"

"Un hombre"

Una producció Firms National presentada per les Seleccions Gran Luxor Verdaguer i interpretada per Milton Sills i Maria Corda és quelcom interessant pel públic.

De més a més, en aquest programa es projectarà la pel·lícula Metro interpretada per William Haines, "Un hombre".

Avui, doncs, comença un atractiu programa.

COLISEUM

Mendigos de vida"

Una Paramount interpretada per Richard Arlen, Louise Brooks i Wallace Beery, és aquesta pel·lícula que avui s'estrena en aquest elegant local.

KURSAAL I CATALUNYA

"El testaferró"

Una producció Universal, una joia interpretada pel simpàtic James Murray i la bella Barbara Kent, és l'estrena d'avui en aquests concorreguts locals.

TIVOLI Cinema sonor amb aparell Photophone

Avui, tarda, sessió contínua de 4 a 8. A les deu, nou programa de cinema sonor: Noticiari Fox Movietone núm. 20 A; estrena de la cinta sonora M. G. M. UN HOMBRE, per William Haines i Josephine Dunn; estrena de la cinta sonora Gran Luxor Verdaguer EL AMOR Y EL DIABLO, per Milton Sills i Maria Corda.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

FEMINA Cinema sonor amb aparell Western Electric

Avui, dilluns, tarda, de quatre a vuit, i nit, a les deu, exit creixent de la grandiosa revista sonora M. G. M. HOLLYWOOD REVUE, en la qual prenen part les eminents stars de la Metro Goldwyn; Diari Sonor Hearst.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

KURSAAL I CATALUNYA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; la cinta UFA RATON AZUL, per Jenny Jugo i Harry Halm; Reportatge Verdaguer i la cinta Universal EL TESTAFERRO, per Jack Murray i Barbara Kent.

CAPITOL I LIDO CINEMA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i a dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; el film Fox VAGABUNDOS EN EUROPA, per Nick Stuart i Sue Carol; Revista Paramount, i la cinta Verdaguer AMOR POR AMOR, per Mary Astor, Lloyd Hughes i Lluïsa Fazienda.

PATHE PALACE - EXCELSIOR - MIRIA

Avui, dilluns, estrenes: La cinta d'Exclusives Diana EL LOCO CANTOR, per Al Jolson; la cinta M. G. M. ESPEJISMOS, per Marion Davies i William Haines; Còmica i Diari M. G. M. Als Pathe Palace i Excelsior, a més a més, la cinta B. I. P. UN BESO A CUENTA, per Diana Gralla.

COLISEUM

Avui, tarda, sessió contínua de 4 a 8. A les deu, nou programa de cinema sonor: Noticiari Fox Movietone núm. 20 A; estrena de la cinta sonora M. G. M. UN HOMBRE, per William Haines i Josephine Dunn; estrena de la cinta sonora Gran Luxor Verdaguer EL AMOR Y EL DIABLO, per Milton Sills i Maria Corda.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

FEMINA Cinema sonor amb aparell Western Electric

Avui, dilluns, tarda, de quatre a vuit, i nit, a les deu, exit creixent de la grandiosa revista sonora M. G. M. HOLLYWOOD REVUE, en la qual prenen part les eminents stars de la Metro Goldwyn; Diari Sonor Hearst.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

KURSAAL I CATALUNYA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; la cinta UFA RATON AZUL, per Jenny Jugo i Harry Halm; Reportatge Verdaguer i la cinta Universal EL TESTAFERRO, per Jack Murray i Barbara Kent.

CAPITOL I LIDO CINEMA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i a dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; el film Fox VAGABUNDOS EN EUROPA, per Nick Stuart i Sue Carol; Revista Paramount, i la cinta Verdaguer AMOR POR AMOR, per Mary Astor, Lloyd Hughes i Lluïsa Fazienda.

PATHE PALACE - EXCELSIOR - MIRIA

Avui, dilluns, estrenes: La cinta d'Exclusives Diana EL LOCO CANTOR, per Al Jolson; la cinta M. G. M. ESPEJISMOS, per Marion Davies i William Haines; Còmica i Diari M. G. M. Als Pathe Palace i Excelsior, a més a més, la cinta B. I. P. UN BESO A CUENTA, per Diana Gralla.

COLISEUM

Avui, tarda, sessió contínua de 4 a 8. A les deu, nou programa de cinema sonor: Noticiari Fox Movietone núm. 20 A; estrena de la cinta sonora M. G. M. UN HOMBRE, per William Haines i Josephine Dunn; estrena de la cinta sonora Gran Luxor Verdaguer EL AMOR Y EL DIABLO, per Milton Sills i Maria Corda.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

FEMINA Cinema sonor amb aparell Western Electric

Avui, dilluns, tarda, de quatre a vuit, i nit, a les deu, exit creixent de la grandiosa revista sonora M. G. M. HOLLYWOOD REVUE, en la qual prenen part les eminents stars de la Metro Goldwyn; Diari Sonor Hearst.—Es despatxa sense recàrrec per a demà i dimecres.

KURSAAL I CATALUNYA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; la cinta UFA RATON AZUL, per Jenny Jugo i Harry Halm; Reportatge Verdaguer i la cinta Universal EL TESTAFERRO, per Jack Murray i Barbara Kent.

CAPITOL I LIDO CINEMA

Avui, dilluns, a dos quarts de cinc i a dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica; el film Fox VAGABUNDOS EN EUROPA, per Nick Stuart i Sue Carol; Revista Paramount, i la cinta Verdaguer AMOR POR AMOR, per Mary Astor, Lloyd Hughes i Lluïsa Fazienda.

PATHE PALACE - EXCELSIOR - MIRIA

Avui, dilluns, estrenes: La cinta d'Exclusives Diana EL LOCO CANTOR, per Al Jolson; la cinta M. G. M. ESPEJISMOS, per Marion Davies i William Haines; Còmica i Diari M. G. M. Als Pathe Palace i Excelsior, a més a més, la cinta B. I. P. UN BESO A CUENTA, per Diana Gralla.

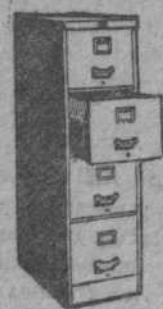

Els experts en màquines de calcular usen
Brunsviga

La Sumadora
Allsteel
Posseeix dispositius exclusius. Models especials per a comptabilitat

La marca
Astra
és la millor garantia per a mobles i prestatges d'acer

BARCELONA

V. GUILLAMET

MADRID

Per la revisió de la casa anomenada de Garraf

"Reflexió", per D. Civit

Es un artista, un bon escultor desconegut. És més cèlebre Civit pel procés que ha hagut de sofrir que no pas per les seves escultures. És que aquestes mai no foren prou conegudes. Que jo sapiga, Civit només exposà la seva obra una sola vegada, a la Sala Parés, ara ha de fer tres anys — i encara ho féu molt limitadament—. Per aquesta petita mostra, un cap d'home, es pot dir que Civit és un bon escultor.

Els homes del complot: l'escultor Deogràcies Civit

tor. N'hi ha que de vegades encerten per atzar una obra entre un miler de dolentes. Davant d'aquella obra us atureu i, bàsic, penseu: té, vet ací, un escultor que val la pena...

Però en aquestes obres reeixides per atzar no hi ha pas aquella voluntat d'escultor que destaca amb una certa energia per a expressar una valor escultòric essencial i, per torna, un sens fi de valors secundàries; una gran quantitat de matisos i finors a primer cop d'ull imperceptibles i que després aneu descobrint i paladeant sota la fèrula d'aquella enèrgica valor principal. El cap d'home exhibit pel nostre escultor era escultura d'aquesta mena substancial i forta, ben allunyada de la simfonia de grisos que us enganya en les escultures reeixides per atzar.

L'estil de Civit se'n presentà en aquella obra informat en les escoles modernes del caràcter expressat amb simplicitat. També hi havia aquella manera d'exagerar les arestes, de fer-les tallants, agudes i exasperades: les arestes porten la veu cantant en aquest estil; elles començen els plans, les convexitats i convexitats i de vegades arriben a aterrirar les rodoneses i fionjors. Civit, però, no anava pas fins

a sistematitzar aquesta predominància dels cantells; sabia admirablement modular els traspessos i no empedreir o encartonar la carn a força de voler ésser cantellut.

Després del que acabem de dir seria per demés afegir que Civit és un home de gust. Ho és àdhuc en el temperament: és tot un gentleman. Ara

Bust de Miquel Badia, per D. Civit

us diré el per què. En ocasió d'escriure *L'Escultura Catalana Moderna* publicada per l'Enciclopèdia Catalana de l'Editorial Barcino i en començar el segon volum, que és una espècie de diccionari dels principals escultors moderns de la llengua catalana, volíem que, a desgrat de la seva poca edat, Civit hi figurés. Fèrem passos per haver les donades necessàries però aquestes mai venien. Civit havia passat de la presó de Barcelona al presidí, i en aquest lloc passaven tants impediments per a aquesta comunicació, que després d'haver tingut entretingut el tiratge durant cosa d'un mes, l'editor hagué de creure que no hi havia manera d'obtenir les donades de Civit i empenygué el tiratge del llibre; jo també vaig arribar a creure-ho i la persona que volgué actuar de mitjancera també. Per fi, quan ja feia temps que el llibre era a la venda, ens pervinguéren unes quantilles on la fina escriptura de Civit explicava tot el que li demanàvem i altres coses, totes elles interessants i àdhuc divertides; perquè, és el cas que a desgrat de les incomptables desventures sofertes durant el procés, després del procés i a tothora abans del procés, a l'homenet no li donava la gana de creure's infortunat, i ens ex-

plicava de pe a pa la seva vida, les seves trifugues, les seves idees i els seus sentiments amb un humor i, com aquell qui diu, amb un contentament gairebé franciscans. Aquesta elegància a dissimular les desventures, aquest do de fortitud de saber somriure sense afectació ni agor, sense ni tan sols ironia, això és el que jo anomeno bon gust, bon to. Això vol dir que Deogràcies Civit és tot un temperament, un home tot d'una peça. Un miler com ell i el bust de Catalunya ja estaria esculpit.

Deogràcies Civit al presidí

LA RAMBLA podria publicar aquestes gaies quantilles, que estan molt ben escrites; així revelaria segurament un nou escriptor, un nou humorista. La nostra terra no n'està pas sobrada: un en teníem, Angel Ferran, i el poagre ens l'ha convertit en pessimista.

Al capdavant de les quantilles de Deogràcies Civit i Vallverdú, natural d'Esplugues-Calva (provincia de Lleida) hi ha una queixa, l'única queixa, la qual, però, no està escrita en to de queixa, sinó en to de súplica a nosaltres els qui no ens trobem superadats a la constant brutalitat dels guardasusmes de les galeries d'ara, esbirros pitjors que els del temps antic; perquè avui, fora de galeries, la sensibilitat és major i la humanitat menys plebeia. Diu Civit:

"Ara no em deixen estudiar; però no dubto que si ho demanés algú una mica influent m'ho permetrien. Si això es pogués aconseguir compteu per endavant amb el meu agraïment." Així era escrit l'any 1928. Aleshores el meritiós Batista i Roca féu alguna gestió en aquest sentit. Crec que s'aconseguí algun resultat.

Si haguéssim pogut tenir correspondència amb el nostre desconegut amic

Bust de Jaume Comte, per D. Civit

Deogràcies Civit hauríem respost a aquelles quantilles amb la següent jaclatòria: Amic Civit: si aconseguís alliberar-vos de la malastrugança que tants anys ha us perseguix, compteu amb el nostre agraïment; i si encara no podeu alliberar-vos de tants dolors i misèries patits gallardament per la nostra terra i per la fatalitat, aleshores compteu per torna amb el de-més que us poguem oferir.

JOAN SACS

Quan es va produir la ruptura definitiva entre el dictador i els regionalistes

RELACIÓ DELS FETS OCORREGUTS A BARCELONA ELS DIES 8 I 9 DE GENER DE 1924

El dictador espanyol, abans de lliurar-se enterament de pens i mans al grup polític que obrà tenint el general Barrera com a capdavanter, i segurament "influenciat" per alguna de les lamentables epístoles del senyor Puig i Cadafalch o pel plany de femella que aquest pronuncià a l'Hotel Ritz, en presència del monarca, implorant una "Espanya nova", abans de decidir-se a mator la Mancomunitat, com exigiren els elements militars (afirmació que rubrica el llibre de Gabriel Maura i que està totalment d'acord amb els fets d'aquella època), decidí intentar un "esforç" per a conciliar els punts de vista d'un sector catalanista moderat i els de l'absoluta intransigència que representava el grup del ja esmentat general.

Creiem d'interès recopilar, avui, la informació de les reunions celebrades a la Capitania general els dies 8 i 9 de gener de l'any 1924, tal com foren escrites perquè arribessin al públic, i la publicació de les quals, naturalment, no fou autoritzada íntegrament. És una pàgina de la història de la Dictadura digna de conèixer.

Una cita

El dia 8 de gener, els senyors més avall esmentats reberen un B. L. M. del Capità general Barrera, citant-los per a les dotze del migdia, sense expressar-los si els cridava a una conversa individual o a una reunió, ni indicant el motiu.

Aquestes senyores foren els següents: el senyor Alfons Sala, president de la "Unió Monàrquica Nacional"; el senyor comte de Caralt, industrial; el senyor marquès de Marianao, el senyor Dionís Conde, comerciant; el senyor Aunós, advocat; el senyor Josep M. Milà i Camps, advocat; el senyor Josep Roig i Bergadà, ex-ministre, i el senyor marquès de Vilanova i Geltrú, tots ells del mateix esmentat partit polític. Els senyors Joan Maluquer i Viladot, ex-fiscal del Tribunal Suprem i president de la Federació Monàrquica Autonomista, el senyor Joaquim M. de Nadal, gentilhome de Cambra de S. M., el senyor Damià Mateu, industrial, ambdós del mateix partit, i els senyors Albert Rossinyol, industrial; marquès de Camps, membre de la Junta Superior dels Sometents de Catalunya, marquès de Montsolís, Joan Lligé, industrial, Joaquim Cabot, president de la Cambra de Comerç; Felix Escalas, banquer; Joan Alandí, Cap del Sometent del districte quart de Barcelona; J. Ferrer-Vidal i Güell, industrial; Joan Garriga i Maçó, advocat, i marquès d'Alella, ex-alcaldre de Barcelona, de la Lliga Regionalista.

Els esmentats senyors, llevat de dues o tres excepcions, tots havien exercit el càrrec de diputat o senador, i són amics particulars del general Primo de Rivera.

El general Barrera els va reunir

i els digué que els havia convocat per encàrrec del President del Directori militar, segons una llista que li havia estat remesa per ell, i per tal que tots junts tinguessin un canvi d'impressions en una reunió preparatòria d'una altra que, presidida pel mateix general Primo de Rivera tindria lloc, també a la Capitania, l'endemà a les quatre de la tarda, per a la qual quedaven ja convocats. Va afegir que motivava la reunió el desig del President del Directori de solucionar definitivament el problema de Catalunya, i que amb aquest objecte els invitava a constituir una agrupació política regionalista espanyola que organitzés un moviment d'opinió a base d'un manifest en el qual es fessin les declaracions cabdals de blasmar el separatisme, fer una afirmació d'inamovible adhesió a la unitat d'Espanya i una altra adhesió al Directori, dintre les quals bases es veuria de donar satisfacció a les aspiracions catalanes.

Fetes aquestes manifestacions, va demanar individualment a cadascun dels reunits el seu parer, i resultà, en resum, que varen mostrar-li llur conformitat, amb la salvetat més avall consignada del senyor Roig i Bergadà, els senyors de la U. M. N., en canvi, la seva disconformitat amb els altres.

Mereixen especial menció algunes contestacions. Els senyors Escalas i Garriga i Maçó, als quals correspongué parlar amb preferència per portar-ho l'ordre de seients, digueren que per a donar la màxima satisfacció a les aspiracions de Catalunya dintre l'Estat espanyol, no era necessari constituir agrupacions noves, perquè aquesta ja era la finalitat de la Lliga Regionalista.

Un "gracejo"

El senyor marquès de Camps va negar que fos separatista, però afirmà que era nacionalista i, per tant, va reconèixer la nació catalana; va afegir que feia seu el document que quatre-cents presidents d'entitats catalanes havien adreçat al Rei durant la seva darrera estada a Barcelona, sobre les prohibicions relatives a la llengua i bandera catalanes, la contestació del qual pel Cap del Directori, que va ésser simplement un "gracejo" del dit senyor i un desaire que no mereixien, va agrair extraordinàriament la resolució del problema; havent de fer constar que des d'aquell moment, si bé existia la unió territorial de Catalunya amb Espanya, havia quedat rompuda la unitat espiritual, que no existia. Va dir, també, que entenia que els allà presents no eren els més indicats per a contestar al senyor Primo de Rivera, ja que formaven part d'entitats polítiques, i el Directori sempre havia manifestat que no volia res amb elles. Tots els senyors que no eren de la U. M. N. van adherir-se a aquestes manifestacions.

Actituds

Convé notar que va quedar de relleu la raonada actitud del senyor Roig i Bergadà, el qual va dir que li era impossible manifestar el seu parer sobre bases i escrits que no coneixia, i que quan els conegués exposaria lleialment la seva opinió. El senyor Alfons Sala va dir que era necessari que tinguessin present, tant general Barrera com el senyor

Primo de Rivera, que era impossible que aspiressin a constituir un govern estable sense resoldre el problema de Catalunya; que ell entenia que era el Directori el cridat a resoldre'l i que havia d'excitar a tot hom a què l'ajudés sense reserves perquè en un altre cas vindria el comunisme, el bolxevisme i l'anarquia. El senyor Dionís Conde digué que ell tot el que havia de manifestar és que avui les coses anaven molt bé, perquè ni es robava ni s'atropellava, ni s'assassinava, pel qual la gent s'havia de donar per satisfeta; i el senyor Milà i Camps, que era imprecident mirar cap a endarrera, que calia oblidar tot el passat, i caminar cap endavant, amb una fèrvida adhesió al Directori.

També convé remarcar les manifestacions dels senyors Maluquer i Viladot i Nadal. El senyor Maluquer, després de ratificar la seva adhesió a ço exposat pel senyor marqués de Camps, va dir que tota la seva llarga vida política era una confirmació de les seves paraules, i que no era lògic considerar pecaminós el concepte de nacionalista, que no es podia confondre amb el d'Estat. El senyor Nadal va fer constar, de més a més, que aquella reunió, arribava amb gran retard, ja que hauria tingut alguna explicació el dia 14 de desembre; i afegí que si s'hagués celebrat aleshores és possible que el Directori no hagués comès tantes equivocacions, ni Catalunya hagués hagut de sofrir el que ha sofert.

La reunió va acabar a dos quarts de deu.

L'endemà...

L'endemà, dia 9, es tornaren a reunir a la Capitania gairebé tots aquests senyors.

El general Primo de Rivera, va dir que s'havia permès cridar a amics seus de diversos partits polítics, per veure si era possible arribar a una patriòtica concordança, en bé d'Espanya i de Catalunya; que no es tractava de constituir un nou partit, sinó tan sols una organització de patriotes de bona voluntat, que curressin els estralls que l'espanyolisme havia sofert a Catalunya; que Catalunya estava excessivament catalanitzada, i no convenia, per tant, fer cap propaganda perquè ho esdevingués més; que el que convenia era precisament espanyolitzar-la, i que per aconseguir-ho, el Govern estava disposat a realitzar tota mena d'esforços, i que amb la més gran energia volia que acabés l'acció catalanitzadora que s'està fent, especialment a l'Escola, i a l'Església, des de la trona; que en el que es refereix a l'Escola ella ja se'n cuidarien, i que en quant a l'Església, havien demanat la intervenció del Sant Pare, el qual —va afegir— estava propens a complaure'ls. Seguint dient que tan sols hi ha una nació, que és Espanya, i, per tant, tan sols es podia tolerar una bandera, l'espanyola; i que és precís que ningú deixi de conèixer el castellà, que és la llengua espanyola; que és interessant el teatre i la literatura catalana; que la llengua catalana és grata en llavis femenins; que són plens de color els seus balls, els seus cants, i la indumentària, però que això no volia dir que fossin avui tolerables barretes i caputxes, com ho eren l'any 60, perquè aleshores no representaven res, i avui són signe d'una espiritualitat

amb la qual no poden transigir. També va dir que reconeixia la bona fe dels regionalistes allà presents, quan havien fet certes propagandes polítiques, però que havien de reconèixer que el poble n'havia tret conseqüències exagerades, i traspasat amb elles el límit de la licitud, ço que li feia pensar que, segurament, els presents havien passat més d'una nit sense dormir preocupats dels fruit separatista que produïen les idees que havien sembrat. Va afegir que havien destituït d'una Escola, per separatista, un professor: En J. Massó i Llorenç, i que, en canvi, acabaven de nomenar Degà de Medicina un senyor que no reunia les condicions legals, i per tant, faltant a la llei, a causa que els dos senyors catedràtics als quals per antiguitat els corresponia, no reunien les condicions necessàries de competència amb l'ideari espanyolista del Directori; que citava aquest exemple perquè entenguessin que d'igual manera estaven disposats a saltar per sobre de l'impediment legal, per tal d'evitar que exercissin càrrecs d'influència en l'opinió pública persones que simpatitzessin amb les tendències condemnables. Finalment va manifestar que, a proposta del general Barrera, havia decretat la llibertat dels presos amb motiu del vituperable manifest del Centre de Dependents de Comerç, i que, malgrat reconèixer la gravetat del delicte contra la pàtria, s'havia deixat dur pels seus sentiments de clemència, considerant que ja havia transcorregut molt de temps des del moment que el manifest va ésser signat (1).

Fetes aquestes manifestacions va convidar els reunits a què parlessin. El senyor marquès de Camps va demanar la paraula i digué que ho feia en nom dels seus amics allà presents que li havien fet l'honor de delegar-lo en una reunió prèvia, en la qual li havien demanat que parlés en nom de tots; fent constar, de primer antuvi, que no representaven ningú més que ells mateixos amb la seva representació personal. Després de lloar la forma del discurs del senyor Primo de Rivera, va dir que amb veritable amargor sentia discrepar en absolut del seu fons, i que no hi trobava ni un sol concepte en el qual es pogués recolzar per correspondre als seus desigs, ni coincidir amb ell; que es referia a tot el que havia manifestat la vigília i que es veia precisat abans de dir res més, a fer una pregunta al senyor Primo de Rivera: És cert que van a ésser dissoltes les Diputacions provincials?

—Sí.
—Totes?
—Gairebé totes.
—Es que s'exceptuen les Bascongues?
—Sí.
—I Navarra?
—També.
—La seva constitució i personalitat actual?
—Sí.
—I les quatre catalanes?
—No; però es respecta la Mancomunitat, en la seva constitució, i bé eliminant tots els diputats que no estan identificats amb les idees del Directori.

(1) Aquell manifest havia estat signat i publicat en època que Martínez Andía era governador civil de Barcelona i el propi Primo de Rivera era capità general de Catalunya, però en aquella època no degueren considerar-ho delicte contra la pàtria, negant el delictu que tenien.

(2) Les Diputacions foren efectivament dissoltes el dia 19 de gener 1924, o sigui quatre dies després.

EL RECORD D'UN ACTE HISTÓRIC

Precisament en la tarda del 13 de setembre, unes poques hores després del "pronunciamento" del general Primo de Rivera, s'inaugurava l'Exposició del Moble a Montjuïc. En aquells moments d'incomunicació amb Madrid i d'incertitud respecte l'èxit de la temptativa, l'incipient Dictador es dignava escoltar els parlaments en català; al seu voltant, entre altres persones, els regionalistes senyors Nadal, marquès d'Alella, Maynés i Puig i Cadafalch, que durant unes hores tingueren la il·lusió de veure realitzades les esperances fundades en la Dictadura. Il·lusió i esperances que la crida de Primo de Rivera a Madrid tallaren en sec, al dia següent.

—No és possible estendre a Catalunya l'excepció de les Bascongues i Navarra?

—No.
—Doncs, des d'aquest moment, ni jo ni els meus amics no podem fer altra cosa que retirar-nos, perquè considerem impossible cap avenença; si continuem en aquest saló, és per mera cortesia.

Afegí que cridava especialment l'atenció del senyor Primo de Rivera sobre la gravetat de la seva resolució, i sobre el fet que considerés hostil a Espanya tot el que representava amor a Catalunya; que d'ací endavant, continuarien essent espectadors del que fessin, sense la més mínima col·laboració (2).

El senyor Milà

En aquest moment el senyor Milà va pretendre entaular una polèmica amb el senyor marquès de Camps, el qual la va rebutjar amb gran energia, dient-li que s'havia limitat a contestar al senyor Primo de Rivera, i que no volia discutir amb cap dels presents, als quals no s'havia pas dirigit.

En un incís, el senyor Rossinyol va dir que mai no havia tingut un instant de remordiment d'haver sembrat amb les seves propagandes cap mala llavor. I el senyor Garriga Maçó, en un altre, que admetíem una constitució federal, i que desitjava que així com avui el President del Directori topava amb la resistència d'uns partits polítics, un altre dia no topés amb l'unànime de tot el poble de Catalunya.

El senyor Nadal va dir que parlava en nom propi, i en representació dels seus amics polítics; que s'adheria completament a ço manifestat el senyor marquès de Camps i que havia de fer notar que tots els tractadistes de Dret polític estaven en desacord amb el Directori en la manera d'interpretar els conceptes de Nació i Estat, i que la Constitució de diversos Estats euro-

peus demostra també la confusió d'idees del Directori sobre aquest punt; i afegí que no hi ha cap historiador que s'hagi atrevit ni a dubtar de l'existència de les diverses nacionalitats que avui formen políticament part d'Espanya. Darrerament manifestà que com a monàrquics i com a autonomistes ajudarien tots els projectes, que tendissin a resoldre la qüestió catalana, però fent constar ben clarament que si ho feien era considerant-les com un camí i preparació per a arribar a més amplies llibertats polítiques.

El senyor Damià Mateu va posar un comentari a aquestes paraules, i cridà l'atenció del general Primo de Rivera sobre el fet que la Mancomunitat tenia emprèstits per alguns milions de pessetes amb diner català, gran part d'ell de petits rendiments, i que pensessin bé el que es proposaven fer, perquè era innegable que en la confiança del públic hi entrava com a element important la que mereixen les persones escolades per sufragi per a regir la Mancomunitat, i que en conseqüència, la seva destitució podria produir un deplorable i perillós descens d'aquests valors.

El senyor Milà va interrompre i negà la possibilitat de la baixa, al qual va replicar enèrgicament el senyor Mateu, i s'afirmà en el que havia manifestat.

Prenent de nou la paraula, el senyor marquès de Camps va dir al general Primo de Rivera si s'havia adonat que estava en contradicció amb sí mateix, especialment amb el seu manifest de 13 de setembre, al qual contestà el general Primo de Rivera que tenia per costum no tornar a llegir el que una vegada havia escrit. Però que, encara que no creia que hi trobés contradicció, tornaria a llegir el manifest.

Una nova manifestació del senyor marquès de Camps sobre la guerra anglesa i boer recordant que a aquella colònia hi governen avui els gene-

rais que un dia varen lluitar contra Anglaterra, provocà una rèplica del general Primo de Rivera el qual va dir que allà es tractava d'una colònia, i una nova contestació del senyor marquès de Camps, dient que els mateixos sentiments que podia sentir un colonial, podia sentir un peninsular. Per cloure les manifestacions va dir per fi el senyor marquès de Camps, que ell i els seus amics ja eren massa vells per canviar d'idees; que si volia el Directori formar agrupacions amb la seva ideologia, es dirigís als elements joves.

"El seu amic"

El general Primo de Rivera digué que es veia precisat a manifestar que Catalunya era una regió com les altres d'Espanya; que si bé tenia una cultura pròpia, també havia de fer constar que havien prosperat les altres i que, per tant, ja podien passar totes amb una llei igual; que d'Estatuts no se'n podia ni parlar més que en el sentit internacional, com en el cas de Tànger, mai en el de Catalunya; que no podia fer menys que grans elogis de la cultura del seu amic senyor Puig i Cadafalch, amb el qual havia sostingut una grata correspondència, que li semblava recordar que era a base de les mateixes idees que havia exposat.

Finalment els va mostrar unes quantilles que duia escrites i digué que havia desitjat sotmetre-les a la seva consideració perquè hi reflexionessin, creient que ningú que estimés Espanya i Catalunya es podia negar a firmar.

Llegides ràpidament aquestes quantilles, que eren un "Manifesto al País" (que ningú va firmar) i que constituïen una glossa de les seves anteriors manifestacions, es va aixecar la sessió a tres quarts de sis de la tarda, i s'acomiadà afectuosament el President de tots els reunits.

Sant Josep
Joies - Relloges
Objectes per a presents
EL REGULADOR
Rambla de les Flors, 37 - Carme, 1

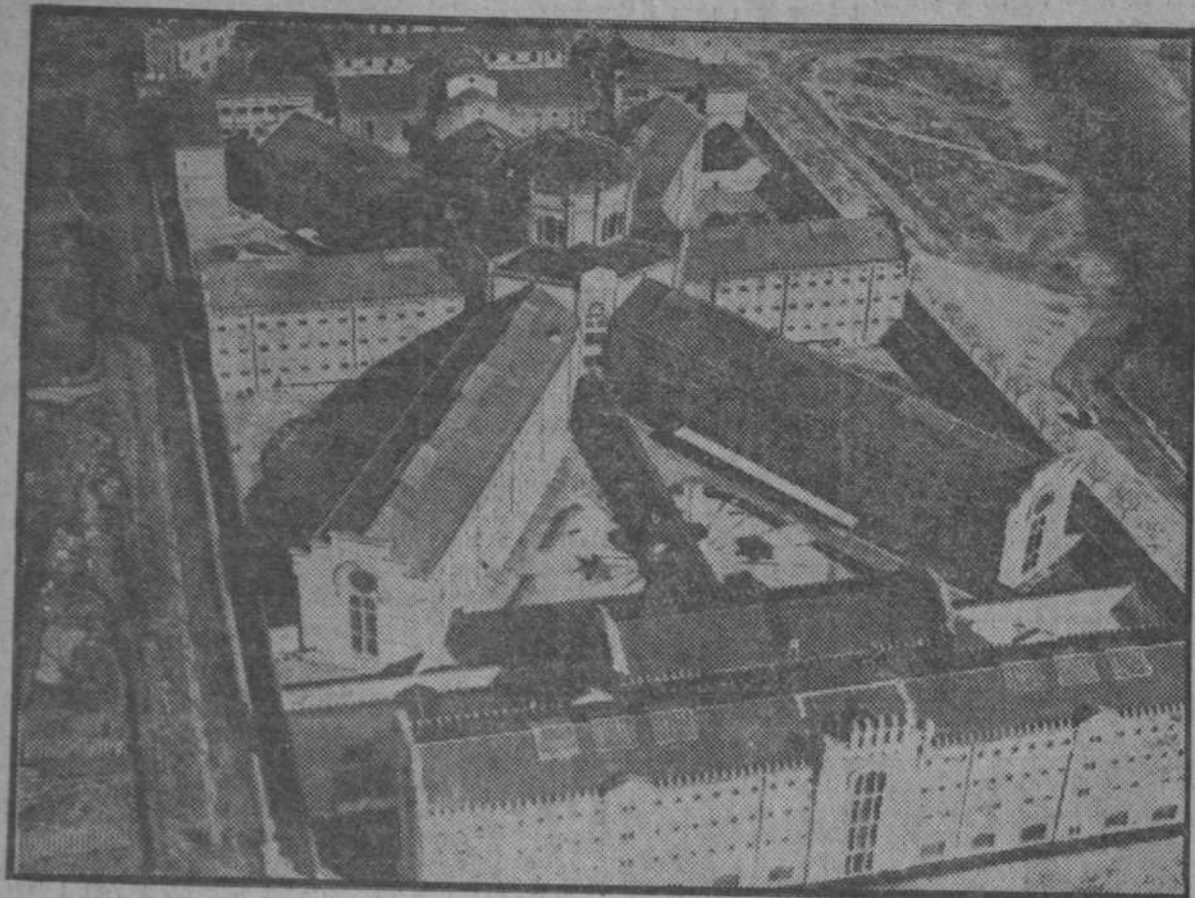
la rambla

setmanari d'esports i d'actualitats

XOCOLATES
Jaume Boix
Tasteu les noves creacions:
Núm. 9 - Fondant, marca cavall-indi,
cobertes els 4 nanus
Preu: Pessetes 1'10 el paquet
Ametlla, per a menjar cru
Preu: 0'80 ptes. paquet

SEGLE XX?

Al senyor Director General de presons

NO HAN ESTAT DESMENTIDES,

Senyor Director general de Presons, les denúncies llançades aquests dies — en forma precisa i concreta — contra els procediments seguits en algunes presons d'Espanya — Madrid, Figueres, Burgos, Barcelona — amb determinats presos polítics i socials. Aquests dies ha pogut ésser explicat públicament el "cas" Carrasco i Formiguera al presidi de Burgos; el "cas" dels obrers reclosos al penal de Figueres... Eduardo Barriobero — que ostenta la tràgica prova de la salut perduda — ha pogut presentar querrela "per assassinat frustrat" contra el Director de la presó de Madrid. I aquest noble vell que és

Maluquer i Viladot, president de la Diputació de Barcelona, ha pogut dir — veu emocionada de Catalunya en aquesta hora greu —, ha pogut dir i ningú no l'ha desmentit, que Jaume Comte i Canyelles, reclos a la presó de Barcelona, havia estat sotmès al martiri — al martiri, sí — de llargues mesades d'incomunicació absoluta i de periòdiques condemes de pa i aigua. S'ha pogut escriure, encara, que Jaume Comte ha viscut la crueta de l'hivern sense una mala mafeja, sense una mala manta amb què aconsolet el pobre cos castigat. S'ha pogut escriure, encara, que abans d'ésser dut a Dueso — i que li esperà a Dueso? — ha passat dies i dies en la foscor i en la humilitat dels soterranis de la Model...

S'ha dit i s'ha escrit. I totes aquestes vergonyes d'una civilització que ja no les tolera, "no han estat desmentides per ningú".

EL "JO ACUSO" D'UN ALTRE CONDEMNAT

Presidi d'Alcalá de Henares. Director del presidi d'Alcalá de Henares... Senyor Director general de Presons, heu-vos ací un altre nom que caldrà recordar.

Nosaltres tenim als dits, senyor Director general, el "Jo acuso", angoixat i dolorós d'un ex-presidiari d'Alcalá de Henares, hoste avui del penal d'Ocaña: Miquel Badia i Capell, amb dotze anys de condemna pel suposat complot de Garraf. Nosaltres tenim, en la lletra trèmula

d'una carta, l'evocació de pesombre de cinc mesos del captiveri d'un home que, en aquest segle XX, ha patit el martiri de la carn... Dol, dol i repugna, haver d'escriure així damunt les quartilles del periodista. Fa angúnia mostrar, en carn viva, el dolor d'un fill de mare que ha trobat, en aquest segle XX, el seu carrer de l'Amargura. Fa tristesa haver de denunciar, haver d'acusar, haver de desitjar, implacablement, una justícia que hauria d'ésser una reparació i hauria de semblar una venjança.

Però hi ha la carn torturada de germans nostres — aquests pobres germans nostres que, en la condemna, han gaudit d'un horrible tracte de favor. Ells ens empenyen a escriure, en aquesta hora que sembla un hora de revisió. A escriure contra els responsables i executors directes d'aquest tracte; contra aquestes tortures, contra aquestes procediments que poden convertir un home digne en un criminal o en un suïcida, un home equilibrat en un parrac de bogeria i de misèria.

EN AQUELL PRESIDÍ D'ALCALÁ DE HENARES,

senyor Director general de Presons, s'hi suïcidà, fa tres anys, un home. No pogué resistir el règim de càstic a què fou sotmès, juntament amb el seu company ocasional Miquel Badia i Capell, per ordres del Director del penal. Quan aquell malaurat aconseguí els seus propòsits, no era ja la primera vegada que intentava acabar així per sempre...

Miquel Badia i Capell, resistí. El càstic era semblant — o pitjor — al del pobre suïcida. Potser Badia fou més resistent. Potser aquell no pogué escriure mai aquestes paraules que Badia podia escriure, un dia, sobre la mala fulla de paper que nosaltres tenim davant dels ulls:

"...Un home així no pot viure. Però jo et diré que si aquest home té mare, pare, germans i un amic, com jo, als que vol veure i abraçar algun dia, aquest home fa miracles per viure. I jo, D., els he fet!"

Quins càstics eren aquests, que en les presons d'un poble civilitzat, portaven un home al suïcidi? Quins

càstics eren aquests que sense l'evocació de la veu de la mare no haurien estat suportats? El seu record, posa encara una tremolor en la mà de Miquel Badia, quan escriu a un amic seu — des d'una altra presó que comparada amb la que acaba de deixar li sembla un paradís — que ha passat cinc mesos horribles en una cel·la de càstic del presidi d'Alcalá de Henares, per ordre expressa del seu director.

SEGLE XX?

Sí, segle XX, cal convèncer-se'n. Segle XX i, tanmateix, Badia pot explicar, amb un esgarriament, que en el presidi d'Alcalá de Henares ha passat el martiri de la fam, del fred i de la set. Segle XX, i Badia pot escriure al seu amic que en la foscor infecta d'una cel·la d'Alcalá ha viscut cinc mesos sense altre abrillat que la seva roba esparracada de presidari; sense altre lit que un tros d'escombra i la tapadora de la comuna... Pot escriure que durant llargues hores mortals ha hagut d'apaguar la set passant la llengua per les lloses glaçades del sol o intentant, en va, beure els propis orins. Pot escriure que ha mirat, amb l'avidesa de la fam, els excrements i la palla... Després, cinquanta dies a mitja ració, el sentir-se morir, el veure's el pobre cos ple de misèria i de brutícia... Què més? Tant-se-vall! Quin pecat fou el d'aquest minyó perquè hagués de purgar-lo amb la iniquitat del martiri? No pot ell acusar més del que se l'ha acusat; no pot ell denunciar més del que se l'ha denunciat?...

SENYOR DIRECTOR GENERAL DE PRESONS,

volem afegir la nostra acusació a totes aquestes acusacions que aquests dies han arribat fins a vós, des de les presons de Burgos, de Figueres, de Barcelona, de Madrid. Volem afegir la nostra acusació contra aquest presidi d'Alcalá de Henares — dirigit per algú que se'n deu fer responsable — on ha pogut suïcidar-se un home, on ha pogut viure hores de martiri aquest Miquel Badia que és germà nostre.

Hem demanat, per als nostres

condemnat, una amnistia i una revisió. Esperem, encara, confiança, en obtenir-les. Ara us hem de demanar també a vós, senyor Director general de Presons, una revisió, severa i minuciosa. Una revisió de les ignomínies comeses entre els murs d'algunes presons d'Espanya, on han anat a raure, malauradament, aquests fills de Catalunya que es diuen Comte, Perelló, Ferrer, Badia, Julià... Una responsabilitat implacable — que no pot aturar-se en una simple substitució — que arribi fins a l'últim escarceller.

Han estat trepitjats els Drets de l'Home, aquells més elementals. Però aquest pecat no pot cometre's impunement en els pobles civilitzats. I per això, a les veus — no desmentides — que han acusat les presons de Burgos, de Figueres, de Barcelona, de Madrid, nosaltres volem afegir-hi ara la nostra acusació del presidi d'Alcalá de Henares. Confiamment també, senyor Director general de Presons, esperem ésser escoltats. S'ha dit que aquesta hora era una hora de revisions...

JOSEP M. MASSIP

reflector

LA RAMBLA s'adheria, de cor, a aquest homenatge d'agraïment dels intel·lectuals catalans als intel·lectuals de Madrid, que en hores de persecució i de negació del fet català, no han oblidat que el fet català era una cosa viva i forta, per resistir llargues anyades de la repressió més cruel. Aquests homes que es diuen Marañón, Ortega i Gasset, Luis Bello, Pérez de Ayala, Rodríguez Marín, Ossorio i Gallardo, Sainza Rodríguez, Félix Lorenzo, Castrovieja, Luis de Zulueta, mereixen la cordialitat de Catalunya. La cordialitat que Catalunya no ha negat mai a ningú quan s'ha sabut compresa.

Un nom — un nom d'executòria — insigne — fallat — entre els homes de Madrid. Un nom que compregué, estimà i honorà Catalunya com cap altre. Un nom europeu i culte, d'una finor incomparable: Eduardo Gómez de Baquero, "Andrenio". La primera copa que s'aixequi en l'àpat del dia 23 ha d'ésser a honor seu. La presidència d'honor de la taula ha d'ésser pel record d'Eduardo Gómez de Baquero, el convidat que no podrà assistir a la taula cordial de la comprensió.

Ahí ens fou reintegrada l'Exposició de Montjuïc. Ahí, després de molts mesos, els catalans pogueren mirar la muntanya enluminada com una cosa de Barcelona. La senyera — alta i gloriosa — dels cantaires de l'Orfeó Català feu ahir el miracle. En anar pujant per les vistes gronades, de cara al Palau, tenia tota la valor d'un símbol. Un alt símbol carissim, que trobava, en l'ambient hospitalari i entusiasta, la reivindicació d'odiós oblit.

Barcelona retrobava ahir, darrera la senyera gloriosa dels cantaires de Lluís Millet, la "seua" Exposició. I el gest de recel de deu mesos llargs podia ésser superat per un íntim sentiment de joia. A la nit, quan s'alcaren, cel enllà, els feixos lluminosos del Palau, la mirada de la germinació pogué seguir-los amb una cohejona nova. S'enduien el punt — per escampar-ne fins als confins de Catalunya — les veus de la primera congà dels cantaires, sincera i emocionada: "Per damunt dels nostres cants aixequem-hi una senyera..."

Per la premsa diària tothom ha pogut assabentar-se que la senyera baronessa de Viver i altres personalitats femenines no menys distingides es aediquen a recollir signatures de les nenes dels col·legis de monges en pro d'una altíssima jerarquia.

Sembla que les monges les ajuden amb gran entusiasme i diuen a llurs deixebles que uns homes sense consciència volen cremar les esglésies i fer fugir les monges del país, i que cal que elles signin per evitar-ho.

Ens sembla un xic difícil que la quixalla se'n faci corree. Haurien de cercar arguments més a l'abast de les seves intel·ligències primerenques. Per exemple, la madre els podria dir: — A signar de seguida perquè sinó els reis no us portaran res.

Volem obrir una enquesta entre els nostres lectors sobre un tema d'interès negable importància. Es tracta de conèixer, després d'opinions, per quin finalitat podria donar-se a aquella placeta del

correr del Bisbe que amb la caiguda de la dictadura ha quedat vacant.

Si hagués de valer la nostra opinió, proposaríem que fos novament cedit el solar al seu antic propietari perquè hi tornés a edificar. L'únic inconvenient que hi ha és la por innegable que han d'inspirar les pensades que pogués tenir aquell bon senyor. Qui sap què se li acudiria edificar en aquells quatre pans del costat de Sant Sever!

Un diari de l'estranger — ens sembla molt que és La Voz de Guipúzcoa — ha iniciat una campanya per al qual totes aquestes notes d'inscripció obligatòria que es publiquen a la premsa durant la dictadura siguin considerades com anuncis i siguin pagades a peseta la ratlla.

L'audít trobem que fa bonic i tot fa creure que la campanya serà secundada per la majoria dels col·legues.

Tenim entès que si es presenta aquest cas els diputats provincials de Barcelona seguiran l'exemple del seu íntegre president. Es a dir, tots ben bé no. El comte de Figols continuaria al seu lloc, i el senyor Puig i Cadafalch, de moment, i pel que pogués passar, se n'anirà a Tolosa.

Aquell poeta d'hivernacle que s'anomena Joaquim Montaner i que encara cobra el sou de secretari de l'Exposició, s'ha distingit pel seu extraordinari aïmb què feia complir els desigs del marqués tramuntà, encaminats a què en el recinte de Montjuïc no es pogués veure un sol rètol escrit en la nostra llengua.

Només un rètol va aconseguir escapar de l'estreta vigilància del senyor

Montaner. El vèrem descobrir un dia de festa grossa que l'enginyer Boigues ens va convidar a veure com funcionava la grandiosa font central de l'Exposició. Els moviments de les aixetes estaven indicats per unes sifres convencionals, i com que ja hem dit que era festa grossa, un cartell indicava les combinacions extraordinàries que s'havien de realitzar. El cartell deia:

"Programa monstre."

Era l'únic que hi havia (amagat sota terra), però cal convenir que es referia al millor de l'Exposició.

Catalans: Diumenge vinent se celebrarà el míting Pro- Amnistia al Palau de Belles Arts. Teniu el deure d'anar-hi

Es amb tota la nostra sinceritat que hem d'agrair, avui, aquest nombre crescentíssim de cartes que arriben a la nostra redacció, procedents de tot Catalunya. Cartes i la manca d'espai no ens permet avui de fer-les públiques, com voldríem. — d'entusiasme i d'encoratjament a l'obra de LA RAMBLA, que troba, arreu de la nostra terra, l'ambient que nosaltres havíem somniat per a la nostra fulla. L'ambient al que nosaltres hem procurat, si més no, fer-nos dignes amb una actitud digna.

Gràcies, amics de Catalunya. En llegir-nos, la nostra veu s'encomana de nous encoratjaments i de noves fidelitats. Gràcies, cars amics de Borges, de Sabadell, de Figueres, de Girona, de Palafrugell, de Vilafraça, de Sitges; amics de Vic, de Tarragona, de Lleida, de París, d'Alger; amics de Barcelona... Aquesta fulla nostra — amb ambicions de bondera — aspira a ésser digna de vosaltres. Digna fins al final. Digna a tothora, fins allà on calgui, amb aquella dignitat que no claudica, ni calla, ni s'esmuny davant de ningú. Digna amb la suprema dignitat de la raó i de la justícia.

'AMNISTIA' - LLIBERTAT

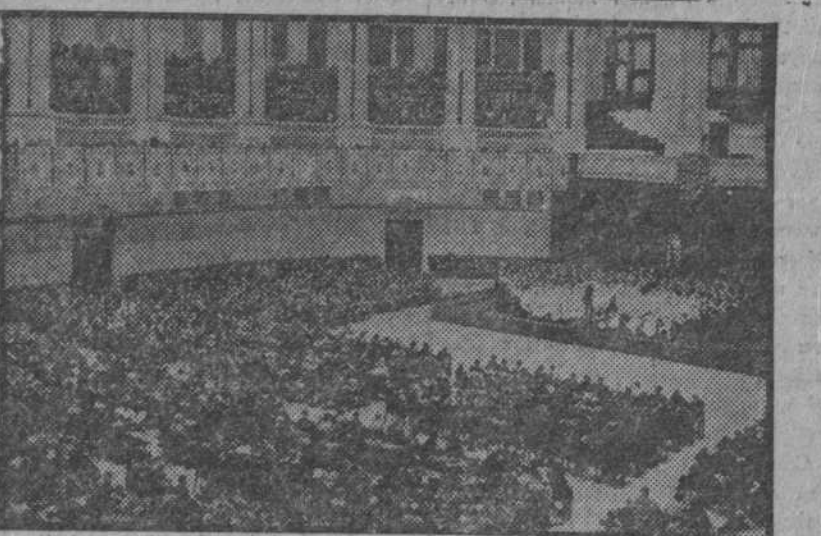
Mentre la situació de coses no permeti altres formes de manifestació col·lectiva, cal manifestar individualment el desig unànime de tot el poble de Catalunya envers la llibertat dels presos i exiliats.

Aquesta manifestació es tradueix ja en les nombroses lletres i telegrams que s'adrecen al Govern i en les signatures al manifest de les dones catalanes, que avancen amb entusiasme i proporcions sense precedents. Per tal de completar la sensació d'unanimitat, cal, però, multiplicar encara l'esforç de tots. Entre les diverses iniciatives rebudes a la nostra redacció, ens sembla molt encertada la continguda en la lletra del senyor Amadeu Bernadó, que proposa que en una data determinada, que pot ésser, per exemple, el dia 28 de l'actual — en complir-se dos mesos de la caiguda del Directori —, s'adreci per TOTHOM una tarja postal adreçada al President del Consell, amb aquestes dues úniques paraules: AMNISTIA - LLIBERTAT, i, al peu, la signatura del remitent.

No cal pidolar res; precisa, solament, donar a conèixer al Govern, que pot acordar-la, el clam de tot un poble a favor de la llibertat dels seus germans.

NO OBLIDEU LA DATA! ;ENVIEU TOTS LA TARJA!

Esperem que els confreres de la premsa diària voldran ajudar-nos en la divulgació i propaganda d'aquesta iniciativa.

Impressionant aspecte que presenta va la sala de festes del Palau Nacional durant el concert de l'Orfeó Català

Els elements nacionalistes de Bascònia i l'amnistia

El nostre company Josep Sunyol i Garriga ha canviat impressions aquests dies, a Bilbao, amb notables elements nacionalistes d'aquella ciutat. En una llarga entrevista amb els senyors Rotaetche i el director del diari "Euzkadi", ha tingut la satisfacció de rebre d'ells l'ofertament d'una intensa campanya Pro-amnistia pels perseguits polítics i socials de Catalunya i revisió del procés dit de Garraf.

Alhora, la campanya dels nostres amics bilbaïns recolzarà activament damunt el fet dels elements bascos, exiliats encara i no tinguts presents en el darrer R. D. d'amnistia.

Va sense dir com ens plau l'actitud — nobilíssima — dels nostres amics de Bascònia envers els nostres germans en dissort. Procurarem — en aquest cas concret i en tots els altres — correspondre-hi i fer-hi honor.

El gran míting de diumenge pro-amnistia

Diumenge que ve, dia 23, tindrà lloc al Palau de Belles Arts un míting pro-amnistia. L'Ajuntament ha cedit el Palau expressament per a aquest acte, el qual organitza la premsa liberal de la nostra ciutat.

La llista d'oradors quedarà definitivament enllestida potser avui mateix. Cada periòdic dels que aporten llur concurs a la Comissió trametrà un representant caracteritzat. És probable que vingui també Gabriel Alomar, la veu autoritzada del qual no ha ressonat temps ha a Catalunya. La premsa diària anirà donant detalls.

Es de preveure una afluència enorme de ciutadans. La Comissió, que pensa demanar el necessari permís del Govern civil tan aviat com ho tingui tot a punt, invita des d'ara el poble de Catalunya a assistir-hi, i li promet procurar el major nombre possible de facilitats a fi que tothom pugui sentir comodament els discursos.